ROBERTA MICHELS

Logodnic sub acoperire

Traducerea si adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Annabelle? Nu pleca încă. Roman vrea să te vadă.

Annabelle Forrester ajunsese deja, la uşa din spate a Asociaţiei
Internaţionale LFK, condusă de detectivul Roman Lufka, în momentul în care Diana o chemă înapoi.

- Ştii cumva de ce vrea să vorbească cu mine? Trebuie să merg la sediul poliţiei.

Diana Rawlins, tânăra de la recepţia agenţiei, era una dintre cele mai bune prietene ale Annabellei.

După ce termină convorbirea telefonică începută, se întoarse spre ea şi-i spuse şoptit:

- Nu ştiu, dar pare ceva foarte important.

Annabelle îşi adora pur şi simplu şeful. Dacă oricine altcineva i-ar fi cerut în acel moment să mai rămână, ar fi răspuns că nu poate, dar pe Roman Lufka n-avea puterea să-l refuze niciodată. Il apreciase încă din primul moment în care stătuseră de vorbă şi

colaboraseră întotdeauna excelent. Puţine persoane reuşiseră vreodată s-o înţeleagă atât de bine, şi Annabelle ţinea întotdeauna cont de sfaturile lui. Putea spune că îi era mai mult prieten decât şef.

Simţind nevoia să se revigoreze puţin, Annabelle se duse în bucătărie să facă două cafele. Una pentru ea şi una pentru Diana, care era cea mai drăguţă persoană pe care Annabelle o întâlnise vreodată.

în plus, era şi foarte frumoasă. Părul ei blond-auriu, care îi cădea în valuri pe umeri, făcând-o extrem de atractivă. Era acel gen de persoană, extrem de rară, a cărei frumuseţe interioară se releva în afară în toată splendoarea ei. Annabelle o aprecia deosebit de mult şi adora clipele petrecute împreună.

Copil fiind, Annabelle îşi dorise întotdeauna să arate astfel, ca o prinţesă cu păr lung şi mătăsos, auriu şi strălucitor. Suferise de multe ori, în acele timpuri, că podoaba ei capilară nu avea strălucirea aurului şi nu se putea asemui, deci, cu zânele din poveşti.

Cu timpul însă, începu să se împace cu culoarea părului ei, castaniu-închis, pe care-l ferea cât mai mult de lumina puternică a soarelui, pentru a nu se decolora. Asta pentru că observase la caii familiei ei, care aveau aproape aceeaşi culoare de păr ca şi ea, că dacă erau mai multă vreme în bătaia soarelui, se pricopseau cu o nuanţă roşiatică, pe care Annabelle pur şi simplu o

detestase dintotdeauna.

- Ce se aude cu maşina care i-a fost furată domnului
Vanderhoof? întrebă Diana, când Annabelle se întoarse cu cafelele.

- Am găsit-o ieri-dimineaţă.

- Glumeşti? Cum ai găsit-o atât de repede? Cred că Roman e foarte mulţumit.

- Sper. Uneori, răspunse Annabelle, se mai întâmplă şi aşa.

- L-ai anunţat pe domnul Vanderhoof?

- Da, a fost foarte fericit.

- Ah, uitasem, spuse Diana bătându-se pe frunte. Am un mesaj de la Gerard.

- Adevărat? întrebă Annabelle, surprinsă.

- Vrea să iei cina cu el diseară, continuă Diana.

- Am alte planuri pentru seara asta.

- Se temea că vei spune asta, replică Diana.

- Gerard n-o poate uita pe soţia lui, care ştii că a murit cu nişte ani în urmă, aşa că nu putem fi niciodată mai mult decât colegi.

- Dar nici tu nu l-ai uitat pe fostul tău logodnic... Se pare că amândoi aţi fost îndrăgostiţi înainte de persoane care nu pot fi uitate, spuse Diana, surâzând cu căldură şi încercând s-o determine pe Annabelle să mai uite de munca ei şi să iasă seara cu cineva.

- Hai să nu mai vorbim despre toate astea. N-are niciun rost, mai ales că nu vreau să-mi pierd acum timpul cu bărbaţii, când am atât de multe probleme de rezolvat la serviciu.

- Bine. Poţi intra la Roman.

- Mulţumesc, Diana, răspunse Annabelle si intră în sanctuarul şefului ei.

De cum intră, însă, Annabelle auzi o altă voce masculină şi fu cu atât mai surprinsă că Roman ţinuse să-i vorbească.

Tânăra închise uşa după ea şi se uită curioasă spre bărbatul brunet, îmbrăcat într-un costum bleumarin, care era aşezat la masă cu spatele spre intrare.

- Hai, intră, spuse Roman şi Annabelle nu apucă să spună nimic, pentru că celălalt bărbat se întoarse imediat spre ea şi tânăra constată că faţa lui îi era la fel de cunoscută ca a ei însăşi.

Doamne, Dumnezeule, îşi spuse Annabelle... Rand...

In clipa următoare, îşi privi panicată şeful. Acesta ştia că fusese logodită cu Rand Dunbarton şi că suferise foarte mult la despărţirea de el. Cum putuse fi atât de crud s-o pună faţă-n faţă cu fostul ei iubit, fără s-o anunţe în prealabil.

Nici Diana nu-i spusese nimic. Nu i-ar fi crezut capabili să îi facă una ca asta.

Socul era atât de mare, încât, în doar câteva

secunde, Annabelle trecu de la sentimentul că-i ia foc tot corpul la o răceală de gheaţă şi invers, cu o repeziciune de nedescris. Apoi, dintr-o dată, un ţiuit puternic începu să-i bâzâie în urechi şi nu putu să nu se-ntrebe dacă nu cumva acesta îi era sfârşitul.

Probabil că Rand observă stările prin care trecea, pentru că aruncă printre buze un epitet nu tocmai decent, după care făcu un salt spre ea şi o ajută să se aşeze pe cel mai apropiat scaun.

Apoi, cu dexteritatea pe care ţi-o dă obişnuiţa de a repeta un anume lucru, Rand o prinse de ceafă şi-i aplecă mult capul înainte.

- Stai asa până simţi că ţi-a trecut ameţeala, ordonă el.

Deşi nu-i plăcuse deloc tonul pe care-i comandase, Annabelle se supuse, pentru că era prea slăbită pentru a se mai putea opune, în acel moment.

In plus, prezenţa lui acolo era atât de neaşteptată, încât totul începu să i se pară absolut ireal.

Ultima dată când se văzuseră, îşi spuseseră lucruri de neiertat şi Annabelle îi dăduse înapoi inelul de logodnă.

Fusese o experienţă devastatoare, pe care nu va putea niciodată să şi-o şteargă din minte.

De atunci, nu mai auzise nimic despre el. Absolut nimic.

Roman îi aduse un pahar cu apă şi-i spuse cu blândeţe:

- Bea, te rog şi dacă te simţi încă slăbită, putem amâna această întrevedere.

întrevedere? îşi spuse ea, bând cu sete toată apă şi înmânându-i paharul lui Roman, în timp ce Rand îi masa încă ceafa.

- Sunt bine, răspunse ea ridicându-se, pentru a scăpa de atingerile fostului ei logodnic. N-am mâncat azi-dimineaţă... Poate din cauza asta mi s-a făcut rău, spuse ea şi, pentru o fracţiune de secundă, ochii ei se întâlniră cu ai lui Rand, care păru să bănuiască totuşi adevărul, în ciuda celor susţinute de ea.

Nu spuse însă nimic. Abilitatea lui de a se conforma situaţiilor îi era cunoscută Annabellei, de mult. Nu întâmplător, fostul ei logodnic era patronul unei companii de computere, care la ora actuală se situa în rândul celor mai importante din toată ţara.

- Annabelle, continuă atunci Roman, cum nu e necesar să mai fac prezentările, trec direct la subiect. Rand a venit să ne ceară ajutorul într-o problemă care intră în atribuţiile departamentului tău.

- Nu văd de ce nu s-ar putea ocupa altcineva tot atât de bine, de vreme ce facem cu toţii cam aceleaşi lucruri, replică Annabelle.

Nu vorbise niciodată astfel cu şeful ei, dar era foarte

supărată acum, pentru că acesta nu realizase cât de mult o costa o întâlnire cu Rand.

De fapt, nu era cu totul convinsă că Roman aranjase această întrevedere.

Fusese cumva Rand cel care pusese totul la cale?

Când se despărţiseră, cu un an în urmă, renunţând în felul acesta şi la asocierea dintre ei, Annabelle fusese într-o mare dificultate financiară şi avusese noroc cu Roman, care-i propusese să se angajeze la el. Acum, că îşi aranjase viaţa fără ajutorul lui, cum îndrăznea s-o caute, dând pur şi simplu buzna pe teritoriul ei?

- Am nişte probleme la departamentul serviciilor din Salt Lake, spuse Rand.

- Si nu văd cum te-aş putea ajuta eu, răspunse cu răceală Annabelle.

- Se pare că a intrat un hacker pe reţea şi le-a furnizat clienţilor informaţii false, care au cauzat foarte multe neplăceri şi pierderi de capital.

- Un hacker?

Annabelle primise săptămâna trecută un telefon de la Trina Martin, care o anunţase că prietenul ei, Bryan Ludlow, în vârstă de optsprezece ani, un adevărat geniu în materie de computere, dispăruse de acasă. Trina vroia ca Annabelle să se ocupe de găsirea lui, până nu va afla tatăl băiatului, milionarul Daniel Ludlow, care fusese trimis în Utah, ca guvernator.

Altfel, dispariţia lui Bryan ar putea provoca un mare scandal în care se va implica, desigur, până şi FBI-ul.

Ceea ce o îngrijora pe Trina, de asemenea, era faptul că-i spusese că reuşise să aibă acces la toate computerele din Salt Lake.

- Cred că există un grup care intenţionează să-mi saboteze compania, comentă Rand, şi a început cu Salt Lake. Am hotărât să mă implic personal în acest caz, dar am nevoie de cineva care să mă ajute.

Dumnezeule mare, îşi spuse Annabelle, ce proastă fusese să creadă că Rand venise pentru ea. Trebuia să-şi imagineze că, dacă n-o căutase atât de mult timp, nu de dragul ei zburase până la Salt Lake.

Dacă n-ar fi fost în joc compania lui, nu s-ar mai fi interesat niciodată de ea. Aşa, pentru că ştia că era specializată în descoperirea fraudelor legate de computere, şi-l putea ajuta să-şi salveze compania, o căutase imediat ce simţise că e în pericol.

După ce îşi luase licenţa în informatică, Annabelle lucrase la compania tatălui ei. După moartea acestuia, însă, acceptase să lucreze pentru departamentul de poliţie din Phoenix. îi plăcuse munca ei şi n-ar fi renunţat niciodată, dacă nu s-ar fi întâmplat tot ce urmase după logodna cu Rand.

La puţin timp după ce se mutase acolo, îl cunoscuse pe Rand Dunbarton şi se îndrăgostise atât de tare, încât

acceptase să se logodească foarte repede cu el.

După ce rupsese logodna, viaţa ei păruse că îşi pierduse tot sensul. Cu inima frântă, se întorsese din nou la Salt Lake.

Nu va uita niciodată nopţile când se întorcea în aşternut până la ziuă, fără să poată să-nchidă un ochi, întrebându-se cum fusese posibil să se despartă de bărbatul pe care-l iubise încă din primul moment în care-l văzuse şi care îi păruse, imediat, cea mai fericită alegere pentru ea.

Roman, care era prieten cu Jane, cea mai apropiată persoană de ea în acea perioadă, auzind că îşi caută de lucru, îi propusese să lucreze alături de el şi până acum totul decursese perfect.

- Roman, spuse Annabelle, îndepărtându-se şi mai mult de Rand, aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi? Doar câteva minute.

- Vrei să ne laşi puţin singuri, Rand? întrebă Roman.

- Bineînţeles, replică acesta zâmbind, dar Annabelle ştiu imediat că nu era decât liniştea dinaintea furtunii.

După ce se văzură singuri în holul spaţios, Roman o prinse pe Annabelle de umeri şi-i spuse apăsat:

- Până acum o jumătate de oră habar n-am avut cine e acest
Dunbarton. Nici eu şi nici Diana. Am aflat despre relaţia ta cu el chiar din gura lui.

- Mulţumesc că mi-ai spus.

- Cu plăcere, replică Roman, preocupat vizibil de altceva. Acum că am clarificat această chestiune, cred că putem vorbi liniştiţi despre problema pentru care a venit Rand, pentru că se pare că e într-adevăr extrem de serioasă. A venit aici pentru că are nevoie de o persoană calificată în astfel de fraude şi ştia că lucrezi pentru mine.

Faima lui Roman era, cu adevărat, foarte mare şi trecuse de mult graniţele zonei în care lucra.

- Era normal să te ceară pe tine, Annabelle, pentru că nu există cineva mai potrivit , într-un astfel de caz. In acelaşi timp, lucrând acum cu el, poate fi cea mai bună terapie din lume, pentru tine.

- Ce vrei să spui?

- Că, după ce ai suferit atât de mult la despărţirea de el, stând acum faţă-n faţă, ai toate şansele să te eliberezi de fantomele trecutului. Ştiu asta din proprie experienţă.

Annabelle dădu uşor din cap, pentru că ştia toată această poveste de la soţia lui Roman.

La câtva timp după ce se întâlniseră, Roman, care lucra pentru CIA, în acea vreme, o slujbă periculoasă care nu-i permitea să aibă o viaţă normală de familie, reuşise să-şi impună să renunţe la munca lui, pentru că îşi iubea mult prea mult soţia şi nu putea risca s-o

piardă.

Dar cazul ei şi al lui Rand era cu totul diferit. El n-o iubise niciodată cu adevărat. Ei nu sunt destinaţi, cum au fost Roman şi soţia lui.

- Oricum, eu îţi voi sta alături, continuă Roman. Sper că vei lua decizia cea mai potrivită şi care va fi în acelaşi timp şi în folosul tău, nu numai al companiei sau al clienţilor tăi.

Annabelle închise câteva clipe ochii şi se gândi.

Dacă Rand o tratase cu atâta indiferenţă până acum. Era probabil timpul să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Timp de un an, nu avusese nicio veste de la el şi acum apărea, dintr-o dată, în viaţa ei. Nu se întrebase nici măcar o clipă, după despărţirea lor, ce fusese în sufletul ei când se despărţiseră şi nici ce se întâmplase cu ea, după aceea. Fusese mai rece decât un aisberg.

Apoi deschise încet ochii şi răspunse oftând:

- Bine. Voi lua acest caz. Va fi, sunt sigură, cel mai dificil de până acum, dar asta doar pentru că va trebui să suport prezenţa lui Rand şi pe deasupra să colaborăm, ca şi cum ne vedem pentru prima dată în viaţa noastră, aşa cum se întâmplă în cazul unui client obişnuit. Va trebui să-mi adun toate forţele pentru a mă putea comporta cu el strict profesional şi să nu mă mai gândesc la nimic din ce a fost între noi.

Dacă intuiţia nu mă înşală nici de astă dată şi dacă

făptaşul e într-adevăr, aşa cum presupun, Bryan Ludlow, atunci voi rezolva toată situaţia într-un timp foarte scurt, iar Rand se va întoarce la Phoenix şi nu-l voi mai vedea niciodată în viaţa mea, continuă Annabelle cu reflecţiile.

- Eşti mult mai puternică decât crezi, Annabelle. Voi fi alături de tine. Iţi repet asta, pentru a şti că te poţi baza pe mine ori de câte ori vei avea nevoie, spuse Roman, surâzând cu căldură.

Dacă îl avea pe Roman de partea ei, va reuşi cu siguranţă, îşi spuse Annabelle. Şeful ei era persoana cea mai potrivită pentru a-i da aripi şi pentru a începe orice caz cu siguranţa că va reuşi să rezolve la timp şi eficient toate problemele.

- Aş vrea să vorbim despre dispariţia băiatului lui Ludlow, spuse Annabelle, mai liniştită acum.

- Ce ştii despre asta? întrebă Roman, foarte interesat.

- Aş vrea să ţinem amândoi legătura atât cu Trina cât şi cu Ludlow şi să încercăm să evităm amestecul altor autorităţi, deocamdată. A fost de altfel dorinţa expresă a Trinei, în momentul în care m-a sunat pe mine să-mi ceară să-l găsesc pe Bryan fără ajutorul poliţiei. E mai bine să nu facem cazul public, având în vedere faptul că tatăl lui Bryan e guvernator. Scandalul ar putea primi tentă politică şi lucrurile s-ar complica

îngrozitor.

- Da, aşa mă gândeam şi eu. Sunt fericit că te am în echipă, Annabelle, surâse Roman larg, privind-o cu căldură. Mult noroc. Mă bazez pe tine, mai mult decât îţi închipui, adăugă el, bătând-o colegial pe umăr. Succes.

- Mulţumesc. Am nevoie.

- Ori de câte ori ai nevoie de mine, caută-mă. Pentru tine nu sunt niciodată ocupat.

- Ştiu, spuse Annabelle surâzând.

- Bun!... Atunci, te las cu Rand. Fă în aşa fel încât să-ţi fie bine, Annabelle.

Tânăra dădu uşor din cap, zâmbind uşor din colţul gurii, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu mai era atât de sigură că ştia să-şi conducă viaţa astfel încât să-i fie bine.

Rugându-se Cerului să rezolve cât mai repede acest caz, pentru a scăpa de prezenţa lui Rand foarte curând, Annabelle intră din nou în biroul lui Roman, unde fostul ei logodnic o aştepta stând întins cu indolenţă pe un scaun. întotdeauna fusese extrem de arogant, dar acum atitudinea lui o scoase din sărite pe Annabelle mai mult ca niciodată.

- Roman mi-a sugerat să fiu de acord să preiau cazul tău şi am acceptat, spuse Annabelle imediat ce intră în încăpere, fără însă a privi spre bărbatul care îşi schimbă uşor poziţia, analizând-o îndelung.

- Lasă la recepţie numărul de telefon la care poţi fi contactat, continuă ea. Imediat ce voi avea vreo noutate în legătură cu cazul pentru care m-ai angajat, te voi suna. La revedere.

Spunând acestea, Annabelle ieşi grăbită şi, după ce o salută cu căldură pe Diana şi o anunţă că preluase un caz nou, astfel că nu va mai fi disponibilă o vreme pentru altele, se duse ţintă la spre BMV- ul ei, parcat în faţa clădirii.

îi plăcea foarte mult această maşină, pe care o folosea de la moartea tatălui ei.

Inima i se strânse cu putere, amintindu-şi de ianuarie trecut,
când tatăl ei murise atât de neaşteptat, în urma unui atac de cord.

Viaţa nu mai avusese niciodată pentru ea aceeaşi culoare, după aceea. Dintr-o dată, se simţise singură pe lume, sentiment care se accentua în zilele în care n-avea de lucru şi îşi petrecea mai tot timpul acasă.

Annabelle nu-şi cunoscuse niciodată mama, care murise în urma unor complicaţii ivite în timpul naşterii ei.

Tatăl său nu se mai recăsătorise niciodată, ceea ce fusese mai bine pentru amândoi. Astfel, fuseseră permanent ca o echipă, permanent, pentru că ea îl însoţise, tot timpul, peste tot.

Gândindu-se la toate acestea, Annabelle privi lung în oglinda retrovizoare, pentru că, de câteva minute, părea să fie urmărită de un motociclist. Era îmbrăcat tot în negru, ceea ce-l făcea să pară destul de înfricoşător.

O vreme, încercă să nu-l ia în seamă, continuându-şi drumul, cufundată în gândurile ei. Apoi, îşi spuse că n-avea niciun motiv de îngrijorare, deoarece nu exista niciun motiv pentru care să vrea cineva s-o urmărească. Văzând, însă, că şi după o altă bucată bună de drum bărbatul continua să fie pe urmele ei, Annabelle coti brusc la dreapta pe o străduţă şi trase la marginea drumului, pentru a scăpa de ciudatul personaj. Aşteptă o vreme, după care se reintegră pe artera principală.

Motociclistul, însă, începu să se ţină foarte aproape de maşina ei şi de astă dată. Oprind după câtva timp la un stop, Annabelle observă că şi urmăritorul ei făcu acelaşi lucru, venind până în dreptul maşinii conduse de ea.

Uitându-se spre el, acesta îşi întoarse capul în direcţia ei şi-i zâmbi cu nonşalanţă.

O singură persoană din toată lumea asta putea avea acei ochi atât de albaştri, îşi spuse Annabelle şi lăsă mai jos fereastra maşinii:

- Rand, ţi-am spus că te voi căuta eu, îi strigă, recunoscându-l.

-Am înţeles, dar n-am putut să rezist să nu te mai

văd, aşa că te-am urmărit. Te deranjează? întrebă el cu un zâmbet larg şi nonşalant, dar fermecător ca-ntotdeauna.

- Cred că ai venit pentru altceva în Salt Lake, aşa că e cazul să-ţi petreci timpul mult mai profitabil. Hai să discutăm situaţia pentru care ai venit, ceva mai târziu. Te aştept la Madson's Dairy Freeze, din Park City, peste o jumătate de oră. Din câte îmi amintesc, îţi plac hamburgerii şi acolo ştiu să-i gătească excelent.

- S-a făcut, replică Rand. De altfel, orice aş mânca acum cu plăcere, în afară de falafel.

- Din câte ştiu, ăsta e un produs vegetarian.

- Da, o femeie cu care am vrut să mă căsătoresc cândva, era înnebunită după mâncarea vegetarian'.

- Dacă foloseşti timpul trecut, înseamnă că nu e cea pomenită în articolul care s-a scris despre tine în ,, Today's Fortunate”.

Rand îşi îngustă ochii şi o privi cu insistenţă:

- Deci, l-ai citit. Ce părere ai despre stilul în care a fost scris?

- Reporterul şi-a dat toată silinţa să spună totul şi nimic, replică ea.

- Cu excepţia părţii în care a vorbit despre o doamnă Dunbarton, care va exista în viitorul meu apropiat.

- Intr-adevăr, răspunse ea şi inima începu să-i bată

atât de tare, încât o putu auzi cu uşurinţă.

- Totuşi, nu din cauză că era vegetarian', ne-am despărţit.

- înţeleg.

- Şi nu mă întrebi de ce ne-am despărţit, totuşi?

- Nu e necesar să ştiu acest lucru pentru a putea rezolva problemele firmei tale.

- Dar mori de curioasă să afli, se vede foarte clar, ripostă el, râzând amuzat.

- Ce te-a făcut să spui asta?

- Pentru că se vede de la o poştă că te interesează dacă sunt sau nu cu cineva. Admite, Annabelle, că nu-ţi sunt indiferent, spuse el, apăsat.

Buzele ei, însă, deveniseră atât de uscate după replica lui, încât nu mai putu să spună nimic şi Rand observă asta.

- E important să punem nişte lucruri la punct înainte de a începe să lucrăm împreună, continuă el. Să înţelegem exact situaţia în care ne aflăm.

- Nu e important pentru caz ce a fost sau ce e între noi doi, din punct de vedere personal, răspunse ea, aşa că nu e necesar să vorbim despre viaţa noastră particulară.

- Nu sunt de acord cu tine. Viaţa noastră particulară este extrem de importantă pentru rezolvarea cazului meu, spuse Rand zâmbind ştrengăreşte. Astfel, trebuie

să ştii că sunt liber douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi mă poţi contacta când vrei. Sursa mea mi-a spus că nici tu nu eşti prinsă în niciun fel de relaţii, aşa că, după cum vezi - se pare că ne putem dedica în întregime rezolvării problemelor legate de compania mea. Asta e foarte important de ştiut.

Annabelle nu mai putu să spună nimic. Răspunsul lui părea absolut imbatabil şi, oricum, nu era nici momentul şi nici locul să despice firu-n patru, astfel că nu-i mai rămăsese decât să schimbe subiectul.

-Să lăsăm toate astea, acum, pentru că mor de foame şi vreau să ajung cât mai repede să mănânc ceva. Dacă ne vom pierde în trecătoarea muntelui, ne întâlnim la Madson's Dairy Freeze, în Park City.

- Nicio grijă, te voi găsi, continuă el şi cuvintele lui reverberară îngrozitor de dureros în sufletul Annabellei.

Capitolul 2

Erau aceleaşi cuvinte pe care i le spusese când încheiaseră investigaţiile cazului cu alerta bombei care se presupunea că fusese amplasată la sediul lui din Phoenix.

Işi terminase raportul cu privire la acest incident şi-l sunase pentru a-l invita la sediul poliţiei, în vederea unei discuţii amănunţite, legate de cercetările ei.

Când îi spusese că nu prea stătea prin birou, dar cineva îi va spune cu siguranţă unde e, Rand răspunse pe un ton foarte amical:

- Nicio grijă, te voi găsi.

A doua zi dimineaţă, tocmai se pregătea să plece pe teren, când Paco, unul dintre colegi, intră în birou şi o anunţă cu un surâs amuzat în colţul gurii:

- Annie, te aşteaptă cineva în faţa biroului lui Sarge. Ai o întâlnire fierbinte, seara asta?

Annabelle se întrebă cine ar putea fi, pentru că nu avusese o relaţie cu niciun bărbat, nici înainte si nici după venirea ei în Phoenix, pentru a lucra la departamentul de poliţie de acolo.

Deşi cei mai mulţi dintre poliţiştii de acolo erau foarte atrăgători, nu se gândise să se implice în nicio legătură, pentru că unul dintre avertismentele primite la angajare fusese acesta:,, Ai grijă să nu te îndrăgosteşti niciodată de un coleg.”

Ieri, în timpul investigaţiilor de la compania Dunbarton, văzuse pe cineva care asista la operaţiunile poliţiştilor şi care ignoră toate ordinele ei de a pleca de acolo. Era foarte adevărat că nici ea nu insistase prea mult ca el să părăsească locul, pentru că bărbatul era atât de frumos, încât era o plăcere doar să-l priveşti.

Crezuse întotdeauna, până atunci, că un mascul de o asemenea perfecţiune poate exista doar în visele ei.

- N-am nicio întâlnire. Merg cu voi la bowling.

- Asta-i nemaipomenit, răspunse Paco, pentru că am gânduri mari cu tine, după ce te voi lăsa să câştigi, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Paco era un bărbat foarte atrăgător, brunet, înalt şi cu mustaţă, şi ştia asta foarte bine.

- Las-o baltă, Romeo, replică ea. Două reprize şi plec acasă să mă culc.

- Exact la asta mă gândeam şi eu, surâse bărbatul, arătându-şi dantura perfectă.

- Poţi să-ţi iei gândul de la asta, şuieră Annabelle. Aşteptaţi-mă
în parcare, vin în câteva minute.

- Bine, ai cinci minute să vezi ce vrea domnul Cine-o fi.

Annabelle deschise dulapul, îşi luă sacul pentru bowling şi ieşi
să vadă cine era individul care o căuta.

După ce dădu colţul coridorului şi-l văzu pe bărbatul care fusese pricina insomniei ei de azi-noapte, Annabelle simţi că i se înmoaie genunchii. Rămase pur şi simplu ţintuită locului, pentru că picioarele n-o mai ascultară cu niciun chip.

Ieri, bărbatul fusese îmbrăcat într-un costum gri foarte elegant şi desigur foarte scump, şi purtase cravată. Astăzi, era îmbrăcat mai puţin convenţional, cu o cămaşă neagră de mătase, şi un sacou croit sport.

Oricum, se gândi Annabelle, era atât de bine făcut, încât, în mod sigur, indiferent ce punea pe el, arăta ca un zeu.

Probabil juca fotbal sau hochei, îşi spuse ea.

Oricât ar fi părut de necrezut, nu putea fi decât patronul firmei de reputaţie naţională, Dunbarton Electronics Corporation.

Auzise multe despre el înainte şi fusese întotdeauna fascinată de realizările lui, considerându-l chiar una dintre cele mai luminate minţi ale acelei ţări.

Când o văzu, bărbatul porni imediat în întâmpinarea ei.

- Văd că aveţi şi o sală de bowling aici, spuse el în loc de salut şi naturaleţea lui pur şi simplu o cuceri şi mai mult pe Annabelle.

Ochii lui de un albastru-intens străluciră cu putere privind-o, şi Annabelle realiză contrastul puternic pe

care-l făceau cu părul
negru şi uşor ondulat.

- Da, răspunse ea, uimită că nu-şi pierduse glasul de emoţie. Cu ce vă pot ajuta, domnule Dunbarton? adăugă ea, privindu-i mâinile puternice, ca tot restul corpului, de altfel.

Gândul la restul corpului lui o făcu să-şi simtă gâtlejul uscat de emoţie. Se strădui, totuşi, să continue:

- Aţi primit vreo informaţie nouă cu privire la bomba amplasată în sediul firmei dumneavoastră?

- Nu, mă tem că nu, răspunse el Nici nu m-am mai gândit
la asta.

- Atunci.nu înţeleg de ce aţi venit astăzi la mine, spuse ea, privindu-l nedumerită şi din ce în ce mai emoţionată de prezenţa lui.

- N-am venit în interes de serviciu, replică el surâzând atât de senzual, încât Annabelle se mută imediat de pe un picior pe altul, extrem de tensionată.

- Sper să acceptaţi invitaţia mea să mergem la un film împreună, adăugă bărbatul. Dacă am înţeles bine, nu aveţi alte planuri, continuă el, privind spre sacul ei de bowling.

Annabelle îl privi şocată. In mintea ei, Rand Dunbarton frecventa doar un cerc închis de persoane sus-puse şi se întâlnea doar cu un anumit gen de femei,

care n-aveau nevoie să muncească pentru a-şi câştiga existenţa.

Imaginându-se alături de el în întunericul sălii de cinema, simţindu-i corpul masiv atât de aproape de ea, Annabelle îşi pierdu respiraţia.

O sală de cinema are întotdeauna o atmosferă atât de intimă încât poate fi periculoasă, îşi spuse ea. Probabil glumise, continuă ea reflecţiile fulgerătoare. Ce nevoie avea el de o astfel de întâlnire? Un asemenea bărbat avea întotdeauna pe lista de priorităţi o femeie excentrică şi sofisticată, nu ca ea, o mână de om, cu părul tăiat şi îmbrăcată în uniformă de poliţist.

- Am vorbit cu băieţii să facem astăzi o partidă de bowling împreună, dar mulţumesc oricum pentru invitaţie.

- Pot să vin şi eu să joc cu voi, după care putem pleca împreună, replică Rand Dunbarton. E un film nou, în oraş, se numeşte „Poliţista" şi când am văzut fotografiile în jurnal, m-am gândit imediat că ar fi grozav să mergem să-l vedem amândoi. După aceea îmi vei putea spune dacă cele petrecute în film sunt conforme cu realitatea sau nu, adăugă el, renunţând la pronumele de politeţe.

Inima Annabellei începu să bată atât de tare, încât se temu că Rand Dunbarton o putea auzi.

Da, îşi dorea să meargă cu el, mai mult decât orice

pe lume.

- Sunt sigur că băieţii nu vor avea nimic împotrivă să te însoţesc, remarcă Rand. De vreme ce e doar o întâlnire între colegi, nu văd de ce n-ar accepta o persoană în plus. Asta dacă nu te deranjează să-ţi petreci timpul liber cu mine.

-Annie, vii odată sau nu? îi strigă Paco şi Annabelle se întrebă de cât timp o spiona, curios din fire cum era.

Tonul lui aspru ar fi intimidat pe oricine, dar asupra lui Dunbarton avu un efect invers.

- Domnişoara Forrester s-a răzgândit.

Ochii lui Paco scânteiară o clipă în direcţia lui Rand, după care se fixară asupra Annabellei.

- Toată lumea stă după tine, Annabelle.

Da, ar trebui să merg cu voi, ştiu asta, dar.

- Puteţi pleca, Paco. Eu nu mai pot să vin.

Paco o privi nemulţumit şi, după o pauză, spuse îmbufnat:

- Bine, ne vedem mâine atunci, mai strigă el şi dispăru după colţul coridorului.

- Nu e prea pricăjit, pentru a fi ofiţer de poliţie? întrebă Rand.

- E unul dintre cei mai buni, răspunse Annabelle, furioasă pe ea însăşi că nu ascultase de mica voce interioară care-i spusese să termine brusc această conversaţie, înainte de a începe să se lege la cap.

- Maşina mea e parcată în faţa sediului, preciză Rand, surâzând triumfător. Vom vedea filmul şi pe urmă te aduc direct aici.

Annabelle îl privi cu atenţie, întrebându-se ce i-o fi venit să accepte invitaţia acestui bărbat despre care nu ştia nimic mai mult decât ceea ce citise prin ziare. In acelaşi timp, era convinsă că va suferi, dacă va merge cu el la film, după care nu-l va mai vedea tot restul vieţii. Doar gândindu-se la plăcerea de a-l privi cu coada ochiului, în întunericul sălii de cinema, avea frisoane de plăcere pe şira spinării, darmite când acest lucru chiar se va-ntâmpla.

- Nu m-am mai întâlnit niciodată cu o femeie ca tine. E o experienţă pe cât de nouă, pe atât de incitantă, spuse Rand.

Atunci, doar curiozitatea te-a împins să mă inviţi în oraş astă-seară, se gândi Annabelle. Se pare că poliţistele ţi se par o specie foarte ciudată.

Adevărul era că i-ar fi plăcut să fie în serviciul lui toată ziua şi toată noaptea, îşi spuse Annabelle, surâzând în sinea ei de acest neaşteptat sentiment care pusese stăpânire pe ea.

- Un film poliţist e un prilej excelent de relaxare, spuse Annabelle. E interesant să văd cum rezolvă cazurile şi alţii. îmi duc bagajul în birou şi vin. Aşteaptă-mă, te rog, în faţa clădirii. Ce maşină ai?

Rand o privi cu satisfacţie, ceea ce Annabellei i se păru de-a dreptul ridicol. Dacă n-ar fi rugat-o atât, n-ar fi acceptat întâlnirea cu el nici în ruptul capului.

Ai grijă, Annabelle, se avertiză ea, să nu cazi în plasă.

- Un BMV bleumarin.

Bineînţeles, îşi spuse ea, în gând.

- Mă-ntorc în câteva minute.

Şi, într-adevăr, nu-i luă mai mult să-şi pună sacul de bowling la loc. Obişnuită să se mişte repede, Annabelle fu lângă maşina lui mult mai devreme decât se gândise Rand, care îi deschise surprins portiera.

Era minunat să fie tratată ca o femeie, măcar din când în când, constată Annabelle.

în mod sigur, făceau o pereche ciudată: un bărbat de o frumuseţe uluitoare, însoţit de o fată scundă şi slabă, îmbrăcată în uniformă.

De altfel, în timp ce stăteau aşezaţi la coadă la bilete, observă o serie întreagă de femei care-l priviră pe Rand cu ochi pofticioşi, după care îşi coborâră privirile surprinse spre ea.

Dacă ar fi fost în locul lor, ar fi făcut desigur la fel.

Rand era un bărbat pe care nu puteai să nu-ţi fixezi ochii.

Filmul fusese, într-adevăr, atât de bun, încât o prinse pe Annabelle cu totul.

In timpul câtorva scene foarte fierbinţi, în care eroii fuseseră prezentaţi în nişte situaţii extrem de periculoase, Rand se aplecă spre ea şi-i spuse că nu-i venea să creadă că făcea şi ea aceeaşi meserie, având în vedere toate pericolele legate de această slujbă.

Aceste fraze le auzise de multe ori, de la o mulţime de bărbaţi, în momentul în care le spusese cu ce se ocupă.

Nici nu era uşor să supravieţuieşti, într-o lume dominată de bărbaţi, îşi spuse Annabelle.

- Când va fi ziua ta liberă? o întrebă el, în timp ce scotea maşina din parcare, după terminarea filmului.

- Luni, dar am o mulţime de treburi de făcut, răspunse Annabelle, deşi în sinea ei se temuse, deja, că nu-l va mai vedea niciodată. Acum, că tatona terenul pentru o nouă întâlnire, tânăra îşi simţi inima bătându-i nebuneşte.

- Si eu, dar le vom face împreună, îi replică Rand. Iţi promit să nu te îmbrăţişez până când nu-mi vei cere chiar tu.

Deşi îi vorbise destul de voalat, Annabelle înţelese exact la ce se referă. Simţise cât de mult îşi dorea să-l atingă şi să fie atinsă de el.

Nu i se mai întâmplase asta niciodată. Era pur si simplu o revelaţie, pentru ea.

Din nefericire, dorinţa de a fi cu el, cu orice preţ, o

orbi si nu observă, atunci, multe dintre reacţiile lui, care prevesteau de fapt ruptura care urmase.

De exemplu, când îi vorbise despre pericolele din munca de poliţist, desi până atunci fusese foarte volubil în conversaţie, în momentele în care atinse acest subiect, zâmbetul îi dispăru cu totul si o cercetă cu o faţă extrem de serioasă, iar tonul lui avusese o notă de-a dreptul sumbră. Sase săptămâni mai târziu, când îi pusese inelul pe deget, Rand îi spusese, mai întâi de toate, că dorinţa lui expresă e să renunţe la profesia avută până atunci.

Inima i se strânse cu putere. Cum fusese posibilă despărţirea lor, de vreme ce amândoi fuseseră atât de fericiţi de această uniune?

Ochii Annabellei se adumbriră încet si apăsă ceva mai mult pe accelerator.

Discuţia care dusese la ruptura lor fusese una dintre cele mai incredibile din viaţa ei si n-o va uita niciodată, cu siguranţă.

- Nu vreau o soţie cu program redus, îi spuse el.

După asta, Annabelle îi explică timp de o săptămână ce însemna cariera pentru ea si cât de fericită era că îsi găsise acea slujbă. Chiar nu puteau să aibă amândoi o carieră si o căsătorie fericită, în acelaşi timp? îl întrebă ea.

Cu cât încercase să-l convingă mai mult, însă, cu

atât el se îndârjise să se opună.

Disperată că-l putea pierde, Annabelle îi propusese un compromis: va vorbi cu şeful ei şi-i va spune că după căsătorie va lucra doar patru ore pe zi.

- Nu, veni răspunsul lui Rand, ca o ghilotină. Nu înţelegi? Nu mă interesează dacă lucrezi o oră sau o săptămână-ntreagă. Mă gândesc că în această slujbă, indiferent de timpul cât lucrezi, poţi fi rănită sau chiar omorâtă. Ca angajată în poliţie, ţi se poate întâmpla, oricând. Dacă mă iubeşti, vei înţelege că nu mă poţi pune sub tortură, ori de câte ori ieşi din patul nostru pentru a merge la serviciu.

- Dar îmi place foarte mult ceea ce fac, Rand. îmi iubesc, pur şi simplu, munca.

- Mai mult decât pe mine? o străfulgeră el cu privirea.

- Ah, te iubesc şi pe tine şi munca mea. Nu crezi că e posibil?

- Nu cred că poţi iubi pe cineva şi să nu ţii cont de faptul că îi strici toată viaţa, având o astfel de slujbă. Poţi ieşi din casă şi să fii imediat împuşcată de vreun lunatec. Si în plus, după ce lucrezi atât de greu toată ziua, ce îmi mai poţi oferi mie în pat?

- Ah, chiar crezi că n-am destulă forţă pentru a reuşi în toate departamentele vieţii mele? Sunt foarte bună în munca mea şi nu mă expun niciunui risc.

- Statisticile arată că şi cei mai buni poliţişti pot fi împuşcaţi în timpul orelor de serviciu.

- Eşti sigur că nu vrei ca eu să mai lucrez în poliţie?

- Da, foarte sigur.

- Nu pot să renunţ, Rand.

- E ultimul tău cuvânt?

- Da.

- Atunci, ne despărţim?

- Da.

- Dacă vei pleca acum, Annabelle, să nu crezi că voi ieşi după tine pentru a te implora să rămâi.

- Nici nu ţi-am cerut asta.

In săptămâna care urmase, Annabelle se mutase la Salt Lake, pentru a nu se mai întâlni niciodată cu Rand.

Un singur lucru o făcuse să plângă, atunci. Faptul că fusese nevoită să împacheteze din nou rochia de mireasă care fusese înainte a mamei ei şi pe care Janet i-o trimisese cu poşta expres.

Reîntoarsă acasă, Annabelle nu mai simţise aceeaşi bucurie de până atunci, revăzându-şi locurile natale. Ceva se rupsese în sufletul ei şi fiinţa ei toată se schimbase pentru totdeauna.

Rand nu se putuse obişnui nici el cu ideea despărţirii de Annabelle şi imaginea ei din ziua în care o văzuse pentru prima dată, continuase să-l obsedeze.

O Venus în miniatură, se gândi el, când tânăra

poliţistă descinse la sediul firmei lui, pentru cercetările legate de alerta bombei. Totul la ea îi amintea de celebra sculptură, a cărei
armonie incitase întotdeauna imaginaţia bărbaţilor.

Genele ei lungi si negre îi adumbreau ochii verzi-gălbui, ca de felină, dându-i un aer atât de fermecător, încât nicio altă femeie nu-l mai putea atrage. Gura era atât de senzuală si cu un colorit atât de atrăgător, încât cu greu rezistase să n-o sărute în fiecare moment al întâlnirilor lor. Mâinile ei mici si delicate îl fascinau de-a dreptul.

Cerule!.

Totul îl fascina la ea.

La puţin timp după ce o cunoscuse, inteligenţa si umorul ei începuseră să-l atragă la fel de mult ca aspectul fizic.

Nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. In plus, era sigur că n-o interesau banii lui, ca pe atâtea altele. Se îndrăgostise de ea în timpul vizionării primului film la care fuseseră împreună si era sigur că asa va rămâne întreaga lui viaţă.

Cu douăsprezece luni în urmă, când Annabelle îi aruncase inelul de logodnă în faţă si alesese să iasă din viaţa lui, doar mândria îl oprise s-o cheme înapoi.

In perioda care urmase se ocupase si mai mult de compania lui, încercând să si-o scoată din suflet si din

minte pe femeia care alesese cariera, în locul lui.

O întâlnise apoi pe Caroline si sperase ca ea să-l facă să uite cu totul de Annabelle.

Acum, însă, după ce o revăzuse pe fosta lui logodnică, îsi dăduse seama imediat că nimic si nimeni n-ar putea vreodată să-l facă să nu mai viseze la ea.

De altfel, îi spusese întotdeauna Carolinei că nu intenţiona să se căsătorească şi aceasta îi replicase că nici ea nu era interesată de o astfel de complicaţie şi că era mulţumită de relaţia lor, aşa cum era. Fiecare dintre ei era liber să se întâlnească, oricând, cu altcineva şi niciunul nu considera necesar să pună vreo întrebare.

In momentul în care o chemase, însă, în biroul lui din Phoenix, pentru a o anunţa că pleca la Salt Lake pentru o periodă nedeterminată, Caroline începuse să plângă şi-i mărturisise că, de fapt, fusese întotdeauna, foarte îndrăgostită de el şi că nu putea suporta acum această despărţire. Il acuzase chiar că n-o iubise niciodată şi că nu-i ceruse să meargă cu el la Salt Lake.

Dacă ar fi simţit mai devreme că ea începe să se lege atât de mult de el, ar fi făcut probabil în aşa fel încât să se despartă mai de mult, dar fusese mult prea înecat în durerea provocată de despărţirea de Annabelle, pentru a fi putut observa sentimentele Carolinei.

Se văzuse, astfel, nevoit să-i mărturisească faptul că

era îndrăgostit de o altă femeie şi asta de foarte multă vreme.

O rănise pe Caroline şi regreta, dar ar fi fost şi mai rău, pentru amândoi, dacă nu i-ar fi spus adevărul, măcar în ceasul al doisprezecelea.

In circumstanţele existente, totuşi, separarea fusese cea mai bună soluţie. Ştia că va suferi, dar spera să-l ierte şi să-şi vadă în continuare de viaţa ei.

In ceea ce-l privea, n-ar mai fi putut ascunde ce se întâmpla în sufletul lui, nici faţă de el nici faţă de altcineva.

Annabelle era toată viaţa lui. Dacă soarta îl va ajuta, va fi din nou cu ea.

Si adevăratul motiv al sosirii sale aici, era ea. Deşi departamentul companiei lui din Salt Lake era serios afectat, nu s-ar fi grăbit aşa să vină dacă Annabelle nu era în această localitate. Imediat ce fusese anunţat de problemele intervenite aici, se gândise să vină personal să vadă ce se întâmplă, dar asta doar pentru a o putea întâlni pe ea.

Il căutase, aşadar, pe unul dintre prietenii lor comuni de la poliţia din Phoenix, care-i spusese unde se angajase Annabelle în Salt Lake, astfel că nu-i fusese deloc greu să dea de ea. In avion, îi venise ideea s-o contacteze pe motiv că ţine neapărat ca ea să se ocupe de cazul lui.

O iubise întotdeauna cu disperare şi acum era sigur că aşa va fi mereu.

Indiferent cât de mult timp va trebui să lupte pentru ea, Annabelle îi va fi într-o bună zi soţie.

Si dacă ei îi făcea bine să aibă o slujbă atât de periculoasă, el nu se va mai opune. Nu se va mai gândi la asta. Important era să fie din nou împreună.

Simplul fapt că îi ceruse să se ocupe de problemele companiei lui, înseamnă că se schimbase foarte mult după despărţirea lor. Acum înţelegea, în sfârşit, că dacă slujba ei o făcea fericită, nu-i putea impune să renunţe la ea.

Dar faptul că o vroia înapoi nu însemna că o va putea avea în mod sigur, îşi spuse el.

Era un an întreg care stătea între ei. Poate nu va fi chiar atât de uşor s-o convingă să se întoarcă la el. Oricum, trebuia să fie atent să nu mai greşească din nou, pentru că nimic altceva nu mai avea importanţă, cu adevărat, pentru el.

Când ajunse la locul de întâlnire, inspiră cu nesaţ aerul proaspăt de munte şi avu dintr-o dată sentimentul că lucrurile vor fi în favoarea lui.

Apoi, văzând-o parcând în faţa restaurantului Dairy Freeze, Rand zâmbi, mulţumit.

Localul părea un loc ideal pentru elanuri adolescentine, se gândi el şi intră înăuntru, unde

Annabelle se şi aşezase la una dintre mesele cu vedere spre uşă.

- Am comandat deja pentru amândoi, spuse ea, imediat ce-l văzu pe Rand aşezându-se în faţa ei. Două bucăţi de şuncă prăjită, cartofi franţuzeşti şi ciocolată caldă.

- Mă bucur să văd că îţi aminteşti, replică el. Eu n-am uitat absolut nimic din tot ce am trăit împreună.

- Rand? îi spuse ea pe un ton plin de reproş. Putem vorbi despre problemele companiei tale? Unicul motiv pentru care ne-am întâlnit acum e să descoperim împreună cine sabotează afacerea ta şi să-i oprim. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine această companie pe care ai moştenit-o de la tatăl tău, şi de asta am acceptat să te ajut.

-Ai dreptate. L-am apreciat foarte mult. Când l-am pierdut, cu doi ani în urmă, am simţit că m-am despărţit de cel mai bun prieten al meu. Unul dintre motivele pentru care te-am vrut pe tine pentru rezolvarea acestui caz a fost şi acela că tu eşti capabilă să înţelegi foarte bine lucrurile, nu doar să le execuţi; am simţit că putem comunica în foarte multe privinţe, încă de la prima noastră întâlnire. Eşti unică. Nicio altă femeie nu m-ar putea atrage mai mult.

Annabelle sorbi de câteva ori din cola pe care o comandase şi care tocmai le fusese adusă, după care

răspunse cu fermitate:

- Cred că e mai bine să lăsăm trecutul la o parte, Rand. Trebuie să rezolvăm cât mai repede cu putinţă problemele cu care se confruntă acum compania ta.

Dacă ne pierdem timpul vorbind despre un trecut care, oricum, nu se va mai întoarce niciodată, vom întârzia inadmisibil de mult găsirea infractorului şi vei înregistra pierderi din ce în ce mai mari. Nu cred că îţi doreşti asta, comentă Annabelle, sperând să pună capăt discuţiilor care-i răsuceau şi mai mult cuţitul în rană.

Aşadar, trecutul era mult prea dureros pentru ea pentru a-şi mai aminti de el. E tot ceea ce aveam nevoie să ştiu, se gândi Rand.

- Când am ajuns aici, continuă Annabelle, mi-am adus aminte că am ceva foarte important de făcut în oraş, aşa că propun să rămâi să-ţi iei prânzul liniştit, după care te aştept la mine acasă într-o oră.

Cred că mai ştii adresa mea, nu?

- Bine, atunci voi fi la tine peste o oră, încuviinţă Rand, în timp ce Annabelle se îndepărtă.

După ce făcu însă câţiva paşi, tânăra se întoarse şi spuse zâmbind:

- Când vei pleca de aici, ai grijă cum cobori panta. Toată lumea ştie cât de periculos e pasul Parley. E supranumit şi Pasul Morţii.

Rand simţi că i se taie respiraţia:

- Mulţumesc pentru informaţie, iubito. E foarte drăguţ din partea ta că mi-ai spus, replică el cu un zâmbet forţat.

- E normal să-mi fac probleme. Am citit în ,, Today's Fortune” că de când nu te-am văzut eşti mai bogat cu zece mii de dolari.

Eşti cel mai înstărit client pe care l-am avut vreodată. Nu vreau să te pierd.

Mă aştept să-mi dai un onorariu destul de consistent, aşa că voi putea în sfârşit să plec la Florida, în ianuarie următor. Pe mai târziu, adăugă ea şi se grăbi să plece.

Gura ei surâzându-i îl mai obseda încă, în momentul în care coborî spre oraş.

Trecuse un an de când n-o văzuse, dar nu se schimbase deloc. Ba mai mult, devenise şi mai atractivă. Merita să lupte s-o recâştige.

Coborând muntele în timp ce se gândea la toate aceste lucruri, Rand se simţi ca şi cum ar fi avut aripi. Peste doar câteva minute va fi singur cu ea. Inima îi bătea ca şi cum ar fi fost un adolescent la prima întâlnire.

Nu se va mai despărţi de ea niciodată.

***

Odată ajunsă în oraş, Annabelle trecu pe la sediul poliţiei, pentru a lăsa nişte documente.

Constatase însă că era extrem de emoţionată de întâlnirea cu fostul ei logodnic şi nu-şi putea stăpâni sentimentele.

Gândul că va fi singură cu Rand o făcea să-i bată inima cu putere.

Astfel, porni spre casă gândindu-se doar la momentele pe care le va petrece alături de el.

Când se apropie însă, auzi alarma de la intrare. Probabil Rand, ajungând înaintea ei, încerca să deschidă uşa.

Din cauza acestei alarme, prietenii care doreau s-o viziteze îi dădeau mai întâi un telefon. Vecinii se obişnuiseră deja, deşi la început fuseseră pe cale să facă atac de cord, cu toţii. Va trebui s-o desfiinţeze, se gândi Annabelle, dar câtă vreme era singură, ezita. O scăpa de multe neplăceri, cum fusese de pildă vizita neanunţată a lui Gerard, în miez de noapte. In momentul în care se declanşase soneria, fusese atât de surprins şi de ruşinat că trezise toţi locatarii din jur, încât plecase, de teamă să nu-l muştruluiască cineva. A doua zi , la serviciu, îi spusese că, dacă se temea în asemenea hal să nu intre cineva peste ea, mai bine ar plăti un poliţist să stea de gardă în faţa porţii.
In clipa în care se apropie şi mai mult de casă, tânăra îl văzu
pe Rand sprijinit de unul dintre pereţi.

Statura lui înaltă si puternică, o făcu să aibă un frison de emoţie pe şira spinării. Era cea mai desăvârşită imagine a atracţiei masculine. In mod sigur, n-ar putea dori mai mult niciun alt bărbat.

Capitolul 3

Rand începu să râdă de cum o văzu. Sirena îl amuzase teribil. Nu-şi amintea să mai fi râs astfel de când îl părăsise Annabelle.

Viaţa cu ea era întotdeauna plină de surprize, se gândi Rand, cu inima plină de iubire pentru tânăra care intrase cu un an în urmă în viaţa lui şi-l schimbase complet.

- Mă primeşti în casă? râse el amuzat, făcându-i cu ochiul.

Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute imediat ce se apropie de
el, dar bineînţeles, n-o făcu.

Annabelle vârî cheia în broască şi în acel moment sunetul alarmei se dezactivă.

- Bineînţeles, urmează-mă, răspunse ea şi intră în holul spaţios, apoi în sufragerie.

Pe masa din mijlocul camerei trona un computer şi o imprimantă.

Rand îşi roti ochii în jur, pentru a descoperi sanctuarul fetei pe care o iubea atât de mult. Dorise întotdeauna să vadă casa ei. Să vadă lucrurile pe care le atingea zi de zi, să vadă atmosfera în care trăia şi, probabil, visa la el.

Ca o păpuşă perfect proporţionată, corpul mic şi zvelt al Annabellei se mişcă de colo-colo cu graţie prin

cameră, aranjând câteva lucruri, după care îl întrebă cu amabilitate:

- Vrei o cafea? Sau un sifon?

- Nu voi refuza o cola, dacă ai, răspunse el, continuând s-o cerceteze din cap până-n picioare.

Apoi, se aşeză în faţa computerului aşezat pe masă şi zâmbi îngăduitor, pentru că acesta era o marcă mult inferioară computerelor produse de firma lui.

- Faci şi tu parte dintre cei care îmi sabotează firma? surâse el, amuzat de propria-i glumă.

- Am şi un Dunbarton, nu-ţi face griji, răspunse Annabelle, în biroul meu. Pe ăsta l-am primit cadou cu ceva timp în urmă de la o firmă cu care am colaborat, dar recunosc că mi-a venit să-l arunc, într-una din zilele trecute.

- CyberMedia e o firmă fără prea mare valoare. Folosesc materiale inferioare, chiar era cazul să-l arunci cât colo.

- Hai să lăsăm asta şi să vorbim despre cazul tău. Poţi să-mi spui ceva ce ne-ar putea ajuta? Gândeşte-te la asta, e important.

Rand o privi puţin dezamăgit, pentru că nu se aşteptase să treacă direct la subiect. Sperase că vor face mai înainte turul casei şi că vor avea discuţii mai particulare, dar constata că n-avea nicio şansă, cel puţin pentru moment.

- Nu, doar că am primit nişte reclamaţii ale unor utilizatori.

- Când ai primit prima reclamaţie de acest fel? întrebă ea, atentă la toate detaliile.

Rand se simţi dintr-o dată ca şi cum s-ar fi aflat la sediul poliţiei. Nu avea însă de ales. Trebuia să colaboreze. Atât de dragul firmei, cât şi, mai ales, de dragul relaţiei lor, care trebuia să meargă în sensul dorit de el. Avea nevoie de foarte multă abilitate. Orice pas greşit l-ar putea costa.

- Cu o săptămână în urmă, dar n-am putut să vin aici până alaltăieri. Poate ar fi fost necesar să mă mişc mai repede, comentă el, dar nu mi-am dat seama de asta de la început.

- De ce ai aşteptat atât de mult? îl întrebă Annabelle pe un ton mustrător, alungindu-şi gâtul în direcţia lui.

Pentru că a trebuit să-mi închei întâi nişte afaceri, pentru a mă putea gândi doar la tine, iubito, ar fi vrut el să-i spună, după care s-o cuprindă în braţe şi s-o strângă cu putere la piept.

- Directorul meu a sperat că va putea rezolva singur problemele, fără amestecul meu. Când şi-a dat seama că e depăşit de situaţie, mi-a cerut ajutorul. Fusese şi el convins că nu va fi nevoie să intervin.

- Eu am auzit câte ceva, dar pentru că lucram la un alt caz, nu m-am implicat în aceste probleme, îl anunţă

Annabelle.

- Să vedem ce ai auzit.

Annabelle îi înmână unul dintre ziarele aflate pe marginea mesei, cu un articol despre câţiva tineri hackeri.

După câteva minute, Rand termină de citit articolul despre dispariţia lui Bryan Ludlow, dar nu văzu legătura dintre acesta şi problemele lui.

De fapt, nu se putea concentra decât asupra corpului femeii care-i lipsise atât de mult şi pe care vroia cu ardoare s-o strângă în braţe.

Annabelle se aşeză pe scaunul din faţa lui.

- Ceea ce n-ai putut afla desigur din ziar, e că Trina Martin, prietena lui Bryan, mi-a telefonat să-mi spună că ea bănuieşte că în spatele acestei afaceri e chiar Bryan, şi m-a rugat să mă ocup eu de acest caz, fără a amesteca poliţia pentru găsirea prietenului ei.

Annabelle se vedea, cât de colo, era foarte mândră că făcea parte din compania lui Roman Lufka şi avea şi de ce, îşi spuse Rand. Cu un an în urmă, n-ar fi putut înţelege aceste lucruri. Cu un an în urmă, o iubea cu o dragoste prea posesivă. Fusese nebun, să renunţe la ea. Niciodată, însă, nu e prea târziu să încerci să repari o greşeală, iar el trebuia să reuşească să şi-o apropie din nou pe Annabelle. Anul care se scursese fără ea fusese un adevărat coşmar.

Lucrurile se vor schimba. De aceea era acum aici. In plus, lucrând cu ea, o aprecia şi mai mult. Era extrem de bine pregătită pentru profesia pe care o făcea şi, în plus, era pasionată de munca ei.

- Cred că sistemul de securitate propus de tine nu e destul de eficace, Rand, şi asta pentru că îţi închipui că eşti cea mai tare minte din lume. S-a văzut, acum, că e nevoie să realizezi că forţa companiei tale incită destule spirite care se încăpăţânează s-o doboare, şi cum nu te-ai gândit înainte la asta, nici nu le-a fost prea greu să găsească modalitatea de a-ţi face rău.

- Da, sigur că va trebui să schimb nişte lucruri de acum încolo, replică el, încercând să nu ia în seamă tonul ironic cu care-i vorbise fosta lui logodnică. Cu ajutorul tău, voi reuşi în mod sigur să realizez ceea ce n-am realizat până acum, îi surâse el, cu cel mai atractiv zâmbet din arsenal.

Ca şi cum ar fi vrut să întărească cele spuse, Rand îşi aşeză uşor mâna pe braţul ei.

Annabelle păru să-şi fi pierdut brusc glasul în urma gestului lui, pentru că deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Părea extrem de emoţionată şi Rand zâmbi cu duioşie. Atracţia chimică dintre două persoane nu dispare niciodată, se gândi el şi spranţele că va reuşi în cele din urmă s-o facă pe Annabelle mireasa lui,

renăscură cu şi mai multă putere.

- Oricum, spuse ea pentru a elimina tensiunea dintre ei, nu putem trage deocamdată niciun fel de concluzii. Bryan poate fi doar un complice, sau chiar poate nu e implicat deloc în această fraudă. Rămâne de văzut. Deocamdată, tot ce trebuie să avem în vedere e să nu ne pripim niciun moment, în niciuna dintre acţiunile pe care le vom întreprinde.

- Am încredere în tine, Annabelle, răspunse el şi-i luă mâinile în ale lui, strângându-le cu căldură.

- Rand! îl certă ea, retrăgându-şi mâinile, după care continuă pe un ton profesional. Trebuie să-ţi spun că probabil tehnicianul serverului de la compania ta de aici e implicat cu vârf şi îndesat în această fraudă. Cineva din companie e în mod sigur vinovat de divulgarea parolei care l-a ajutat pe Bryan să intre în computerele utilizatorilor.

Annabelle avea dreptate, îşi spuse el, probabil era implicat chiar cineva din interiorul companiei în această problemă, deşi avusese întotdeauna foarte mare încredere în angajaţii lui. Oricum, continuă el să reflecteze, ea avea deja un plan de bătaie pe care nici FBI-ul nu l-ar fi putut încropi într-un timp atât de scurt, se gândi Rand, cu o admiraţie care creştea tot mai mult.

- Iţi mulţumesc că ai acceptat să mă ajuţi, Annabelle. Sper că vom reuşi să rezolvăm acest incident

împreună. Vom sărbători apoi reuşita, într-un mod cu totul şi cu totul special, îi spuse el, cu ochii scânteind.

- Da, să lăsăm asta acum, o să-mi mulţumeşti după ce vom învinge, într-adevăr. Cred însă că dacă Bryan a fost cel care a descoperit parola, reuşind astfel să provoace toate aceste inconveniente, a fost probabil ajutat de cineva din interiorul companiei, care i-a furnizat datele necesare. Repet asta, pentru că nu trebuie să ne scape nimic din vedere.

Rand privi o clipă undeva, în faţa lui, gânditor.

Annabelle îl cercetă lung, cu coada ochiului.

Era un bărbat foarte atractiv şi inteligent. Nu era de mirare că ajunsese atât de sus în profesia lui, reflectă ea, surprinsă că deşi nu-l văzuse atât de mult timp, era la fel de atrasă de el,
ca-ntotdeauna.

De ce nu avuseseră mai multă răbdare unul cu celălalt, poate ar fi fost posibil un compromis. Poate.

Oh, Doamne, ce-i trecea acum prin cap?

-Am pierdut deja o mulţime de clienţi în această zonă, spuse Rand. Dacă situaţia se va înrăutăţi, îmi voi pierde întreaga credibilitate, în Salt Lake şi nu numai, astfel că îţi voi da tot sprijinul de care vei avea nevoie.

- Da, e adevărat, va trebui să acţionăm cât mai repede cu putinţă, insistă Annabelle, uitându-se undeva deasupra lui, preocupată de zecile de idei contradictorii

care-i treceau acum prin minte.

- Exact, replică el. Eu sunt gata pentru orice, răspunse Rand, trecându-şi mâinile prin părul bogat şi privind-o printre gene.

- Voi începe cu interogarea tehnicianului de la compania ta, îl anunţă Annabelle, aranjându-şi o şuviţă care-i cădea mereu pe frunte şi prefăcându-se că nu observase tonul lui insinuant.

In ciuda aşteptărilor tinerei, Rand nu mai făcu niciun comentariu în acest sens.

- Rand, continuă Annabelle, privindu-l insistent cu ochii ei de felină îngustaţi foarte mult, asemenea unui pictor care se pregăteşte să prindă ceva pe un portret. Aseară, pe la ora unsprezece, am sunat la firma ta, la departamentul care ar trebui să furnizeze servicii douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Am vrut să văd cum stau lucrurile acolo. Când am revenit, pe la trei dimineaţa, mi s-a spus că sunt de serviciu doar doi tehnicieni, la acea oră. Dacă lucrurile vor continua astfel, să nu te miri dacă vei avea permanent, probleme.

- Da, admise el, voi vorbi chiar astăzi cu managerul meu.

- La ora patru, când am sunat din nou, mai rămăsese doar un singur tehnician, pentru toată reţeaua.

Annabelle scoase din buzunar un reportofon şi-l

puse pe masă.

-Ascultă asta, adăugă ea.

După doar câteva minute de ascultare, Rand realiză că nicio companie, oricât de mică, n-ar putea supravieţui cu un astfel de angajat tehnic. Ii furnizase atâtea date, răspunzând la întrebările ei, încât dacă Annabelle n-ar fi lucrat pentru el şi ar fi fost în schimb un hacker ca atâţia alţii, paguba deja avută s-ar fi extins văzând cu ochii.

-Cerule, Annabelle!. Eşti genială.Eşti. incredibilă, spuse el şi întinse mâna să închidă reportofonul. Annabelle i-o luase înainte, însă, cu câteva secunde, astfel că mâna lui se suprapuse peste degetele ei. Le simţi tremurând.

Oricât de mult încerca să braveze şi să-l respingă, un lucru era sigur: îl dorea.

- Să mai amânăm trasul concluziilor, răspunse ea şovăind, emoţionată, de atingerea lui. Această persoană poate fi un complice. Pe de altă parte, poate n-are niciun amestec în toată povestea noastră şi altcineva, la care nu ne gândim, încă, a făcut toată tărăşenia.

- Voi lua caseta pentru a i-o da şefului departamentului
tehnic, continuă Rand.

- Mai gândeşte-te. Poate nu e cazul să-l implici. In momentul de faţă, e mai bine să ne gândim că oricine

din compania ta ar putea avea o parte din vină.

După câteva momente, Annabelle scoase o altă casetă din buzunar şi, punând-o la reportofon în locul celei vechi, îi spuse lui Rand, deosebit de concentrată:

- Ascultă acum asta. La ora cinci, când am sunat din nou la linia ta permanentă, mi-a răspuns o voce de adolescent. Era foarte bine informat cu toate detaliile legate de serviciul tehnic al companiei tale şi mi-a răspuns cu multă competenţă la toate întrebările. Acesta cred că era Bryan. Ascultă.

Rand ascultă uimit, totul, până la capăt, fără să facă nicio mişcare. După ce Annabelle închise reportofonul, îi spuse cu multă hotărâre în glas:

- Trebuie s-o suni pe Trina.

- Gând la gând cu bucurie, răspunse Annabelle, cu un surâs ironic în colţul gurii.

O voi suna chiar acum, de la telefonul fix, din bucătărie. Cred că e la şcoală, acum.

După asta, Annabelle luă reportofonul şi ieşi din cameră.

După câteva minute, Rand o auzi spunând emoţionată:

- Bună ziua, sunt domnişoara Smith. Aş vrea să vorbesc cu Trina Martin. Mi-a lăsat un mesaj prin care îmi cere nişte informaţii cu privire la programul clubului de poezie. O puteţi chema la telefon, vă rog?

Rand intră în bucătărie, foarte amuzat.

- Domnişoara Smith? întrebă el şoptit.

- Mulţumesc, aştept, continuă Annabelle convorbirea telefonică.

- Pot să iau un măr? întrebă el din nou, pe acelaşi ton.

Annabelle îi făcu un semn spre frigider, apoi se întoarse din
nou spre telefon, pregătindu-se să deschidă reportofonul.

Cum la celălalt capăt al firului nu se auzea încă nimic, se întoarse din nou spre Rand.

Dacă cineva i-ar fi spus cu o lună în urmă că Rand va locui în casa ei şi va umbla ca la el acasă prin bucătăria ei, ar fi spus cu siguranţă că era cea mai mare inepţie din lume.

- Alo, domnişoara Smith? se auzi de la capătul celălalt al firului.

- Bună, Trina, sunt de fapt Annabelle Forrester. Nu rosti, însă numele meu, bine?

- Ah, am înţeles, răspunse Trina, surprinsă.

Rand veni lângă telefon şi Annabelle schimbă receptorul în cealaltă mână, pentru a-i permite şi lui să asculte convorbirea.

- Iţi voi pune o casetă şi te rog să-mi spui dacă recunoşti vocea. Bine?

- Da.

După terminarea casetei, Annabelle închise reportofonul şi duse din nou receptorul la ureche.

- Ce spui, Trina?

- Era vocea lui Bryan, şopti Trina. L-aş recunoaşte dintr-un milion de persoane.

- Eşti sigură?

Rand puse o mână pe umărul ei.

N-ar fi trebuit să facă asta, îşi spuse Annabelle. Prea multe emoţii pe capul meu, e greu să rezist.

- Da, răspunse fata. Cum aţi reuşit să vorbiţi cu el? Se auzea şi un câine acolo, dar el n-are câine. Unde e?

----Iţi voi explica totul când te voi suna data viitoare, răspunse Annabelle, scuturându-şi umărul, pentru a scăpa de atingerea lui Rand. Dacă vei avea vreo veste despre Bryan, lasă un mesaj la agenţie. Il voi primi imediat.

- Am înţeles. Sunteţi formidabilă.

- Vom vedea asta, spuse ea repede, pentru că Rand continua s-o ţină de umăr, ceea ce o făcu să-şi cam piardă respiraţia. Intoarce-te în clasă, înainte ca cineva să înceapă să bănuiască ceva.

- Bine, ne vom auzi curând.

Imediat ce termină convorbirea, Annabelle se duse ţintă în sufragerie, nerăbdătoare să fie cât mai departe de Rand. Emoţiile pe care i le provocase aproape o

sufocaseră, aşa că se lăsă să cadă pe primul scaun lângă care ajunse.

-E din ce în ce mai clar, spuse ea. Bryan, rănit de discuţiile şi de neînţelegerile din familie, ca cei mai mulţi dintre adolescenţi, a vrut să se răzbune făcând o faptă reprobabilă, care să submineze cariera politică a tatălui lui. Dacă poliţia va începe să-l caute şi numele lui va umple jurnalele, se cheamă că planul i-a reuşit. După o asemenea ispravă, guvernatorul va avea în mod sigur multe probleme de imagine.

-Văd că eşti afectată, la gândul acestei posibilităţi.

- Bineînţeles, pentru că nu e un caz singular. Celebra neînţelegere dintre generaţii îi face pe mulţi părinţi să ajungă în situaţii nedorite şi chiar periculoase. In plus, revolta copiilor e şi ea, după cum se vede, la fel de periculoasă. Spre deosebire de alţi adolescenţi care încep să consume droguri, din spirit de frondă, sau să iasă cu fata pe care n-o doreşte familia lui, Bryan, a cărui drog e desigur computerul, a săvârşit o crimă cu ramificaţii multiple şi extrem de complicate.

-Dar dacă pur şi simplu are o înclinaţie spre crimă?

-M-am gândit şi eu la asta, dar Trina mi-a spus că nu e posibil, pentru că n-a avut, niciodată niciun fel de ieşire care s-o facă să se gândească la aşa ceva. Nu e violent şi, în plus, e o fire foarte deschisă, din câte mi-a spus ea. Ii pare rău pentru el şi speră să-l găsim.

- E un adolescent scăpat de sub control într-un moment de criză, care, în ciuda a ceea ce ţi-a spus Trina, e pe punctul să săvârşească o crimă informaţională foarte gravă, aşa că e sigur, trebuie să depunem toate eforturile pentru a-l găsi cât mai repede cu putinţă şi a-l opri, comentă Rand, deosebit de serios.

- Da, sunt absolut de acord, răspunse Annabelle. Până vom avea şi alte date ale problemei, voi acţiona sub acoperirea de tehnician al firmei Dunbarton. Asta, doar în prima fază a investigaţiei.

In acest moment, Annabelle se aşteptase ca Rand să facă un comentariu. Acesta, însă, nu spuse nimic, ca şi cum n-ar fi auzit cele spuse de ea.

- în felul acesta mă voi putea infiltra mai uşor printre persoanele care ar fi putut furniza parola, adăugă Annabelle. Apoi tăcu din nou, după care spuse cu un surâs sardonic, în timp ce vocea îi coborî foarte mult:

- Ai în vedere şi ipoteza că vreuna dintre femeile din viaţa ta personală, pe care ai părăsit-o la un moment dat, ar fi putut plăti un hacker, ca să te ruineze?

- Ca de pildă, tu, nu? râse el cu poftă.

- Da, ar fi trebuit să mă suspectezi şi pe mine, răspunse ea, fără să zâmbească.

- Ca să fiu foarte sincer, continuu să mă mir că ai acceptat să lucrezi pentru mine, spuse el, şi adăugă

după o pauză:

-Mă cunoşti atât de puţin, Annabelle... Ai plecat prea repede din Phoenix.

Tânăra îşi plecă pleoapele, şocată de această remarcă a lui.

Cum putea să-i spună asta? Chiar nu realizase câtă durere avusese în suflet în momentul în care plecase fără să se mai uite înapoi?

El n-a vrut niciodată un partener egal. N-a vrut să admită că, deşi îl iubise atât de mult, nu putuse să se abandoneze cu totul acestei iubiri, pierzându-şi propria identitate şi uitând de orice altceva, în afară de el.

Acum, încerca s-o facă să simtă că fusese singura vinovată de
ruptura dintre ei.

Nu-l lăsa să-ţi facă asta, îşi spuse ea, nu-i mai permite să vorbească despre altceva, în afara problemelor legate de caz.

- Să revenim la oile noastre, Rand, pentru că e foarte important ce se întâmplă cu compania ta. Eşti aproape în afara oricărei siguranţe. E de necrezut cum ai lăsat astfel lucrurile.

- Am înţeles asta acum, Annabelle, şi voi lua toate măsurile necesare. Crezi că ar trebui s-o întâlnim pe Trina? Poate mai aflăm câte ceva de la ea.

- Roman vrea ca, deocamdată, să nu riscăm o

întâlnire. Mi-a propus să ţin, pentru moment, legătura cu ea doar prin intermediul telefonului, răspunse Annabelle şi îşi dădu seama că se întâmplase exact ce se temuse mai mult: adora să lucreze cu el. Adora să-l asculte şi să-l privească, iar faptul că Rand se comporta în casa ei cu degajarea cu care te comporţi în propria casă, o emoţiona permanent.

Toate acestea, însă, trebuie să se sfârşească. Nu mai putea continua această agonie mult timp. Va trebui să rezolve acest caz într-un timp record. In felul acesta, peste doar câteva zile, nu mai aveau de ce să se întâlnească.

,,Rămâi cu cariera ta!. Dar nu te aştepta s-auzi de funeraliile mele, iubito!" îi răsunară în minte cuvintele spuse de el în urmă cu un an, înainte ca uşa să se închidă cu putere în urma ei.

-Annabelle?.

Vocea lui o întoarse brusc din amintirile agonizante, exact la timp pentru a întrerupe cursul lacrimilor care se pregăteau să-i
invadeze ochii.

Relaţia dintre ei fusese la început atât de sălbatică, atât de minunat de ieşită de sub control. Nimic din toată înfăţişarea lui de acum n-ar fi putut-o face să creadă că e în stare de un astfel de comportament romantic şi pasional.

- M-ar ajuta foarte mult dacă mi-ai putea furniza o listă a tuturor angajaţilor actuali din această zonă, ca şi a celor care au lucrat pentru compania ta din Salt Lake încă de la înfiinţare, declară ea, revenindu-şi.

- Da, am aşa ceva în bagajul meu de la hotel. Ţi le voi da. Pe urmă, în timp ce tu vei fi ocupată la serverul central, eu voi încerca să preiau linia dezafectată de Bryan.

- Va fi dificil să faci asta de la hotel, replică Annabelle.

- Da. Cum tu ai toată această aparatură modernă. aş putea să aduc aici toate documentele pe care le am la mine şi să folosim casa ta ca bază principală, în perioada în care voi sta aici.

- Ce? întrebă ea, realizând în acelaşi timp că dacă n-ar fi fost aşezată, s-ar fi prăbuşit, în acel moment.

- Cred că ar fi cea mai bună soluţie, Annabelle. Asta te va ajuta şi mai mult în ideea ta de a lucra sub acoperire. Pe urmă, vei putea folosi şi tu camera mea de hotel, atunci când această soluţie ţi-ar fi mai eficientă sau mai comodă.

Ea încuviinţă în cele din urmă, dându-şi seama că Rand avea dreptate. Oricum, dacă Bryan era făptaşul, cazul se va rezolva foarte repede şi Rand va pleca la Phoenix, astfel că nu va mai fi nevoită să-l întâlnească, îşi repetă în gând pentru a mia oară

Annabelle, ca şi cum ar fi vrut să se convingă mai bine pe sine însăşi că lucrurile vor sta astfel.

- Da, e o idee foarte practică, spuse ea.

- Mă bucur că eşti de acord. In acelaşi timp, voi cere încă un rând de chei de la camera mea din hotel, astfel că vei putea merge acolo ori de câte ori crezi că e mai bine să dai un telefon de care trebuie să fii sigură că nu e interceptat sau să te întâlneşti cu cineva pentru cercetările tale, fără a fi nevoită să dezvălui adresa la care locuieşti.

Rand făcu apoi o pauză, în care surâse atât de poznaş, încât Annabelle fu sigură că-i venise în minte o idee stranie:

- Aş vrea să mă pot transforma într-un fluture de noapte şi să intru pe fereastră în timp ce stai de vorbă cu managerul meu. Mor de curiozitate să văd cum rezistă farmecului tău, când va fi singur cu tine la serverul central, spuse Rand, după care izbucni într-un râs extrem de amuzat.

- Mai bine că nu poţi să faci asta, cred, îl tachină Annabelle şi pentru a scăpa măcar câteva clipe de apropierea lui, se duse la bucătărie şi se întoarse cu un rând de chei, pe care i le înmână lui Rand pentru a putea folosi şi el casa ei ori de câte ori avea nevoie să aducă sau să ia documente legate de cazul pentru care lucrau.

- Ia-le, spuse ea şi îi întinse lui Rand cheile, astfel ca el să nu îi poată atinge degetele. Sunt de la uşa de la intrare.

Rand luă cheile, dar nu făcu niciun pas spre ieşire.

- Haide, ce mai aştepţi? întrebă Annabelle, pe un ton voit dur
şi hotărât.

- Chiar trebuie să plec? mormăi Rand, nemulţumit.

Incercând să-şi compună o expresie cât mai uimită de această
întrebare a lui, Annabelle răspunse privindu-l în ochi:

- Nu înţeleg de ce ai întrebat asta.

- Pe dracu, nu înţelegi, zâmbi el forţat.

- E-n regulă, Rand, ne vedem mai târziu, se grăbi ea să-l conducă spre uşa de la ieşire, simţind că nu mai putea îndura tensiunea pe care i-o provoca apropierea lui.

Imediat ce închise, însă, uşa după el, luă un binoclu pe care i-l făcuse cadou Roman de ziua ei şi alergă la fereastra de la bucătărie, de unde îl privi cu atenţie pe fostul ei logodnic, îndepărtându-se pe motocicleta cu care venise.

Râdea? se întrebă Annabelle, stupefiată, uitându-se cu şi mai multă atenţie.

Da, râdea!

Se simţea victorios, desigur, concluzionă Annabelle,

furioasă.

N-avea însă timp pentru a se gândi la astfel de lucruri, îşi spuse ea, punând binoclul la loc. Presupunând că Howard nu pleca acasă până la patru şi jumătate, mai avea exact o oră pentru a sta de vorbă cu el.

Peste douăzeci şi cinci de minute, Annabelle parcă în faţa firmei Dunbarton şi-l sună imediat, pe Gerard pentru a-i spune că regreta nespus că nu putea lua cina cu el, dar îl ruga s-o ajute în cazul fraudelor de la compania lui Rand.

Amabil ca de obicei, Gerard acceptă cu plăcere şi Annabelle
intră plină de speranţă în clădirea faimosului concern.

Interviul cu Howard, tehnicianul firmei lui Rand, se desfăşură chiar mai bine decât anticipase Annabelle, la început.

După ce vorbiră puţin despre o serie întreagă de lucruri legate de istoria computerelor, Annabelle trecu testul de tehnician fără nicio eroare. Asta, în primul rând, pentru că Gerard, a cărui prezenţă o solicitase, îi pusese mereu întrebări care o duceau, vrând-nevrând, spre rezultatul optim.

După ce văzu şi scrisorile de recomandare de la firmele la care lucrase înainte, Howard îi ură bun venit în echipa Dunbarton, după care îi arătă locul de muncă

şi-i spuse că orele ei de program vor fi de la zece seara la şase dimineaţa, cu acordul ei, bineînţeles.

Bărbatul era un excelent profesionist şi-i puse la îndemână toate informaţiile de care avusese nevoie.

Când ajunse acasă, Rand, auzindu-i maşina, ieşi imediat în capătul scărilor.

Când se apropie, simţi un miros de mâncare atât de apetisant cum nu mai simţise de mult în casa ei.

- Mă bucur că te-ai descurcat în bucătăria mea, spuse ea râzând, dar vestea cea mai nemaipomenită e că am început munca la cazul tău şi s-ar putea să avem rezultatul foarte curând. Dar cum ai venit până aici? întrebă ea, realizând că nu-i văzuse motocicleta.

- Cu o maşină pe care am închiriat-o azi. E parcată în faţa casei.

- Ascultă, Rand, spuse Annabelle, foarte apăsat. Am impresia că îţi cheltuieşti forţele în altă direcţie decât cea legată de problemele companiei tale, de aceea cred că e mai bine să terminăm totul cât mai repede posibil şi să te întorci la Phoenix. Acum, mă duc să mă schimb, iar când mă voi întoarce, voi pune masa.

- E deja pusă, zâmbi Rand şi Annabelle rămase o clipă cu ochii fixaţi pe buzele lui, aproape fără să-şi dea seama.

- Ascultă asta în timp ce mă voi schimba spuse Annabelle, scoţând un reportofon din buzunarul vestei.

Am înregistrat tot ce am vorbit cu Howard. Cred că te vei amuza, auzindu-mă în postura de tehnician.

Capitolul 4

Rand o urmări cu privirea, în timp ce se îndepărtă.

Annabelle arăta cu totul special în acea zi. Imbrăcată în costumul de lucru, formele îi ieşeau mai puţin în evidenţă, dar graţia cu care se mişca şi părul mătăsos îi dădeau un aer aparte.

Rand deschise reportofonul şi ascultă cu atenţie discuţia dintre Annabelle şi tehnicianul lui.

- Vă mulţumesc că aţi venit, domnişoară Black, dar pentru moment n-avem niciun post de tehnician, se auzi vocea lui Howard.

- Da, secretara mi-a spus şi ea acelaşi lucru, răspunse Annabelle cu aplomb, dar am venit să vorbesc cu dumneavoastră. Am vrut să vă dau toate astea.

- Ce sunt astea?

- Nişte cipuri în genul celor folosite de compania Cyber Media în ultimele douăsprezece luni. Sunt introduse în noile lor computere pentru a le face mai puternice, deşi sunt vândute la preţul dinainte. In felul acesta, au început să aibă foarte mult succes, astfel că au înregistrat vânzări uriaşe, eliminând orice concurenţă. Nici măcar Dunbarton n-a vândut atât de multe computere în ultimele luni. Acum, să vă arăt un astfel de cip al companiei Dunbarton. Vă rog să le comparaţi şi să-mi spuneţi ce credeţi.

- Nu ştiu. Mi se par la fel.

Rand strâmbă din nas . Howard dădea impresia unui idiot.

- Nu se poate să nu vă daţi seama că cele de la Dunbarton sunt de o calitate net superioară. Astfel, deşi sunt mai scumpe, în timp profitul este mai mare, pentru că nu se uzează. Am citit asta şi într-un ziar de specialitate, când mă pregăteam să-mi dau licenţa ca inginer în informatică.

- Eşti inginer în informatică? întrebă uimit Howard.

- Da, am scris asta în CV-ul meu, dar văd că n-aţi avut timp să-l citiţi. Sper ca într-o zi să am propria mea companie.

- Să vedem diferenţa, răzuindu-le cu o monedă.

Howard se auzi apoi râcâind, încercând astfel diferenţa dintre metale.

- Ai dreptate, domnişoară Black, al nostru e mult mai rezistent, spuse Howard pe un ton atât de mândru, ca şi cum ar fi inventat roata, în acel moment.

Rand închise reportofonul şi se uită amuzat spre Annabelle, care tocmai intra în încăpere.

- Nu e nevoie să mai ascult, pentru a-mi da seama că l-ai
învârtit pe degete, spuse el, râzând acum de-a binelea.

O dată în plus, fu nevoit să recunoască faptul că fosta lui logodnică era de o inteligenţă sclipitoare.

- Ai foarte multe talente, spuse Rand, privind-o cu

admiraţie. L-ai făcut şah mat pe Howard.

- Venind din partea ta, e un compliment foarte mare, replică
ea.

- De ce?

- Nu fi modest, Rand. Talentele tale te-au propulsat în fruntea uneia dintre cele mai importante companii de computere din ţară. Noi, ceilalţi, suntem doar nişte pioni, prin comparaţie.

- Nu uita că sunt gata să-ţi dau oricând o funcţie de răspundere în fruntea acestei companii.

- Mă tem că dacă mă văd cu cineva zi de zi, nu mai sunt chiar atât de agreeată, răspunse Annabelle.

Rand zâmbi îngăduitor, pentru că ceva în adâncul sufletului îi spunea că va fi de acum încolo mereu în viaţa lui.

- Lista de care mi-ai spus că ai nevoie e pe bufetul din bucătărie, continuă Rand.

- Bun, replică ea, mulţumită.

- Putem mânca? întrebă Rand, zâmbind.

-Ah, da, mi-e o foame de lup şi totul arată atât de apetisant.

Câteva minute, niciunul, nici celălalt, nu mai spuse nimic.

- N-am ştiut că te pricepi la gătit, spuse Annabelle, văzându-l pe Rand cufundat în tăcere.

- In liceu, în perioada în care mama mea era bolnavă de cancer şi nu se mai putea ocupa de gospodărie, eu am gătit pentru toată familia.

Annabelle se opri din mestecat şi-l privi surprinsă.

- Nu mi-ai spus niciodată asta, replică ea, după ce îşi înghiţi dumicatul.

- Poate pentru că m-am temut că nu vei mai face dragoste cu mine, ştiind că m-am ocupat de treburi. muiereşti. N-am vrut niciodată să fac vreo greşeală, cu tine.

Annabelle nu răspunse, şi după câteva momente se ridică, strânse farfuriile goale şi intră în bucătărie, pentru a le spăla.

Rand o urmă imediat.

- Biroul meu e la etaj, spuse Annabelle. Are şi un pat destul de confortabil, aşa că sper că te vei simţi bine acolo.

- Condu-mă acolo, spuse Rand, nerăbdător.

- După ce termin de spălat vasele, răspunse Annabelle, cu fermitate.

- A, uitasem. Janet ţi-a lăsat un mesaj telefonic. Vrea s-o contactezi urgent.

- Da?. întrebă ea, surprinsă. O voi suna înainte de a pleca la serviciu, în seara asta.

Rand tăcu, privind-o o clipă, preocupat. Cum nici ea nu mai spuse nimic, Rand îşi scotoci buzunarele, după

care puse pe masă o pereche de chei:

- In cazul în care nu ţi-am spus până acum. Stau la hotelul Temple View, camera douăzeci şi cinci.

Când auzi bătaia în uşă, Annabelle se strâmbă nemulţumită şi
trase pilota peste cap.

Nu putea fi Rand. El ar fi sunat, înainte de a veni.

Pusese pe uşa camerei hotelului inscripţia cu ,, Vă rog, nu deranjaţii", pentru cazul în care camerista vroia să intre, aşa că nu înţelegea cine putea fi.

Lucrase toată noaptea la sediul firmei Dunbarton şi trecuseră doar vreo trei ore de când se urcase în pat, aşa că nu putea să se trezească atât de devreme. In plus, o aşteptau alte ore de muncă asiduă, având în vedere faptul că telefoanele nemulţumiţilor de serviciile firmei lui Rand se înmulţiseră. Ii plăcea să lucreze în firma lui Rand, dar trebuia să recunoască faptul că ceea ce avea de făcut, acum, pentru remedierile necesare în urma infracţiunilor comise, îi solicita întreaga energie.

Noaptea trecută vorbise între patru ochi cu mai mulţi angajaţi ai firmei, dar cei mai mulţi dintre ei nu fuseseră deloc cooperanţi.

Intorcându-se la hotel, Annabelle îşi spuse că probabil nu fusese o idee prea bună să-i contacteze. Poate oamenii sunt deja tracasaţi de această problemă şi nu mai aveau niciun chef să se implice şi mai mult.

Bătaia din uşă continuă cu şi mai multă insistenţă, după care se auziră câteva voci feminine.

Annabelle se ridică în capul oaselor, ascultând cu atenţie.

Rand închiriase această cameră pentru o perioadă nedeterminată. Probabil era o greşeală, îşi spuse ea şi se culcă la loc. Era absolut necesar să se mai odihnească puţin, altfel nu va fi în stare să continue în condiţii fizice optime ceea ce avea de făcut în acea zi. Si nu erau puţine treburile incluse în agenda ei în dreptul zilei în curs.

N-avea chef să dea acum niciun fel de explicaţii, nimănui. De ce venise acolo, unde era Rand, ce legătură era între ei că stătea în camera lui, sau câte şi mai câte? Era plină lumea de curioşi. Işi trase, aşadar din nou pilota peste cap, dar exact în acel moment uşa se deschise şi cineva aprinse lumina.

- Rand? Iubitule? se auzi, în surdină, o voce de femeie şi Annabelle scoase capul, uimită. Rand îi spusese că nu mai avea nicio legătură acum, şi că era disponibil pentru cercetările legate de caz douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. După cum se vedea prea bine, lucrurile stăteau cu totul altfel, de fapt.

O femeie tânără, de o frumuseţe uimitoare, blondă, cu părul foarte lung, coborâtă parcă din poveştile fraţilor Grimm, o fixa uluită.

Era greu de spus, de altfel, care dintre ele era mai mirată, în acele momente, astfel că rămaseră câteva clipe uitându-se una la cealaltă, încremenite.

Nou-sosita, îşi roti pe urmă, ochii prin cameră şi apoi rămase cu privirea pe tricoul pe care-l îmbrăcase Annabelle în loc de cămaşă de noapte. Era a lui Rand.

Fusese atât de obosită când ajunsese la hotel, încât nu mai avusese niciun chef să-şi desfacă bagajul ei şi-şi pusese unul dintre tricourile lui , pe care le văzu deasupra valizei deschise pe celălalt pat. Il trăsese repede pe ea şi-şi aruncase hainele pe covor.

Pe de altă parte, unul dintre costumele fostului ei logodnic zăcea în neorânduială pe unul dintre scaunele de lângă pat.

Annabelle nu dormise niciodată în aceeaşi cameră cu Rand si nici nu se gândise vreodată că cineva ar putea s-o suspecteze că ar fi făcut asta, dar acum obrajii i se înroşiră cu putere la gândul că femeia care rămase în picioare, analizând-o cu atenţie, îşi imagina evident, că Rand şi cu ea îşi petrecuseră noaptea împreună.

-Unde e Rand? întrebă blonda, pe un ton ca de mamă vitregă, dar Annabelle nu putu s-o condamne pentru furia care o cuprinsese.

Dacă femeia îl numise pe Rand „iubitule", îşi dădea seama cât de dureroasă era situaţia de faţă pentru ea.

Dacă Annabelle ar fi fost acum în locul ei, probabil ar fi făcut un atac de cord şi cineva ar fi trebuit să sune urgent la salvare. Nu era o situaţie pe care să ţi-o doreşti, nici măcar o dată în viaţă. Cine spune că trebuie să ai sânge-rece într-o astfel de confruntare, nici măcar nu-şi poate imagina câte valuri de ape reci şi calde îţi inundă tot trupul, în doar câteva secunde.

Rand e la serviciu, bâigui Annabelle, ridicându-se în capul oaselor.

- înţeleg. Sper că nu e. ceea ce pare. domnişoară.

- Nu, n-a fost niciodată între mine şi Rand. Pot să-ţi explic. Situaţia e mult mai banală decât pare, astfel că nu trebuie să-ţi pierzi cumpătul.

- Bine, s-auzim, spuse femeia, rezemându-se de marginea mesei, în timp ce Annabelle se văzu nevoită să recunoască
frumuseţea formelor trupului ei zvelt.

Rand nu-i spusese nimic despre viaţa lui personală, astfel că Annabelle se întrebă dacă femeia din faţa ei ştia de ce venise el la Salt Lake.

In orice caz, un lucru era foarte clar. Rand nu se aşteptase ca ea să-l viziteze, deşi erau probabil logodiţi. Suferinţa şi paloarea de pe faţa femeii nu lăsa loc de niciun fel de îndoială: relaţia era serioasă. De ce n-o informase şi pe ea cum stăteau lucrurile?

De ce nu-i spusese că-i permisese să folosească

această cameră pentru a-l induce în eroare pe Bryan şi pe complicii lui?

- Eu sunt o colaboratoare a domnului Dunbarton, domnişoară. Azi-dimineaţă am fost prea obosită să mă mai duc acasă, undeva la ieşirea din oraş şi domnul Dunbarton mi-a spus că pot folosi camera lui, pentru că el, oricum, trebuia să plece la lucru. De aceea nici n-am încuiat uşa, pentru că m-a asigurat că nu voi avea nicio problemă.

- Dar Rand n-a venit de mult la Salt Lake. Cum aţi devenit atât de apropiaţi? Cu ce te ocupi?

- Sunt. sunt coafeză, improviză la repezeală Annabelle. Ne-am cunoscut când a venit la mine să-l tund. Nu cunoaşte multă lume în oraş, în afara celor de la compania pe care o conduce, e adevărat, din câte am dedus în urma discuţiei purtate cu el.

- Si n-ai putut să apelezi la altcineva, dacă ai fost prea obosită să ajungi acasă? N-ai nici tu prieteni în oraş?

- De fapt. nu doar pentru că am fost obosită am venit aici.

Vezi. când am plecat de-acasă am avut ceva probleme cu uşa, care s-a blocat şi urma să caut pe cineva să mă ajute, dar cum am fost prea ocupată pentru asta, am lăsat totul pe astăzi. Si. am sunat să-l întreb pe domnul Dunbarton dacă n-are pe cineva la firma lui care ar

putea să-mi repare uşa. Si-aşa. El m-a invitat aici. A fost deosebit de amabil.

- Si. nu puteai să suni pe altcineva care să te ajute? insistă femeia, din ce în ce mai arţăgoasă.

- Nu mai aveam prea mulţi bani pe cartelă şi nu am vrut să risc. Domnul Dunbarton mi-a spus că locuieşte la acest hotel şi că nu va pleca din Salt Lake o vreme, aşa că. m-am gândit că pe el sigur îl găsesc.

- Ce drăguţ. La ce oră l-ai sunat?

- La şase şi jumătate, răspunse Annabelle, temându-se că spusese atât de multe minciuni, încât se va încurca până la urmă în ele. Nu îi plăcuse niciodată să mintă, iar când îşi declinase, până acum, identitatea, o făcuse numai în interes de serviciu.

- Spui că ai ieşit de la serviciu la şase şi jumătate, astăzi?

- Da, unitatea noastră e deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, cu excepţia duminicilor. Oricum, nu l-am văzut pe domnul Dunbarton. Mi-a lăsat doar o cheie la recepţie.

In sfârşit, spusese un adevăr, se gândi Annabelle, străduindu-se să respire normal, deşi situaţia în care se afla era atât de inedită pentru ea.

- Si. ai găsit până la urmă pe cineva care să te ajute să deschizi uşa casei? întrebă cu ironie, intrusa.

- Da, ne vom întâlni pentru asta după-amiază.

- Păi, dacă tot am venit eu, ar fi mai bine să pleci, pentru că e deja târziu şi Rand trebuie să se întoarcă. Nu cred că va fi prea mulţumit dacă te va găsi încă aici. Imi laşi mie cheia şi eu i-o voi da lui. Hai, grăbeşte-te, spuse femeia, ca şi cum ar fi fost extrem de nerăbdătoare să încheie această situaţie jenantă înainte de a se complica şi mai mult.

Nu crezuse desigur niciun cuvânt, din toată povestea Annabellei. Ea însăşi îşi dăduse seama că fusese totul prea cusut cu aţă albă, dar mai bine aşa decât să fie suspectată că se culcase cu Rand. In mod sigur, sofisticata blondă va deveni în curând doamna Dunbarton şi n-avea niciun rost să-i facă sânge rău.

Oricum, era mai bine că se întâmplase astfel. Aşa, se trezise de-a binelea şi nu mai visa la cai verzi pe pereţi. Cu atâtea femei care-l doreau, Rand era desigur un răsfăţat al sorţii. Nu putea fi nimic serios între ei doi. Fuseseră logodiţi înainte, era adevărat, dar cine ştie dacă relaţia ar fi fost de durată. Făceau parte din lumi diferite şi el era înconjurat mereu de femei pline de strălucire, aşa cum ea n-a fost şi nu va fi niciodată.

- Ai exact cinci minute să părăseşti această cameră, îi spuse blonda, cu ochii numai venin.

Annabelle se ridică din pat şi intră repede în baie, pentru a se îmbrăca.

Ar fi trebuit să-l sune pe Rand, dar îşi uitase

celularul sub pilotă.

Când se întoarse în cameră, frumoasa vizitatoare tocmai cerea
o legătură cu Rand.

- Domnul Dunbarton mi-a spus să-l sun dacă voi avea vreo problemă. Sper că nu vei avea nimic împotrivă dacă voi face asta, spuse Annabelle cu un glas timid, ca şi cum ar fi fost o şcolăriţă surprinsă asupra unui fapt reprobabil.

- Doar un minut. Si pentru că ştii atât de multe despre el, nu vei ieşi de aici până nu voi vorbi şi eu cu el.

Fără a fi observată, Annabelle îşi luă celularul şi-l vârî repede în buzunar.

După asta, se apropie de uşă, gândindu-se că ar fi mai bine totuşi s-o zbughească afară şi să-l sune pe Rand de pe telefonul ei.

Femeia îi observă însă gestul şi-i spuse, nervoasă:

- Nu vei ieşi de aici până nu voi clarifica această situaţie cu Rand.

- Dar. n-am nimic cu el, sunt doar o prietenă. Ti-am spus, doar. E mai bine să plec, acum. N-are niciun rost să mai continuăm această discuţie. Rand a vrut să-mi facă un bine. Nu vreau să se işte niciun fel de scandal.

- Pe dracu! Chiar crezi că mă poţi duce de nas? Cât de proastă trebuie să mă crezi, dacă îţi închipui că tot

ce mi-ai spus m-a convins că nu e nimic între tine şi Rand Dunbarton.

Peste alte câteva momente, străina primi legătura şi Annabelle fu nevoită să asculte convorbirea cu Rand.

Femeia era foarte îndrăgostită şi Annabelle simţi că o compătimea din tot sufletul, în acele momente. Făcuse tot
drumul până în Salt Lake doar pentru a intra în acest pocinog.

Nu auzise ce anume îi spusese Rand la telefon, dar bărbatul reuşise s-o liniştească, totuşi, pentru că începuse să vorbească, dintr-o dată, pe alt ton şi, după ce puse telefonul la loc în furcă, se întoarse spre Annabelle, cu mişcări mult mai stăpânite.

- Când l-am întâlnit pe Rand mi-a spus că e îndrăgostit de cineva. E totul atât de ciudat. Se pare că tu îl cunoşti mai bine decât mi-ai spus, continuă ea, făcând eforturi vizibile să-şi păstreze calmul.

Annabelle se simţi cumplit de stânjenită şi se mişcă, încurcată, de pe un picior pe altul.

- Nu te mai preface că-l cunoşti de puţin timp, continuă femeia. E foarte clar că pe tine te vrea, nu pe mine. Si asta nu de azi de ieri. Relaţia voastră e mai puternică decât mi-am închipuit.

Fu rândul lui Annabelle să înceapă să tremure. Rand o minţise pe această femeie. Si ea îl adora. A venit până

aici, pentru a fi cu el. Ce anume îi spusese? O jignise, poate?

Annabelle nu-şi închipuise niciodată că Rand ar putea fi atât de crud cu cineva mai ales cu o femeie cu care stătuse o bună perioadă de timp şi, desigur, făcuseră dragoste şi avuseseră momente frumoase împreună.

- Greşeşti, domnişoară, aşa cum ţi-am spus, suntem doar simple cunoştinţe, n-are niciun rost să te enervezi.

- Poate tu aşa simţi, dar Rand e foarte îndrăgostit de tine. Asta ştiu sigur. El a fost întotdeauna sincer cu mine. A fost un acord între noi, încă de la început, să ne vorbim cât mai deschis cu
putinţă, în orice situaţie.

- Mă iubeşte? Nu e adevărat! Spui asta doar pentru că eşti foarte supărată. Si eu aş fi fost la fel, dacă aş fi fost în locul tău, aşa că te înţeleg foarte bine.

- încetează cu circul! Sunt sigură că Rand nu m-a minţit. Mi-a spus, chiar acum, la telefon.

După ce o mai privi o clipă, cu ochii scânteind de furie, blonda ieşi din cameră, trântind uşa.

Annabelle îl sună imediat pe Rand. Lucrurile păreau să se înrăutăţească şi mai mult între ei. De ce a trebuit s-o mintă pe această nefericită?

De cum îi auzi vocea, de partea cealaltă a firului, tânăra se lansă într-o serie întreagă de injurii la adresa

lui, de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă. Nu putea să se joace astfel cu vieţile oamenilor.

- Dacă ai terminat, replică Rand în momentul când Annabelle se opri să respire, îţi sugerez să te întorci în pat şi să te culci liniştită la loc, deoarece ai dormit prea puţin pentru munca la care va trebui să te înhami, din nou. Cred că e necesar să mai dormi încă vreo patru ore. Apoi, te aştept să luăm cina împreună. Sper că o să-ţi placă puiul marinat pe care l-am pregătit noaptea trecută, pentru astăzi.

- Ştii bine că-mi place, Rand, dar nu asta e problema noastră acum, răspunse ea, înfuriată.

- Ba da, replică el. Odihna ta e foarte importantă acum şi ceea ce mănânci e foarte important, mai mult ca alteori, pentru că depui un efort considerabil cu munca ta si ai nevoie de o viaţă echilibrată, pentru a putea face faţă tuturor solicitărilor, atât psihice, cât si fizice, comentă el pe un ton profesoral.

- Dar ...

- Nu eu am chemat-o aici, Annabelle... Dacă a venit fără a fi fost invitată. a trebuit să suporte consecinţele.

- Dacă este o relaţie de dragoste, nu e nevoie de nicio invitaţie.

- Sunt de acord. Dar pentru asta trebuie ca ambii parteneri să simtă la fel.

- Si. vrei să spui că tu. nu.

- Nu, eu nu. Si Caroline stia asta, de multă vreme. Poate n-a crezut. Până astăzi. Eu, însă, n-am minţit-o cu nimic. Nu e vina mea dacă si-a imaginat că poate fi mai mult între noi decât ce a fost.

Annabelle simţi că i se strânge inima de durere pentru biata femeie. Nu, în niciun caz nu trebuia să ajungă si ea în această situaţie.

- Din păcate, crede că eu sunt de vină. A fost oribil când m-a făcut să mă ridic din patul tău. Ar fi trebuit s-o vezi cât de îndurerată era. Am rănit-o, fără a fi vinovată cu nimic. îmi pare foarte rău pentru ea.

- Faptul că o compătimeşti asa mă face să te apreciez si mai mult, râse el. Haide, odihneste-te. Vom vorbi la cină.

- Nu e cazul să te amuzi asa pe seama altora, Rand Dunbarton!.

- Dar nu mă amuz.

- Ba da, te ştiu. întotdeauna râzi de suferinţa celorlalţi.

- Chiar aşa?

- Da.

- Dacă m-ai vedea acum, ţi-ai da seama că sunt într-o cu totul altă dispoziţie.

Annabelle făcu o pauză, după care îi răspunse foarte ferm:

- Nu voi mai dormi, acum.

- Atunci, vino acasă şi eu te voi aştepta cu o băutură răcoritoare. Vom discuta despre caz, sau despre ce vrei tu, numai despre Caroline nu mai vreau să amintim nimic.

- Sunt puţin cam dezamăgită de rezultate, în ceea ce priveşte investigarea cazului companiei tale. Până acum, ar fi trebuit să pot raporta o situaţie mult mai clară a cercetărilor mele.

- N-a trecut decât o zi. E nevoie de ceva timp pentru asta. Ne vom sfătui împreună şi vom schimba strategia. Am o listă nouă de persoane pe care să le contactăm.

- Dacă nu facem nimic în alte câteva zile, vom pune în acţiune planul B.

- Ce plan, B?

- Cel pe care îl ai deja în minte. Ceea ce e extraordinar la tine, e că ai mintea trează tot timpul.

- Din nefericire, mintea mea nu face nici măcar doi cenţi în acest moment, răspunse Annabelle, bosumflată.

- Asta pentru că eşti obosită. Dar vei dormi mai bine în patul tău, sunt sigur.

- Nu în timpul zilei.

- Ai dreptate. Te poate trezi alarma, în orice moment. Nu ştii când vreun nefericit care vrea să te viziteze îţi bate la uşă şi o declanşează. Dacă vrei, o voi dezactiva, în timp ce te odihneşti. Bineînţeles, eu voi sta de veghe.

Era o idee care o încânta.

- Chiar vrei?

- După cum ţi-am mai spus, camerele de hotel mi se par deprimante, aşa că prefer să le evit cât mai mult cu putinţă.

Annabelle se uită în jur şi fu nevoită să recunoască faptul că era adevărat ce-i spusese.

- Ajung în zece minute, îl anunţă ea, şi închise telefonul.

Capitolul 5

- Ah, îmi pare rău. Am dormit atât de mult, încât cred că s-a făcut timpul să plec urgent la serviciu, spuse Annabelle, care aţipise pe canapeaua din sufragerie, imediat după ce sosise acasă.

Rand o privi cu căldură. Era absolut adorabilă, aşa cum era acum, buimacă încă de somn. Tot ce vroia, era s-o strângă în braţe.

Se simţea deprimat din cauza celor întâmplate cu Caroline. îi părea rău că o rănise. Nu era însă vina lui că se expusese unei asemenea situaţii.

- Mâncarea e încă pe plită, aşa că putem lua cina împreună înainte de a pleca la slujbă.

- Mă simt vinovată, spuse Annabelle puţin mai târziu, după ce se înfruptase din puiul preparat de Rand. Mă plăteşti şi, în plus, îmi faci şi de mâncare, nu e cinstit din partea mea să accept aşa ceva.

- Ah, greşeşti, tu mi-ai pus la dispoziţie casa ta, cu tot ce e în ea, ceea ce mă face extrem de fericit.

- Dacă nu-ţi place să stai la hotel. Am constatat că ştiu foarte puţine lucruri despre tine.

- Când vom avea ceva mai mult timp, îţi voi mai spune câte ceva. Acum hai să mâncăm un kebab.

- Sunt de acord. Oricum, trebuie să te felicit. Dacă până acum am crezut că ai fi fost foarte potrivit pentru CIA, acum cred că meseria de bucătar te-ar fi prins cel

mai bine. Specializat în bucătăria meridională. Aşa te văd, în ultimul timp.

- Si să trăiesc, atunci, în Italia sau în Franţa?

- Sau în Minorca.

- Ce ziceai de CIA?

- Nimic. E timpul să mă îmbrac. Mulţumesc pentru cină. Totul a fost perfect, surâse ea, încercând să adopte o atitudine mai feminină.

- Cu plăcere, răspunse el, şi o urmă în hol.

-Am văzut lista celor care au lucrat înainte la compania ta, nu par deloc genul care ar fi făcut o asemenea fraudă ca cea de care ne ocupăm acum.

- E mai bine să verificăm totul şi să nu ne încredem în nimeni, comentă Rand. Chiar tu m-ai învăţat asta.

- Poate într-una din nopţile astea, Bryan va face o greşeală şi vom reuşi să-l prindem, dacă el e făptaşul.

-A, ai două faxuri, îşi aminti brusc Rand. De asemenea, ţi-am printat şi două emailuri pe care le-ai primit.

- Ce conţin?

- Nu ştiu, dacă vrei ţi le aduc sus, să le vezi în timp ce te îmbraci, spuse el, din dorinţa de a mai încălzi puţin lucrurile între ei.

- Nu, mulţumesc. Le voi vedea pe urmă. Mulţumesc, oricum.

- Annabelle?.

- Da?

- N-ai idee cât de mult vreau să te sărut.

Annabelle se dădu un pas înapoi, surprinsă.

- Asta pentru că te-ai certat cu prietena ta, răspunse ea surâzând cu ironie, în timp ce făcu câţiva paşi pentru a se îndepărta şi mai mult de el.

- Nu ne-am certat. Doar că ne-am spus adio, replică el, pe tonul cel mai normal cu putinţă.

- Un motiv în plus să vrei să te distrezi, nu-i aşa? Doar că eu n-am nici timp nici dispoziţie pentru aşa ceva.

-Analizele tale psihologice nu se pot aplica niciodată la mine. Te-am sărutat înainte, ştiu ce bine e.Si.. Asta-i tot.

- Admit că între noi a fost o mare atracţie fizică, dar în afară de asta. Nimic altceva. Bine că ne-am despărţit, pentru că riscam să facem parte dintre cuplurile cele mai nefericite din lume. Acum chiar că trebuie să mă grăbesc, pentru că altfel voi întârzia la serviciu.

- Nu-ţi face probleme. Compania e a mea.

- Exact. Dar cum mi-ai dat o slujbă, vreau să te impresionez cu performanţele mele. Mulţumesc din nou pentru cină.

După ce Annabelle urcă în camera ei să se îmbrace

pentru serviciu, Rand spălă vasele şi aranjă puţin bucătăria, după care se gândi că era mai bine să plece de acolo până nu va începe Annabelle să-i spună pe şleau că, în cazul lor, era mult mai bine să se vadă mai rar, asta era absolut sigur.

Urcă aşadar scările, cu gândul să-şi ia lucrurile din camera în care-l găzduise.

în capătul scărilor, pe peretele din stânga, Annabelle îşi agăţase diploma de studii.

Annabelle Lathrop Forrester era licenţiată a Universităţii din Utah.

Cum fusese atât de orb, înainte, să nu realizeze că studiile contribuiau foarte mult la marea ei putere de a-l fascina?

în mod sigur, era extrem de solicitată, astfel că fusese un mare noroc pentru el că acceptase să preia cazul lui.

Unii bărbaţi n-au niciodată o a doua şansă. Poate ar trebui să se gândească mai mult la acest fapt.

Soarta ţinuse cu el, într-adevăr. Va trebui să fie atent să nu facă vreo greşeală ireparabilă, în viitor. Nu putea s-o piardă din nou pe Annabelle. Văzuse cât de mult se chinuise în anul în care stătuse departe de ea.

După asta, Rand intră în biroul Annabellei, unde îl găzduise acum pe el.

De data aceasta, însă, privi în jur cu mai multă atenţie, fiind atras în primul rând de echipamentele electronice existente, la fel de sofisticate ca cele din biroul firmei lui.

Pe un alt perete era o bibliotecă impresionantă, cu o mulţime de cărţi legate în piele. Urma un raft întreg rezervat istoriei arheologiei Americii de Sud si, apoi alte câteva grupuri de cărţi dedicate manuscriselor găsite la Marea Moartă.

Astfel, Rand îsi aduse aminte că Annabelle fusese în câteva excursii de studii în Mexic si în Egipt. Pe unul dintre rafturi era o fotografie foarte mare, cu ea în plin desert, călare pe o cămilă. In plan secund, se vedeau piramidele. In ţinuta în care era îmbrăcată, îi amintea de o prinţesă beduină, constată el si mângâie câteva momente trupul delicat pe care-l dorea, ca-ntotdeauna, nespus de mult.

Alături erau alte fotografii mai mici, din aceeaşi serie, si Rand luă una ca amintire, în speranţa că Annabelle nu va observa.

întreaga atmosferă a acestei încăperi era deosebit de atrăgătoare. Ii plăcuse această cameră de cum intrase înăuntru, asa cum si Annabelle îi plăcuse încă de la prima vedere.

Poate n-ar fi trebuit să-i amintească nimic despre

faptul că îsi dorea atât de mult s-o sărute, chiar azi, după cele întâmplate cu Caroline.

Ceva, însă, din toată atitudinea ei îl făcu să nu se mai poată abţine.

Annabelle îi intrase în sânge. Nu mai putea renunţa la ea. Refuza pur si simplu gândul că ar putea renunţa la ea.

După câteva minute, Annabelle, se auzi în capătul scărilor:

- Am plecat. Tine-mă la curent cu tot ce afli. Noapte bună, Rand. Ai grijă de tine.

- Noapte bună, Annabelle. Sună-mă şi tu, dacă intervine ceva. Vezi cum conduci, îi strigă el, grijuliu.

Totul, în relaţia lor, părea atât de firesc, se gândi Rand. Se simţea ca şi cum ar fi căsătoriţi. Simţea nevoia s-o protejeze. Asta nu i se mai întâmplase niciodată, cu nicio altă femeie.

O dorea de soţie!. Vroia ca Annabelle să fie mama copiilor lui. Vroia o fetiţă care să semene cu mama ei. Nu-şi dorea nimic mai mult decât asta.

Imediat ce se îndepărtase de casă, Annabelle simţi că deja îi era dor să se întoarcă.

Ceva teribil se întâmplase cu ea.

Nu te juca aşa cu viaţa ta, Annabelle, îşi spuse ea. N-ai niciun pic de mândrie? Aproape că erai gata să-i

cazi în braţe, cu câteva minute mai devreme. Eşti atât de îndrăgostită de Rand Dunbarton. Ti-ai pierdut uzul raţiunii, sau ce?.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

Rand e în trecere pe-aici, nu uita. Tu eşti aceeaşi persoană care ai fost şi cu un an în urmă, iar el nu te-a vrut de soţie atunci, aşa că e greu de crezut că te va vrea acum.

După ce cazul va fi rezolvat, Rand va pleca pentru totdeauna.

Mâine va trebui să-i spui să se întoarcă la hotel. Nu se vor mai
întâlni între patru ochi.

Cu această hotărâre în gând, Annabelle intră în parcarea din faţa sediului companiei Dunbarton.

Ceea ce avea de făcut acum era să se concentreze asupra cazului, pentru a-l termina cât mai repede şi a trece la altul. După aceea va uita că a existat în viaţa ei un bărbat cu numele de Dunbarton, cu care a avut o relaţie absolut imposibilă.

Noaptea se lăsă încet şi Annabelle avu impresia că nu se va mai sfârşi niciodată.

Pe la ora patru dimineaţa, Annabelle începu să se întrebe dacă va reuşi să-l prindă vreodată pe infractorul pe care-l căuta, când auzi sunând telefonul. Era Rand. O

sunase pe celular.

- Da?

- Avem asul în mânecă. Ce zici de asta?

Nivelul adrenalinei ei crescu brusc:

- Ce s-a întâmplat? spuse ea, sărind de pe scaun.

- Făptaşul e Bryan. Am depistat locul de manevră şi, după ce am auzit pe reportofonul tău din nou înregistrarea cu vocea lui, sunând la locul descoperit, i-am recunoscut glasul.

- Bine, dă-mi şi mie numărul de telefon de la locul manevrei.

Rand îi spuse imediat numărul.

- Excelent lucrat. Trebuie să vorbesc cu Roman, să-l anunţ că faci parte din echipă şi să te plătească, glumi ea.

Rand nu răspunse.

- Rand, mai eşti pe fir?

- Bineînţeles, iubito.

Iubito? Corpul ei începu să tremure. Trecuse foarte mult timp de când îi spusese astfel. Sufletul ei tremură de emoţie. Clipe dragi şi de neuitat îi veniră imediat în minte, făcând-o să simtă cât de tare-l dorea, încă.

- Te voi suna imediat ce voi avea şi alte informaţii, continuă el. Oricum, suntem pe drumul cel bun, asta e foarte clar.

-Aştept să mă suni, atunci. Si eu voi face la fel dacă aflu ceva, spuse ea şi închise telefonul.

După câteva momente, Annabelle sună la biroul agenţiei lui Roman. Phil era pe poziţie. îi dădu numărul primit de la Rand şi-i ceru să afle tot ce putea în legătură cu această problemă.

în timp ce aştepta, Annabelle îşi spuse că probabil acest caz avusese darul s-o apropie din nou de Rand. Pe zi ce trecea, nevoia de a fi cu el permanent prindea tot mai mult rădăcini în sufletul ei.

- Annie?
- Sunt aici.
- Telefonul e înregistrat pe numele de Mark J. Owens, la trei, nouă, nouă, zero, Sundance Lane, în Sandy.
- Mulţumesc, Phil. Te-ai descurcat grozav, ca-ntotdeauna.
- Da, da, mulţumesc.
- Pentru nimic.

La numărul de telefon nu mai răspunse nimeni, dar avea adresa. După câte ştia Annabelle, o casă în acea zonă valora mai mult de un milion de dolari. Zona, nu departe de Salt Lake, la poalele de sud ale muntelui, era extrem de frumoasă.

Fără să mai piardă niciun minut în plus, Annabelle îl sună pe Rand.

- Numele de Owens figurează pe lista ta de utilizatori? îl întrebă ea şi aşteptă cu nerăbdare răspunsul.

- Nu.

- Bine. O voi suna pe Trina şi o voi întreba dacă ştie ceva despre acest nume.

- Crezi că Bryan i-a spus Trinei toate secretele?

- Da, aşa se pare.

- Atunci înseamnă că trebuie să vă mulţumesc la amândouă, în momentul în care compania mea se va pune iarăşi pe picioare.

- Eu mi-am făcut doar meseria.

- Nu mai fi chiar atât de modestă, Annabelle. Tu eşti de-a dreptul unică. Eşti pasionată de ceea ce faci şi asta se vede. în plus, eşti şi foarte bine pregătită pentru meseria pe care o practici. Şi, după cum bine ştii, am fost întotdeauna de acord cu faptul că eşti o femeie inteligentă. Dacă vrei, pot să mai continuu, pentru că am descoperit că ai o serie întreagă de multe alte calităţi.

Nu, îşi spuse Annabelle, auzindu-i tonul cald pe care-i răspunsese. Nu mai trebuie să continuăm, în acest mod.

La ora şapte şi jumătate dimineaţa, în timp ce Rand aduse ouăle fierte şi cafeaua şi le aşeză pe masa din

sufragerie pentru micul dejun, Annabelle îşi luă în sfârşit inima-n dinţi:

- Rand, spuse ea încet. Mă tem că trebuie să ne oprim aici. Nu mai putem continua în acest mod.

Bărbatul o privi surprins, deşi Annabelle era convinsă că ştia exact ce vroia ea să spună. Doar că nu dormeau împreună, în rest se comportau ca soţ şi soţie.

- Am făcut prea multă mizerie în bucătărie? întrebă Rand cu cea mai desăvârşită candoare din lume.

întrebarea, atât de neaşteptată, o făcu pe Annabelle să se fâstâcească.

- Bineînţeles că nu.

- Dacă nu vrei să mai gătesc, poţi să-mi spui, replică el calm. Nu e nicio problemă, nu vreau să-ţi creez neplăceri.

- Nu, nu e asta. Ador mâncărurile făcute de tine.

- Atunci, hai să mâncăm până nu se răceşte totul.

- Mă simt puţin vinovată că te ocupi de gospodărie, spuse Annabelle, mai liniştită acum.

Nu reuşise să-i spună nimic din tot ce-şi propusese, pentru ca relaţia lor să se schimbe şi să se vadă doar la firmă şi doar în prezenţa altor persoane.

- Hai să fim cinstiţi. Tu lucrezi pentru compania mea, faci un efort deosebit pentru a-mi rezolva problemele, iar eu nu pot să fac nimic în afară de asta, pentru tine.

Si de fapt, mănânc şi eu din tot ce gătesc.

- Da, dar tu găteşti mâncăruri foarte complicate, care necesită o mulţime de timp. Poţi face alte lucruri, mult mai relaxant.

- îmi face plăcere să te ajut.

- Eu nu sunt atât de bună la bucătărie, îţi mărturisesc cinstit. Fac totul pentru că e necesar, dar nu găsesc niciun fel de plăcere în a sta ore în şir şi a găti feluri complicate, care-ţi mănâncă toată ziua.

- Nu trebuie să te simţi complexată. Mai bine vorbeşte-mi despre ce ai aflat de la Trina.

- Mark Owens e Daniel Ludlow, fratele vitreg al unchiului lui Bryan.

Rand îşi bău limonada, gânditor:

- Ce interesant.

- Da. Se pare căe plecat cu soţia şi cei doi copii, pentru două luni, într-un tur prin Europa. Trina mi-a spus că Bryan s-a instalat acolo imediat după plecarea locatarilor.

- Probabil complicele lui e cu el, răspunse Rand.

- Asta e ceea ce trebuie să aflăm. Cât de bine te pricepi să speli ferestre?

Rand zâmbi amuzat. Acesta era planul B.

- N-am fost întotdeauna patron, răspunse el.

- Asta e ceea ce vroiam să aud.

- Deci, cine suntem?.

- Ray şi Louis. Suntem angajaţii familiei Owens de un an. Am primit instrucţiuni să le curăţăm pereţii, lemnăria şi ferestrele.

Rand admise că era un plan foarte inteligent.

- Când vom cere să intrăm înăuntru, Bryan nu va putea astfel să ne întrebe ce căutăm, pentru că nici el n-a anunţat pe nimeni că va locui acolo în perioada în care casa va fi liberă.

- Exact, comentă Rand.

- Cred că va trebui să lucrăm acolo câteva zile. Trina mi-a
spus că e o casă foarte mare.

- Trina cunoaşte locul? întrebă el, fericit că perioada de cercetare se prelungea şi, astfel, putea sta mai mult cu Annabelle.

- Da, a fost la o mulţime de petreceri, acolo. Personalul care curăţă casa intră întotdeauna pe o uşă din spate.

Rand o ascultă cu atenţie, deşi se simţiea ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o crimă.

- Câţiva dintre angajaţii agenţiei lui Roman vor monitoriza toate convorbirile telefonice din casă, continuă Annabelle.

Rand îşi bău cafeua rămasă în ceaşcă, apoi spuse,

privind-o cu insistenţă:

- Ce-ai zice de o slujbă permanentă în cadrul companiei mele, după ce vom termina acest caz?

- Ce vrei să spui?

Luând în considerare toate riscurile, Rand îi răspunse:

- Aş vrea să accepţi postul de şef al departamentului de securitate al companiei Dunbarton.

- Cred că glumeşti.

- Nu, deloc, o asigură Rand. Poţi lucra în continuare şi pentru Roman, iar când sunt probleme în compania mea, să te muţi o perioadă la Phoenix. Ti-ar face bine o schimbare de decor.

- Nu poţi vorbi serios, replică Annabelle.

- De ce? Nu crezi că eşti destul de bună pentru asta? Eşti cea mai potrivită persoană pe care o puteam găsi pentru a îndeplini acest rol în firma mea şi m-aş simţi foarte onorat dacă ai accepta.

Annabelle îşi lăsă ochii în pământ. Bineînţeles că ar fi fost extraordinar să poată lucra împreună cu el, să-l vadă, să-i vorbească. Dar relaţia dintre ei ar fi trebuit să fi arătat cu totul altfel. Dacă ar fi fost căsătoriţi. în cazul acesta, însă, dacă n-o iubea, n-ar fi fost decât o tortură.

- Dar nu sunt pregătită să accept o slujbă în concernul tău.

- Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Vei avea timp să te gândesti. Repet, din punctul meu de vedere, esti cea mai fericită alegere.

- Ah, telefonul, spuse ea, ca si cum n-ar fi auzit ultimele lui cuvinte. Iartă-mă, te rog, adăugă după aceea, si se duse în bucătărie.

Rand începu să strângă lucrurile de pe masă si cum Annabelle vorbea de la telefonul fix, o auzi pomenind de două ori numele de Gerard.

Cât de important e bărbatul acesta pentru tine, Annabelle? Ce relaţie e între voi? De cât timp sunteţi împreună? se întrebă Rand, simţind cum viermele geloziei i se strecoară în suflet.

Pentru prima oară în viaţa lui, Rand fu atât de gelos, încât simţi ceea ce, în mod sigur, simţise si Othello lui Shakespeare, bănuind-o pe Desdemona că-l însală.

Văzuse piesa de nenumărate ori, dar până acum nu înţelesese niciodată cum poate cineva să ajungă să-si piardă stăpânirea de sine, în asemenea măsură, încât să-i vină să ucidă din gelozie.

îi venea să ia telefonul din mâna Annabellei si să îi spună acestui Gerard să dispară pentru totdeauna.

încercând să audă mai bine ce vorbea fosta lui logodnică la telefon, Rand îşi făcu de lucru prin bucătărie, ignorând semnele disperate ale acesteia, prin

care îi cerea s-o lase singură.

După ce Annabelle termină convorbirea, Rand îi spuse imediat, cu cel mai mare calm posibil:

- Dacă Janet a fost la telefon, sper că i-ai spus că te-am anunţat despre faxul pe care l-a trimis ieri.

- N-a fost Janet, a fost Gerard, unul dintre angajaţii lui Roman. E un om extraordinar şi m-a sprijinit de nenumărate ori în acţiunile mele. Toţi colegii sunt nemaipomenit de săritori, dar el este, într-adevăr, un coleg cu totul şi cu totul special.

- Dar de ce nu te-a sunat pe telefonul mobil? continuă Rand, încercând să pară cât mai nepăsător cu putinţă.

- Pentru că ştie că pe mobil aştept întotdeauna telefoane importante pentru serviciu. E deosebit de atent la aceste detalii.

- Ah, îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut că e un telefon personal, n-aş fi intrat în bucătărie, crede-mă, răspunse el, foarte aferat.

- Nu-i nimic, Rand.

- Dacă e vreo problemă că locuiesc la tine şi cineva s-a supărat din cauza mea, pot să ofer nişte explicaţii, dacă e nevoie.

- Nu, nu e necesar, Rand. E adevărat că m-am întâlnit cu Gerard de câteva ori, dar asta a fost cu ceva

timp în urmă.

Cerule!... Deci a avut pe cineva după ce s-a despărţit de mine, îşi spuse Rand.

- Dar continuă să te curteze, nu-i aşa? Poţi să-mi spui adevărul, am apreciat întotdeauna sinceritatea, oricât de dureroasă ar fi fost.

- Nu, Rand, relaţia mea cu Gerard nu e, n-a fost şi nici nu va fi, niciodată, de acest gen. E o relaţie clară şi simplă de colegialitate.

- Chiar îmi spui adevărul? o întrebă el, privind-o cu suspiciune.

- Poate nu-ţi vine să crezi, dar încă o mai iubeşte pe soţia lui, care a murit cu ceva timp în urmă. Ti-am spus că e o persoană specială.

Şi tu mă iubeşti pe mine, Annabelle, şi într-una din aceste zile te voi face să admiţi asta, orice-ar fi, îşi spuse el.

Vestea că Gerard n-o poate iubi pe Annabelle îl făcu extrem de euforic pe Rand.

Dintr-o dată simţi că Gerard îi era foarte asemănător, doar că, din fericire, Annabelle trăia şi era sănătoasă. Nici el n-ar mai putea iubi pe altcineva, niciodată, în viaţa lui. Annabelle era absolut unică. Totul la ea îl făcea să vibreze. Cunoscuse multe femei, dar niciuna dintre ele nu stârnise aceste emoţii în sufletul

lui. Nu putea sta departe de Annabelle. Era absolut convins de acest fapt, de-acum. Trebuia să fie a lui, pentru totdeauna.

- Am înţeles, replică Rand, şi adăugă după o pauză:

- Voi trece pe la firmă, astăzi, să stau de vorbă cu Howard, dar înainte de asta, voi merge să-ţi cumpăr nişte mănuşi de cauciuc, zâmbi el, făcându-i cu ochiul.

Annabelle îl privi surprinsă.

- Pentru ce?

- Pentru slujba de la casa rudelor lui Bryan. Mama mea nu începea niciodată astfel de treburi în gospodărie, înainte de a-şi pune mănuşi de cauciuc.

- Nu e nevoie, n-am folosit niciodată. Acum voi intra în baie să fac un duş, după care voi răspunde faxurilor.

- Bine. Eu mă voi întoarce într-o oră, răspunse el, deşi tare nu s-ar fi despărţit de ea, în acel moment.

Capitolul 6

După câteva minute, Annabelle coborî scările şi intră în sufragerie.

Citi faxul primit de la Janet şi, cu lacrimi în ochi, se aşeză la computer pentru a-i răspunde:

,, Dragă Janet,

Oricât ţi s-ar părea de extraordinar, trebuie să-ţi spun că lucrez la un caz pentru fostul meu logodnic. Exact. E aici. Trage aer în piept.

Nu e ceea ce crezi.

într-o zi, o să-ţi vorbesc mai mult despre toate astea.

Mi-a oferit, de asemenea, un post de şef al sistemului de securitate, din compania lui, la Phoenix. Biroul meu personal, echipa mea.

Cred că trebuie să mă simt foarte flatată că un om de afaceri de talia lui a început să considere cariera mea importantă, deşi tocmai faptul că nu fusesem gata să renunţ la slujba mea, constituise motivul despărţirii noastre, cu un an în urmă.

Problema e însă că nu viaţa mea profesională, mă interesează cel mai mult acum. Firul vieţii mele personale e mult prea gd.

Cu dragoste, A.”

Când ajunseră la poalele muntelui, la adresa pe care o căutară, descoperiră o casă în stil Tudor, deosebit de

frumoasă şi de spaţioasă. In mod evident, cei care locuiau acolo erau nişte persoane cu stare.

Aşadar, Bryan nu era dintr-o familie oarecare, dar, ca cei mai mulţi copiii de bani gata, nu-şi găsise vadul potrivit în care să-şi cheltuiască energia. Cazul era departe de a fi singular şi Annabelle simţi o infinită părere de rău pentru adolescentul aflat, evident, într-o gravă criză de identitate.

Deschiseră poarta de fier cu un şperaclu pe care-l luaseră la ei special pentru asta şi intrară în curte.

Nu era niciun semn de viaţă, însă, în jur.

In faţa intrării din spate, de care le vorbise Trina, Rand opri maşina şi se lăsă, moale, în scaun:

- Suntem aici. Şi-acum, ce urmează?

Rand era atât de natural în tot ce făcea şi spunea, încât părea că fusese întotdeauna angajatul lui Roman.

- Vom arunca o privire înăuntru, răspunse Annabelle. Pe urmă vom descărca ustensilele pentru curăţenie, spuse ea şi simţi dintr-o dată că era extrem de emoţionată. Asta nu i s-ar fi întâmplat, desigur, alături de un coleg, dar pe Rand îl iubea cu fiecare clipă mai mult şi începea să se teamă să nu i se-ntâmple ceva.

în zilele petrecute împreună, Annabelle îşi dăduse seama cât de mult se schimbase fostul ei logodnic în ultimul an. Era el şi, totuşi - nu.

Trăind alături de el, Annabelle începu să simtă că bărbatul acesta făcea parte din ea. Avea tot ce era necesar pentru a face o femeie să vrea să-l aibă pentru totdeauna.

Era bărbatul visurilor ei.

Când era doar o fetiţă, visa doar castele şi prinţese. Crescând, rămăsese la fel de visătoare şi de romantică. Prinţul ei era acum lângă ea. Trebuia să întindă doar mâna pentru a-l atinge.. Ceea ce-l deosebea de făptura din imaginaţia ei, erau doar hainele moderne.

- Să intrăm. Totul e să ne comportăm cât mai natural. în rest, vom vedea, spuse Annabelle.

- Da. Mă amuză atât de mult această situaţie, încât cred că îi voi cere lui Roman să mă angajeze cu program redus. Dar voi avea nevoie de referinţe, desigur. Dacă n-o sfeclesc de data asta prea rău, poate poţi tu să pui o vorbă bună pentru mine.

- O voi face cu plăcere, surâse Annabelle, amuzată, dar nu putu să nu se gândească ce minunat ar fi dacă ar fi căsătoriţi şi ar lucra amândoi în Salt Lake.

Aceste gânduri, însă, îi provocau dureri de cap. Erau lucruri care nu se puteau realiza, oricât de mult şi-ar fi dorit ea.

- De unde vrei să-ncepem, Lois? întrebă Rand cu un surâs abia vizibil.

Imbrăcat într-un tricou alb şi o pereche de blugi, ca

şi ea, de altfel, Rand părea să fie la slujba lui obişnuită, de zi cu zi.

Annabelle trase aer în piept şi, după ce intrară în casă, puse cu grijă un microfon în telefonul din bucătărie şi o cameră audio-video, camuflată, pe contorul luminii electrice. Totul se transmitea în camioneta parcată la marginea drumului, puţin mai departe de casă, unde doi dintre angajaţii lui Roman supravegheau înregistrările.

- Cred că e mai bine să începem cu sufrageria, spuse Annabelle, pentru că acolo e mai mult de lucru. Mă vei ajuta să dau mobila la o parte şi voi curăţa pereţii, în timp ce tu vei spăla ferestrele.

- Da, cred că ai dreptate.

Trecură astfel, prin câteva camere mobilate clasic şi ajunseră într-o sufragerie spaţioasă unde, după ce aşeză pe carpetă găleata cu toate cele necesare curăţarii pereţilor, Annabelle se aplecă şi instală o altă cameră audio-video, camuflată, la priza de lângă uşă.

- Ce-ar fi să punem puţină muzică? propuse Rand şi deschise un mic casetofon, pe care-l împachetase printre lucrurile necesare la curăţarea casei.

- Genial! exclamă Annabelle, după care fiecare îşi începu treaba.

Tânăra rămase însă cu buretele în mână, uitându-se cu coada ochiului spre Rand, care se apucă de treabă,

cu multă dexteritate.

îi va fi foarte greu să se despartă de el, după toate aceste zile împreună, se gândi ea, dar imediat fu întreruptă din firul reflecţiilor sale de vocea unui tânăr care se oprise în pragul uşii:

- Cine sunteţi? întrebă el şi Annabellei nu-i scăpă nota de timiditate din glas, în ciuda atitudinii nonşalante.

Surprinsă însă de această apariţie, aproape scăpă buretele din mână.

- Ah, bună, surâse ea cu drăgălăşenie. Eu sunt Lois şi el e Ray. Nu ştiam că părinţii tăi au plecat singuri în excursia prin Europa. Ni s-a comunicat că a plecat toată familia.

Datorită informaţiilor pe care le primise de la Trina, Annabelle îl recunoscu imediat pe Bryan.

- Nu fac parte din familie, răspunse acesta. Numele meu e Kevin şi am fost plătit de către familia Owens să am grijă de casă. Locuiesc în apropiere. Cum aţi intrat? întrebă Bryan şi Annabelle nu putu să nu-i admire ţinuta sportivă şi părul blond, bogat, care-i încadra faţa frumoasă şi expresivă.

Rand sesiză imediat nota agresivă din tonul tânărului, astfel că opri muzica şi se apropie de Annabelle.

- în acelaşi mod în care ai făcut-o şi tu, spuse el.

Soţia mea şi cu mine venim aici de câteva ori pe an, pentru a curăţa casa.

Soţia? îşi spuse Annabelle şi luă imediat mopul în mâini, pentru a-şi ascunde surpriza.

- Cât timp veţi lucra aici? întrebă Bryan, mai calm, acum.

- Probabil două zile, răspunse Rand. Dacă te deranjează că ascutăm muzică, putem renunţa, continuă Rand.

- Nu. E interesant că două persoane de vârsta voastră ascultă muzică metal.

- Da. Eu am avut o formaţie de muzică rock în liceu. Am cântat la chitară şi Lois la tobe.

- A, foarte interesant, comentă Bryan. Aveţi copii?

- Nu încă, dar ne străduim deja în acest sens, nu-i aşa, iubito?

Annabelle murmură ceva incoerent şi începu să şteargă
pereţii.

- Da, vor fi nişte copii norocoşi, spuse Bryan.

- Crezi? zâmbi Annabelle, prietenoasă.

- Da, vor asculta ce muzică vor vrea, cred, şi nu vor fi nevoiţi să plece de acasă pentru asta.

- Kevin, ştii cine a fost Mozart? întrebă Annabelle.

- Da. Am luat lecţii de pian de la şase ani. Dar le-am urât întotdeauna, aşa că anul trecut am renunţat. Asta i-

a făcut pe părinţii mei să mă muştruluiască într-una, de-atunci.

- Vrei să-ţi spun ceva amuzant? întrebă Annabelle.

- Da, ce anume? întrebă el şi se aşeză pe un scaun în stil italian, bucuros că avea cu cine să converseze.

- Şi eu am cântat la pian, şi tata mi-a cerut întotdeauna să nu cânt Requiemul lui Mozart niciodată, când era el acasă.

- Glumiţi.

- Nu, deloc. I se părea prea trist. De-asta prefera să asculte şi el metal sau rock.

- Părinţii mei nu-mi permit să ascult altceva, în afara muzicii clasice. Vouă vă place?

- Da, şi când am mai crescut, mi-a plăcut să ascult acest gen de muzică la computer.

Bryan sări în picioare.

- Eu ador computerele.

E genială, se gândi Rand, şi interveni imediat:

- Da, câteodată o suspectez că iubeşte Tronimania de cinci sute de ori mai mult decât pe mine.

- Aveţi o Tronimania? întrebă Bryan, uimit.

- Ce fel de computer ai, Kevin? continuă Rand.

- Părinţii mi-au făcut cadou un Dunbarton când am împlinit doisprezece ani. Mi-a plăcut atât de mult, încât am citit tot ce-am găsit despre acest computer. Aşa, în scurt timp am învăţat o sumedenie de lucruri despre

computere, în general.

- îmi aminteşti de filmul ,, Jocurile războiului". Ai văzut filmul ăsta? îl întrebă Annabelle.

- Dar cine nu l-a văzut?

- Doar că nu cred că în realitate cineva chiar poate să facă ceea ce se vede în filmul ăsta, comentă Annabelle.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Cum era acolo. Cine poate face asta?. Să spargi codurile unor sisteme de computere şi să vezi tot ce e în ele. E o poveste bună să ai succes cu un film, dar în realitate nu cred că se poate întâmpla.

- Ba da, se poate.

- Sigur că se poate, iubito, Kevin are dreptate, aruncă din nou o nadă Rand.

- Mă tem că soţul meu crede tot ce vede la televizor, adăugă Annabelle, dând din nou cu mopul peste perete.

- Am mai auzit asta, răspunse Rand şi, spre surpriza Annabellei, se apropie de ea şi o sărută pe nas.

- Nu-ţi aminteşti articolul din ziarul „Time", în care se povestea despre un adolescent de şaisprezece ani, care a spart codurile sistemului de securitate ale unei firme celebre de computere? replică Rand. A făcut asta chiar de acasă de la el.

- Dar cum a putut să facă asta dacă n-a avut parolele? întrebă Annabelle, continuându-şi treburile.

- Se pare că a intrat într-un server local şi a învăţat toate parolele. Oricum, am auzit că a fost prins şi închis.

- Ah, dar e o poveste oribilă, comentă Annabelle.

- A fost un prost, interveni Bryan râzând.

Rand îl privi cu atenţie.

- Ce vrei să spui?

- A procedat fără cap, adăugă tânărul.

- Dacă ai fi fost tu în locul lui ce-ai fi făcut? se interesă Rand.

Annabelle îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea răspunsului.

- Simplu. Mă împrieteneam cu cineva care are rude angajate la acea companie şi le ceream să afle parola pentru mine. Asta-i cea mai simplă cale.

Ah, deci aşa a reuşit să intre în sistemul companiei lui Rand, îşi spuse Annabelle. Atunci. cine i-a furnizat parolele?

- Nu cred că cineva îşi riscă slujba pentru a-ţi da ţie sau altcuiva parolele.

- Ba da, o fac, dacă suma pe care le-o oferi e consistentă, replică Bryan. Ca de exemplu. o mie de dolari.

Dumnezeule, îşi spuse Rand. Numai cineva ca Bryan ar fi putut să-i propună unui prieten aşa ceva.

- Da, cred că un prieten de vârsta ta ar fi putut face asta, pentru o asemenea sumă.

- Păi, da, răspunse Bryan.

- Dar nu e moral să faci asta, interveni Annabelle.

- Nu e moral! o îngână Bryan.

- Da, nu e moral şi în plus, consecinţele pot fi dezastruoase pentru compania respectivă. Dar, desigur, cineva de vârsta ta nu poate vedea toate ramificaţiile acestei acţiuni. Se pot pierde date în valoare de milioane de dolari.

- Tata mi-a spus întotdeauna că fiecare companie are pierderi şi că acesta e riscul oricărei afaceri.

Bryan Ludlow era poate un adolescent foarte deştept, dar şi-a creat un sistem foarte egoist pentru a-şi explica acţiunile, se gândi Annabelle, care tocmai termina de curăţat primul perete.

- Ce vrei să spui, mai exact? întrebă ea.

- Vreau să spun că dacă firma respectivă nu are un sistem de securitate foarte bine pus la punct, e doar vina ei, dacă are probleme.

- Dar dacă era compania ta, Kevin?

Băiatul zâmbi ştrengăreşte:

- Intr-o bună zi, voi avea o firmă de computere, dar voi avea un sistem de siguranţă imbatabil.

- Nu cred că e posibil, răspunse Annabelle, privindu-l cu atenţie.

- Al meu aşa va fi.

- Dacă spune el, iubito, înseamnă că e posibil,

interveni Rand. Păi, continuă el surâzând, cred că am terminat pentru moment aici. Ce-ai zice tu, iubito, dacă am pune mobila la loc şi am merge să mâncăm un hamburger?

- Sună extraordinar. Vrei să mergi şi tu cu noi, Kevin?

Tânărul ezită o clipă, după care spuse cam cu jumătate de
gură:

- Păi, nu pot. Dar dacă sunteţi atât de drăguţi, o să vă dau bani să-mi luaţi şi mie un cheesburger dublu cu cartofi prăjiţi. Eu nu mă pot mişca de aici.

- Vrei să spui că nu ieşi din casă niciodată?

- A, bineînţeles. Când am nevoie de o pauză, chem pe cineva să mă înlocuiască. Familia Owens m-a însărcinat cu treaba asta şi nu vreau să le creez probleme. Mi-au spus să fiu foarte atent să nu intre cineva în casă. Dacă vreţi să plecaţi acum, aranjez eu totul aici.

- Iţi mulţumim, dar e munca noastră, răspunse Annabelle.

- Dar n-am nimic de făcut.

- Dacă vrei tu aşa. Hai, doamnă Adams, e timpul să mâncăm ceva, continuă Rand.

Doamna Adams? se întrebă Annabelle, tot mai surprinsă de

improvizaţiile lui Rand.

- Nu crezi că exagerezi puţin? îl apostrofă Annabelle, imediat ce ieşiră din casă, în timp ce Rand îşi puse braţul pe după umerii ei.

- Nu, răspunse el şi o îmbrăţişă cu putere.

Annabelle vru să spună ceva, dar bărbatul îi puse o mână pe gură.

Pe urmă o cuprinse de după mijloc şi o săltă de la pământ, până când gura ei ajunse în dreptul gurii lui, apoi o sărută lung.

Annabelle scoase un sunet înfundat şi nemulţumit, dar Rand pur şi simplu nu se mai putu opri.

Când o sărutase pentru prima dată, anul trecut, simţise o plăcere nemărginită şi lucrul acesta se întâmplă acum din nou. Nicio altă gură de femeie nu îi mai dăduse această senzaţie.

Cu cât se zbătea mai mult în braţele lui, cu atât se aprindea focul din el.

- Cred că e mai bine să-mi dai drumul acum, spuse ea, când Rand făcu o pauză, ca să respire.

Fusese o cerere aproape disperată, pentru că şi ea tremura de excitaţie, la fel ca el. Transpirară brusc amândoi, de emoţie.

- Ştii? Ai cea mai dulce gură din lume, îi spuse Rand şi o sărută din nou, cu săruturi mici şi dese.

- Uau. Parcă aţi fi un cuplu de operetă, se auzi vocea

lui Bryan, în spatele lor.

Annabelle se înroşi, pentru că nu realizase până atunci că băiatul se apropiase.

- Păi, îngăimă ea, asta pentru că suntem încă în luna de miere.

- Glumiţi. De când sunteţi căsătoriţi?

- De cinci ani, replică Rand, strângând-o pe Annabelle de mână şi trăgând-o spre maşină.

După ce îi deschise portiera, Annabelle se aşeză pe scaunul şoferului, şuierându-i la ureche:

- Nu uita că Phil e în camioneta de lângă casă şi aude tot ce vorbim.

Lui Rand, însă, părea să nu-i pese de asta şi-i zâmbi drăgăstos.

Ochii Annabellei îi răspunseră cu aceeaşi căldură, în ciuda a ceea ce-i şoptise mai înainte.

Magia funcţiona încă între ei, îşi spuse ea.

- Sunteţi nişte figuri, spuse Bryan, apropiindu-se şi dându-i lui Rand banii pentru cheesburger.

- Nu ne deosebim cu nimic de niciun alt cuplu de îndrăgostiţi, replică Rand, luând bancnotele şi punându-le în buzunarul pantalonilor.

- Eu nu mi-am văzut niciodată părinţii sărutându-se cu atâta pasiune.

- De unde ştii că n-au fost şi ei ca mine şi ca Lois când erau în primii ani de căsătorie?

- Nu ştiu, e adevărat. Dar voi cred că vă veţi comporta la fel unul cu celălalt chiar şi după ce veţi avea copii, replică Bryan, conducându-l pe Rand până la uşa maşinii.

- Sper şi eu asta, dar fiecare dintre noi are un mod diferit de a-şi arăta sentimentele, Kevin. Gândeşte-te doar cât de norocos eşti că părinţii tăi au decis să te facă, răspunse Rand, urcându-se în maşină şi continuând să vorbească pe fereastra deschisă.

- Da, poate, dar cred că ai înţeles ce am vrut să spun, replică Bryan.

- Ray are dreptate, comentă Annabelle. Gândeşte-te doar la faptul că nu sunt foarte mulţi copii care au primit cadou un Dunbarton la vârsta de doisprezece ani şi cărora li s-au plătit, ani în şir, lecţii particulare de pian. Te poţi considera un norocos. Mama mea a murit când m-a născut pe mine. Tu ai ambii părinţi.

-Ai o prietenă, Kevin? întrebă repede Rand, înainte de a pune motorul în funcţiune.

- Da.

- O fată interesantă?

- Da. Trina şi cu mine suntem împreună de doi ani şi plănuim să ne căsătorim, într-o zi.

Rand îşi puse centura de siguranţă.

Da, probabil cei doi tineri erau într-adevăr foarte apropiaţi, se gândi el, de vreme ce Trina fusese atât de

îngrijorată pentru el şi ceruse ajutorul agenţiei lui Roman, pentru a se asigura astfel că nu va interveni poliţia, pentru căutarea lui Bryan.

- Hei, păi să demarăm, atunci. Nu-i aşa, Lois? întrebă Rand.

- Da, mai avem destulă treabă după-amiază.

- Ai dreptate. Ne vedem peste vreo oră, Kevin, spuse Rand, făcându-i tânărului cu mâna.

Kevin le făcu şi el cu mâna, iar Rand porni motorul. în timp ce se îndepărtau, Annabelle se întoarse şi flutură mâna,
salutându-l pe Bryan, până când ieşiră cu totul din raza lui.

- Cazul tău e practic rezolvat, domnule Dunbarton, spuse ea, privind cu drăgălăşenie profilul lui Rand. Tot ce mai trebuie să facem e să încercăm să aflăm de la Trina care dintre prietenii lui Bryan a intrat recent în posesia unei sume mari de bani şi pe urmă să ne dumirim al cui frate sau soră e, pentru a şti, astfel, cine a divulgat parola.

- Eşti incredibil de deşteaptă, iubito, glumi Rand, zâmbind din colţul gurii.

Annabelle se întoarse spre el, rotindu-şi ochii.

- Da. cred că voi aştepta ca Trina să ajungă acasă de la şcoală şi abia pe urmă o sun.

- Acum că ştim că micuţul nostru geniu nu lucrează

profesional, putem să ne relaxăm puţin, spuse el şi o trase mai aproape.

- Rand, dar acum nu e necesar să te mai comporţi astfel. Nu mai suntem în rol.

- Ce rol?. Păi nu mi-ai spus tu că tot ce am de făcut e să intru în pielea personajului? Am făcut cum m-ai sfătuit.

- Dar. ai exagerat, oricum.

- Nu, răspunse el foarte ferm, Am observat că acest tânăr e foarte impresionat dacă ne comportăm ca doi îndrăgostiţi şi lasă complet garda jos.

Capitolul 1

Poate jocul tău l-a deconcertat pe Bryan, dar pe mine m-a terminat, îşi spuse Annabelle.

- Când te-am întâlnit pentru prima dată în Phoenix, nu mi-a venit să cred că eşti şeful companiei Dunbarton, schimbă Annabelle subiectul. Am crezut că eşti portarul de la Green Bay Packers.

- De ce nu de la Denver Broncos?

- Pentru că a fost prima firmă care mi-a venit în minte, replică
ea.

In acel moment se auzi sunând telefonul ei mobil şi Annabelle îşi dădu seama că uitase complet de caz, aducându-şi aminte ziua când îl cunoscuse pe Rand.

- Da?

- Sunt Phil, dacă îţi mai aduci aminte de mine.

- Bineînţeles, spuse Annabelle, înroşindu-se. Tocmai vroiam
să te sun.

- Da, da, te cred.

- Care-i problema?

- Imediat după ce v-aţi îndepărtat, băiatul a sunat la un număr din zona Salt Lake si i-a răspuns robotul telefonului:,, Sunteţi în reţeaua Dunbarton".

- Stai o clipă, răspunse Annabelle si-i spuse totul lui Rand.

Acesta scutură din cap, exasperat.

- Ce diavol. I-a făcut pe abonaţi să fie privaţi de conexiune, atâta timp. Am putea să-l arestăm chiar acum, dar avem nevoie să stim mai întâi cine i-a furnizat parola.

- Da, asa e, răspunse ea si-si duse din nou telefonul la ureche. Phil. mai e cineva în casă cu el, acum? Bine. Mergem să mâncăm ceva, după care ne întoarcem, adăugă ea si închise telefonul.

- Mă întreb ce motive are pustiul să facă toate astea, spuse Rand, gânditor.

- Crezi că s-ar putea să fie de vină autoritatea tatălui lui?

- Da, e posibil. Oricum, nu pare prea conştient de ce pedepse e pasibil.

- Bine, dar depinde de tine, dacă.

- Ştiu ce vrei să spui, iubito. Nu, nu voi merge atât de departe. Imediat ce voi sti cine i-a dat parola, voi avea cu el o discuţie între patru ochi, pentru a-l face să înţeleagă riscurile la care s-a expus si că viaţa alături de părinţii lui nu e chiar cel mai rău lucru din lume.

- E foarte frumos din partea ta, Rand.

Si tocmai mi-ai dat un motiv incredibil de puternic de a te iubi si mai mult, îşi spuse ea în gând. Dar. Ar fi mai bine să pleci chiar azi la Phoenix.

- Am terminat ferestrele din sufragerie, iubito. Ce

crezi că ar trebui să mai fac, acum, dragostea mea? o întrebă Rand, cu ochii sclipind de căldură şi afecţiune.

Dragostea mea. Ah, Rand, mergi prea departe, se gândi ea. îşi promisese să nu mai ia în considerare aceste efuziuni ale fostului ei logodnic, dar îi era imposibil. Era prea îndrăgostită de el.

Annabelle îşi privi ceasul.

- Vom face curat la bucătărie şi vom pleca acasă. Restul camerelor le vom face mâine.

- Nu mergeţi să faceţi curăţenie şi la etaj? întrebă Bryan şi în tonul lui păru să apară multă dezamăgire.

După ce se întorseseră cu prânzul pentru Bryan, acesta devenise foarte comunicativ şi Annabelle era din ce în ce mai convinsă că între el şi părinţii lui trebuia să fie restabilită urgent o linie normală de comunicare.

- Nu, Kevin, băiete, acolo vom curăţa peste vreo săptămână, spuse Rand si o ajută pe Annabelle să mute toate ustensilele cu care veniseră în bucătărie.

Lucraseră, astfel, cot la cot, toată după-amiaza, iar când se văzură în maşină la sfârşitul zilei, Annabelle se grăbi s-o sune pe Janet. Trebuia să iasă în seara aceea, nu mai putea continua această intimitate cu Rand.

- Bună, Janet, spuse ea, imediat ce, la celălalt capăt al firului, se auzi vocea prietenei ei. }i-am trimis un fax, l-ai primit?

- Da, răspunse Janet şi cred că e cazul să stăm de

vorbă.

- Da, aş putea să vin pe la tine diseară la ora şapte.

- Iubito, pot să o salut şi eu pe Janet? întrebă Rand, surâzând pe sub mustaţă.

- Numai o clipă, Janet, cineva vrea să-ţi vorbească.

- Allo, spuse Rand, zâmbind cu toată gura. Eşti într-adevăr prietena Annabellei, cu care a fost în vacanţă în Florida?

- Si tu eşti într-adevăr cel mai tare patron din lumea computerelor? Abia aştept să te cunosc.

- Adevărat?

- Bineînţeles. Vino şi tu cu Annabelle diseară.

- Eşti sigură că toată lumea se va bucura de prezenţa mea acolo? întrebă el, cu ochii spre Annabelle.

- Ah, vei fi primit cu tot dragul, râse Janet.

- Nu sunt chiar convins de asta, pentru că Annabelle pare foarte plictisită de mine, după ce am jucat azi toată ziua rolul a doi tineri căsătoriţi, foarte, foarte, îndrăgostiţi.

- Dă-mi telefonul, Rand, interveni Annabelle şi-i smulse pur şi simplu celularul din mână. Te voi suna eu mai târziu, Janet, adăugă ea şi închise, nervoasă.

Apoi, fără a mai spune nimic, o sună pe Trina şi aranjă să se întâlnească cu ea în câteva minute, în faţa casei ei.

Nu peste mult, se apropiară de adresa indicată de

Trina.

Văzând o tânără blondă plimbându-se pe trotuar de colo-colo, Rand încetini.

- Probabil e Trina, nu? spuse el, uitându-se ştrengăreşte spre Annabelle.

- Da, Rand, ai putea lucra pentru CIA, răspunse Annabelle şi coborî din maşină, imediat ce Rand opri în faţa fetei.

Bărbatul o urmă imediat.

- Trina? Acesta e Ray. M-a ajutat astăzi pentru rezolvarea cazului.

- Bună, Trina, spuse Rand zâmbind cu amabilitate.

- Bună ziua, răspunse fata, cu un glas subţire şi timid.

- Tocmai am aflat că Bryan are un prieten sau o prietenă în legătură de rudenie cu cineva din compania Dunbarton, de la care a aflat parola sistemului de siguranţă, o informă Annabelle.

- Ah, nu cred că a fost în stare de o asemenea prostie, izbucni Trina.

- Ai cunoştinţă despre vreun prieten al lui Brayn, care a primit o sumă mare de bani în ultimul timp?

- Nu, nu cred.

- Poate nu e un prieten. Poate doar o cunoştinţă, interveni Rand.

- Nu, nu ştiu, îngăimă fata.

- Nu-i nimic, răspunse Rand, bătând-o uşor pe umăr.

- Mai gândeşte-te, spuse Annabelle. Iţi las numărul meu de celular şi dacă îţi aminteşti de cineva, sună-mă.

In timp ce Annabelle îşi scoase din poşetă agenda, Trina spuse încet, ca şi cum s-ar fi temut că ar putea fi auzită şi de alte persoane.

- Paul Iverson. L-am văzut alaltăieri pe o motocicletă nouă. Lucrează la Food King's. Dar nu avea motocicletă înainte.

- E prieten cu Bryan?

- Nu, tocmai. Se cunosc de la piscina la care merg cu Bryan, uneori. întotdeauna stau de vorbă despre o sumedenie de lucruri.

- Mă duc să vorbesc cu Howard, din maşină. Mai ţine-o puţin pe Trina, îi şopti Rand Annabellei, în timp ce Trina se uita în altă parte, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva venind din direcţia casei ei.

Intrebându-l pe Howard dacă era cineva în companie cu numele de Iverson, acesta îi spuse că era un angajat cu acest nume: Barrett Iverson. Lucra în echipa lor aproape de la început.

Asta era tot ceea ce dorise Rand să ştie.

- Cheamă-l în biroul tău. Vreau să vorbesc cu el, dar nu-i spune de ce îl chemi. Voi ajunge acolo în maximum douăzeci de minute.

Rand închise telefonul şi se grăbi să-i spună

Annabellei ce aflase.

- Există într-adevăr un angajat care se numeşte Barrett Iverson, murmură el la urechea Annabellei, imediat ce ajunse lângă ea.

- Avem veşti noi, îi spuse ea fetei care se uită lung, când la Annabelle, când la Rand. Paul Iverson are într-adevăr o rudă la compania Dunbarton, aşa că cel mai târziu la noapte, Bryan va fi acasă.

- Dar. e o crimă ce a făcut, bâigui Trina.

- Da. E adevărat, răspunse Annabelle. Totuşi, e prima lui abatere şi totul a fost din cauza faptului că nu se înţelege cu părinţii. Patronul companiei îl va ierta de data asta, aşa că nu va fi trimis la închisoare.

- Adevărat? întrebă Trina, plângând de bucurie.

- Da, poţi să fii sigură de asta.

- Oh, vă mulţumesc, spuse tânăra, plângând în hohote.

- Du-te în casă, totul va fi bine, continuă Annabelle.

Rand fu foarte mişcat de sentimentele fetei pentru Bryan. Băiatul nici nu ştia cât de norocos era. De altfel, nu-şi prea dădea seama de nimic. în afara faptului că era foarte bun la computere, nu mai avea niciun fel de alte noţiuni ale valorii, după cum îi făcuse impresia.

- Sunteţi atât de minunată, domnişoară Forrester.

- Şi eu cred despre tine la fel, Trina. Bryan e foarte norocos că are o prietenă ca tine.

- Da, sunt de acord cu asta, comentă Rand.

- Mulţumesc, spuse Trina şi obrajii i se înroşiră de emoţie.

Imediat ce Trina plecă în casă, Rand o luă pe Annabelle de braţ şi o conduse la maşină.

- Barrett Iverson ne aşteaptă în biroul lui Howard. Când vom ajunge acolo, îl vom suna pe fratele lui, Paul, şi-l vom invita să stea de vorbă cu noi. Apoi vom merge la casa familiei Owens şi-l vom duce pe Bryan acasă.

Annabelle încuviinţă.

- Asta ne va ocupa toată noaptea. Trebuie s-o sun pe Janet, să-i spun să nu mă mai aştepte.

- Pe noi, vrei sa spui, zâmbi Rand. Spune-i că vom sta în schimb cu ea toată noaptea de mâine.

Annabelle întoarse capul spre el, surprinsă.

- Dar cazul tău e rezolvat. Tu te poţi întoarce la Phoenix chiar mâine după-amiază.

Capitolul 8

Acesta poate e planul tău, iubito, dar nu şi al meu, îşi spuse Rand.

-Nu ştiu când mă voi întoarce în Arizona. Voi rămâne un timp aici şi voi încerca să repar tot răul făcut de Bryan.

- Ce vrei să spui?

-Mai întâi de toate, voi cere toate numerele de telefon la care s-a sunat din casa familiei Owens. Şi cele de la care s-a sunat, bineînţeles. Apoi îi voi fixa lui Bryan un salariu şi-l voi instala într-un birou cu telefon. îl voi pune să repare toate relele provocate computerelor în care a intrat. Cei al căror computer nu se mai poate repara, vor primi un computer nou din partea firmei, bineînţeles gratuit. Vom face în aşa fel încât să se ştie că firma Dunbarton, dacă face greşeli, le recunoaşte şi le îndreaptă.

-Atunci, trebuie să-i plătească şi o chirie unchiului lui, pentru că i-a folosit casa fără a-i fi cerut permisiunea.

- Şi, în sfârşit, îl voi pune să mărturisească totul părinţilor şi să facă în aşa fel încât aceştia să-şi recapete încrederea în el.

- Şi dacă refuză?

- Ii voi spune că e o condiţie, pentru a-l ierta.

- Da, aşa îi voi spune şi eu. A fost foarte norocos că

n-a atacat sistemul altei firme. Nu cred că altcineva, în afară de tine, l-ar fi iertat. Sper că într-o zi, când se va mai maturiza, va realiza ce lucru extraordinar ai făcut pentru el.

- E doar meritul tău, Annabelle. Compasiunea pe care ai manifestat-o tu iniţial pentru el, m-a făcut să fiu şi eu mai indulgent.

- Mulţumesc, răspunse Annabelle. Cu cei doi Iverson ce ai de gând?

- Cu Barrett, încă nu ştiu. Depinde de cât de uşor a reuşit Paul să obţină parola de la el. Pe Paul însă, îl voi pune să-şi vândă motocicleta şi să-i dea banii înapoi lui Bryan. Până îi va da toată suma, probabil va lucra în deficit. Va fi însă o lecţie foarte bună şi sper că altă dată nu va mai încerca să manipuleze pe nimeni.

- Da, bine gândit, pentru că e necesar să înţeleagă cât rău au făcut cu nelegiuirile lor. Il voi suna acum pe Roman, pentru a-i raporta cele întâmplate. Aş vrea ca Bryan să fie înainte de miezul nopţii acasă, cu părinţii lui.

Da, se gândi Rand, multe lucruri sunt posibile după ce se clarifică o situaţie. Eu sper să-mi petrec toate nopţile de-acum cu tine, până la sfârşitul zilelor mele.

Annabelle îşi scoase telefonul din geantă şi formă numărul de
la birou.

- Bună, Diana, sunt Annabelle. Aş vrea să vorbesc cu Roman.

- Nu e aici. Soţia lui a născut un băiat.

- Ah, e primul lor copil, cred că e în al nouălea cer.

- E distrus de emoţii. Nu ştiu când vei putea vorbi cu el, nu vrea să vorbească. Când a aflat că a născut soţia lui, era cât pe-aci să leşine.

- înţeleg. Spune-i, dacă va suna la tine totuşi, că s-a rezolvat cazul cu firma Dunbarton.

- L-ai găsit pe Bryan?

- Da, Roman mă poate suna pe celular la orice oră va putea. Pe tine te voi suna eu mai târziu.

- Am înţeles bine? întrebă Rand. Şeful tău e la spital, cu soţia
lui?

- Da. Diana mi-a spus că nici nu se mai ţine pe picioare de emoţii.

- Cred că eu voi leşina de-a binelea, când soţia mea va naşte primul copil.

Deci, plănuia să se căsătorească într-o bună zi, îşi spuse Annabelle... Dar. nu cu mine .

Inima Annabellei se strânse de durere.

- Ce crezi că ar fi spus tatăl tău despre mine? Crezi că m-ar fi considerat destul de bun pentru a-ţi fi soţ?

- Nu ştiu.

- Gândeşte-te.

- Acum mă gândesc doar la lucrurile care ţin de cazul companiei tale.

- Nu-i adevărat, murmură el. Ştiu că te gândeşti şi la asta. In următorul moment, Rand o trase spre el şi o sărută apăsat pe gură.

Era atât de masiv, încât Annabelle nu se putu opune.

- Rand. scânci ea, incapabilă să facă vreo mişcare. Annabelle nu mai rezistă şi îl sărută şi ea, până când întreg trupul începu să-i tremure.

- Ai văzut? o întrebă Rand. Ştiu foarte bine că mă vrei şi tu, la fel de mult. Dacă n-ai fi simţit nimic pentru mine şi între noi ar fi fost doar o relaţie de afaceri, corpul tău nu mi-ar fi răspuns cu atâta pasiune ca acum, recunoaşte, Annabelle.

- Dar nu am negat niciodată atracţia fizică dintre noi, murmură Annabelle.

- Mă bucur că recunoşti. Acum că am clarificat situaţia, putem să mergem să ne întâlnim cu Howard.

Annabelle se uită îngrijorată pe fereastră. Erau într-o parcare şi toată lumea din apropiere îl văzu pe Rand sărutând-o.

- Nu-ţi face probleme din cauza spectatorilor. Sunt

sigur că s-au uitat atât de lung doar pentru că au fost foarte invidioşi.

Annabelle îşi făcea probleme, doar pentru că situaţia îi scăpase de sub control.

Imediat după ce-l vor duce pe Bryan acasă, îi va spune lui Rand să se mute la hotel.

Gata, era cazul să iasă din viaţa ei.

Se întorsese la Salt Lake, tocmai pentru a nu-l mai vedea niciodată. Câteodată însă, în viaţă orice-ai face, nu poţi scăpa de persoana, care, zice-se, ţi-e destinată.

Ea va învăţa, însă, să supravieţuiască şi fără el.

Trecuse de ora unu noaptea, când Rand se angajă pe şoseaua care ducea la casa Annabellei. Acum că problemele cu firma lui s-au încheiat, putea anticipa foarte uşor ce se va întâmpla. Era pregătit, însă, de contraatac.

Odată ajunşi acasă, Annabelle se oferi să prepare câte o ceaşcă de cafea pentru amândoi, ceea ce însemna că era pe punctul să-i spună în modul cel mai frumos cu putinţă bineînţeles, că era cazul să se mute la hotel.

Astfel, când Annabelle se întoarse de la bucătărie cu cafelele, Rand îi şopti la ureche:

- Nu trebuia să faci cafea şi pentru mine. Oricât de mult mi-ar plăcea să stăm acum împreună câteva minute, trebuie să mă întorc la hotel, pentru că mai am

încă o groază de lucruri de rezolvat. Dacă îmi dai câteva minute să-mi iau bagajele din biroul tău, voi pleca imediat după asta.

Fără a mai aştepta să vadă reacţia Annabellei, Rand urcă în grabă scările şi intră în biroul fostei sale logodnice.

închise uşa după el şi deschise computerul.

Annabelle îi trimisese un fax lui Janet şi vroia neapărat să ştie ce i-a scris.

Nu-i păsa că ceea ce făcea era condamnabil sau imoral. Trebuia să dea toate bătăliile pentru a o avea pe Annabelle.

Fişierul de faxuri era însă şters.

Nicio problemă. In mod sigur, nu s-a gândit să-l şteargă şi din coşul de gunoi al computerului, aşa încât îl va recupera imediat.

Ceea ce şi făcu.

Citi apoi cu atenţie faxul pentru Janet.

Mâine va trebui să-i facă lui Janet o vizită, îşi spuse el, după ce citi de câteva ori faxul pentru ea.

Nu vroia să accepte slujba pe care i-o oferise în cadrul departamentului companiei lui din Phoenix?. Se va lupta pentru asta până când Annabelle va ajunge singură la concluzia că era cea mai profitabilă soluţie din tot ce avea acum la îndemână.

- Annabelle, îţi mulţumesc că ai venit atât de

repede, spuse Roman, ridicându-se şi întinzându-i mâna, cu căldură.

Ori de câte ori se întâlneau, de altfel, era o bucurie nemăsurată pentru amândoi. De-a lungul timpului, îşi spuseseră multe lucruri pe care doar prietenilor adevăraţi le poţi spune.

- Nicio problemă. Roman. Cum se simte Brittany şi micuţul Yuri?

- Ah, sunt amândoi foarte bine, răspunse Roman, surâzând cu încântare şi aşezându-se din nou pe scaun, cu mâinile rezemate de spetează.

- Sunt foarte fericită pentru tine, Roman, replică Annabelle, gândindu-se că, într-adevăr, oricine în locul lui ar fi fost la fel de fericit într-o astfel de situaţie. Să fii căsătorit cu persoana pe care
o iubeşti şi să ai un copil cu ea. Nu poate exista ceva mai frumos pe lumea asta, îşi spuse Annabelle.

- Ştiu asta, răspunse Roman. Acum hai să vorbim despre tine. Nu arăţi prea bine în ultima vreme şi mă tem pentru sănătatea ta.

- Ah, despre mine n-avem ce să vorbim, nu e nimic nou în viaţa mea şi mă simt foarte bine.

- Ba da. De o lună de când ai terminat cazul lui Bryan Ludlow, ai muncit mai mult decât tot restul echipei. Te vei îmbolnăvi. Nu vreau să mai faci asta. E inconştienţă curată, crede-mă.

- Dar îmi place foarte mult să fiu ocupată. S-a plâns cineva de prestaţiile mele?

- Annabelle, cum îţi trece aşa ceva prin cap? Eşti cea mai apreciată, dintre toţi angajaţii. Ai rezolvat cazul lui Bryan într-un timp record şi ai evitat intervenţia poliţiei şi scandalul public. Felicitări.

- Mulţumesc, Roman, dar ştii foarte bine că cei care merită într-adevăr felicitări sunt Trina şi Rand. Meritul meu n-a fost cu nimic deosebit.

Roman se lăsă pe spate în scaunul lui şi îngustă ochii, privind-o cu atenţie:

- Ştiu exact care a fost rolul lor în toată această afacere, Annabelle. Tu ai contactat-o pe Trina şi ai pus bazele cercetărilor de la care s-a mers apoi, din aproape, în aproape, foarte uşor. Tu ai făcut înregistrarea cu vocea lui Bryan. Am fost foarte norocos că ai venit să lucrezi pentru mine. Eşti o profesionistă desăvârşită şi un om de o calitate rară.

- Mulţumesc, spuse Annabelle, cu toată sinceritatea.

- N-ai pentru ce. Trebuie să ştii că Rand mi-a transmis, de asemenea, toate mulţumirile lui. S-a achitat mai mult decât excelent de îndatoririle pentru agenţie şi trebuie să-ţi spun că-l apreciez foarte mult şi pe el.

- E momentul să-ţi spun, Roman, că în ciuda tuturor celor ce se spun despre noi, eu nu m-am culcat cu el. A

stat în casa mea, e adevărat, dar a făcut parte din strategia noastră de lucru.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, replică Roman.

- Chiar dacă ţi-au spus toţi că Rand a locuit la mine?

- Da, chiar aşa. Te cunosc mai bine decât crezi tu. Eşti exact ca soţia mea. N-a vrut să facă dragoste cu mine până după căsătorie. Şi, de altfel, nici eu nu i-am cerut.

- Mă tem că eu nu mă gândesc la căsătorie.

- Dar se vede cât de colo că-l iubeşti pe Rand.

Annabelle nu putuse niciodată să-l mintă pre Roman, astfel încât se văzu nevoită să recunoască:

- Da, din nefericire, îl iubesc.

- Şi el nu te iubeşte?

- Nu.

- De unde ştii?

- Pentru că nu mi-a pomenit niciodată de căsătorie, în toată perioada în care a stat aici. în plus, în noaptea în care am terminat cazul lui Bryan, după ce ne-am întors acasă, şi-a împachetat imediat toate lucrurile pe care le avea la mine şi, după ce mi-a mulţumit că l-am ajutat, a plecat. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci şi nici n-am mai auzit nimic de el.

- Ah, îmi pare rău. cred că suferi foarte mult. Sper că ceea ce îţi voi arăta acum, nu-ţi va face şi mai mult rău. Când mi-a plătit comisionul, Rand mi-a dat acest plic

pentru tine. Deschide-l, spuse el şi scoase din sertarul biroului un plic mare, alb, pe care i-l înmână Annabellei, cu speranţa că lucrurile se vor aranja în viaţa ei.

- Nu, mai bine nu-l deschid.

- Cred că e un bonus pentru tine, sau aşa ceva. Ceva în legătură cu o excursie în Mediterana, din câte mi-a spus.

Ah, şi-a amintit de intenţia mea de a pleca în vacanţă, se gândi Annabelle.

- Nu. Nu pot să accept.

- De ce nu? Omul vrea să-ţi fie recunoscător, acceptă. I-ai salvat compania. A fost un efort considerabil şi a considerat că cel mai bine ţi-ar prinde acum o vacanţă, şi eu sunt de acord cu el.

- Nu, nu pot să accept. Te rog să-i dai toate astea înapoi.

- De ce n-o faci chiar tu?

- Nu pot nici asta.

- Ah, mi-a spus că va fi greu să te conving să accepţi. Şi mi-a mai spus că ţi-a oferit o slujbă de şef al departamentului de
securitate, în compania lui din Phoenix.

- Ţi-a spus asta?

- Nu e adevărat? o întrebă Roman, scrutând-o cu privirea.

- Ba da, dar.

- Mi-a spus că poţi să rămâi şi la mine, dacă vrei şi să faci în acelaşi timp şi slujba din firma lui.

- Nu m-am gândit că vorbeşte serios, replică Annabelle.

- Vrei această slujbă?

- Nu!

- E un mare păcat. E exact o slujbă pe măsura ta. Orice inginer informatician din ţara asta s-ar da peste cap să poată obţine o astfel de poziţie în compania Dunbarton.

- Dar nu vreau să plec din Salt Lake.

- Nici măcar câteva zile pe lună?

- Nu, sunt mulţumită de slujba pe care o am aici.

- Nici pentru un salariu de şase ori mai mare?

- N-aş şti ce să fac cu atât de mulţi bani.

- Da, s-a temut că vei refuza, de aceea ţi-a propus să lucrezi de acasă, pentru compania lui.

- Dar nu-mi palce să lucrez de acasă. Am stat acasă tot timpul, în perioada în care n-am avut nimic de lucru. Imi place să mă deplasez, pentru munca mea.

După o pauză, în care nici unul nici celălalt nu mai spuse nimic, Annabelle continuă:

-Am rupt logodna cu el pentru că nu era de acord cu munca mea. Nu cred că s-a schimbat atât de mult de atunci încoace, încât să aprecieze într-adevăr, ceea ce fac. E mai bine să nu-l mai văd niciodată, crede-mă.

Când suntem împreună.

Annabelle nu-şi mai sfârşi fraza, pentru că văzu compasiunea din ochii şefului ei.

- E dragoste, ceea ce e în sufletul tău, Annabelle. Exact aceste sentimente le-am avut şi eu pentru Brittany. Când mi-am dat seama că toate frământările mele nu sunt decât sentimente de iubire, m-am hotărât să acţionez.

- Păi. tu ai fost norocos, pentru că şi ea era îndrăgostită de tine. în cazul meu, e cu totul altă situaţie.

- Atunci. nu vrei să mergi la Phoenix şi să-l ajuţi să instaleze un nou sistem de securitate pentru compania sa?

- Nu. Am totul pe nişte CD-uri. Le împachetez şi ţi le dau să
i le trimiţi tu. E inteligent. Va şti să facă totul de unul singur.

- Bine. Nu mai vorbim atunci despre Rand. îţi voi da un nou caz.

Ah, bine că nu mai vroia să vorbească despre Rand, se gândi Annabelle. Era cel mai dureros subiect din lume, pentru ea.

- Firma Gladston a cumpărat un nou sediu, undeva în afara oraşului, şi vrea un sistem de securitate foarte eficient.

- Şi de ce m-ai ales pe mine, pentru asta?

- Pentru că Gerard mi-a spus că locuinţa ta are cel mai serios sistem de securitate din toată regiunea, zâmbi el.

- Chiar ţi-a spus asta?

- Annabelle, ştii bine că în localitatea asta nu poţi avea niciun secret. I-am spus lui Brittany că vei trece astăzi pe la noi.

- Ah, abia aştept să-l văd pe micuţul Yuri. Am şi un cadou pentru el.

- Mă bucur, o să-i facă plăcere, răspunse Roman zâmbind. Uite aici un plic cu adresa şi cheile pentru noul tău contract. Mult succes.

Annabelle zâmbi şi se îndreptă spre uşă. Cum puse însă mâna pe clanţă, Roman o strigă din nou:

- Annabelle, eşti sigură că nu vrei plicul ăsta? o întrebă el, arătându-i plicul lăsat de Rand.

- Nu.

- Cum vrei tu.

Annabelle nu-l văzuse pe Rand de o lună. Dacă va mai trece ceva timp fără să-l vadă, va reuşi să şi-l scoată din minte.

- E-n regulă.

După o oră, îmbrăcată în uniforma ei de denim, Annabelle era în drum spre locuinţa pe care primise sarcina s-o asigure.

Dacă ar fi fost să-şi aleagă un loc unde să-şi construiască o casă, cu siguranţă ar fi ales acea zonă. Priveliştea era de-a dreptul spectaculoasă, cu lacul în vest şi munţii în sud.

Să locuiască aici cu Rand era tot ceea ce-şi putea dori de la viaţă.

Iţi construieşti din nou castele de nisip, Annabelle, îşi spuse ea, încercând să oprească lacrimile care-i apărură în ochi.

Ajunsă pe strada indicată în adresă, căută numărul casei la care trebuia să oprească.

In momentul în care-l zări, Annabelle rămase înmărmurită în faţa a ceea ce văzu. O vilă în stil francez, înconjurată din toate părţile de copaci ornamentali. Totul părea transmutat acolo din Provence.

O mică bijuterie de arhitectură, se gândi Annabelle, nerăbdătoare să vadă cum era interiorul.

Coborî aşadar din maşină si luă din portbagaj valijoara cu toate lucrurile de care avea nevoie, pentru a îndeplini cerinţele proprietarilor în ceea ce privea securitatea căminului lor.

Imediat ce intră înăuntru, însă, Annabelle pur şi simplu uită de ce venise şi rămase cu trusa în mâini, colindând plină de curiozitate prin casă. Cele patru dormitoare, mobilate deocamdată doar parţial, erau decorate în alb, crem şi galben-pal, exact aşa cum îi

plăcea ei. Grinzile din lemn închis la culoare, aşezate din loc în loc pe pereţi şi pe tavan, confereau camerelor un aer tipic mediteranean.

Din bucătăria absolut adorabilă, cu un cuptor franţuzesc acoperit cu ţiglă, se întindea o terasă spaţioasă, care dădea într-o grădină plină de flori.

Annabelle privi cu admiraţie împrejurimile casei, care o încântară de-a dreptul.

O nouă săgeată îi străpunse apoi inima, gândindu-se cât era de păcat că nu putea trăi şi ea cu bărbatul pe care-l iubea, într-un asemenea paradis. Cât de minunat ar fi fost dacă ar fi fost căsătoriţi şi copiii lor s-ar fi zbenguit într-un loc atât de fermecător. Nu văzuse niciodată o combinaţie mai reuşită între peisaj, stilul arhitectural al casei şi culorile dominante din interior. Era un loc făcut anume pentru o pereche de îndrăgostiţi. Un bărbat şi o femeie care caută să-şi facă viaţa împreună cât mai atractivă cu putinţă.

Dându-şi seama cât de departe ajunsese cu gândurile, Annabelle îşi scutură cu putere capul şi se întoarse în casă, pentru a nota planul pe care trebuia să-l urmeze pentru instalarea camerelor de luat vederi şi a alarmelor.

Peste o jumătate de oră, era iarăşi în maşină, în drum spre casa lui Roman.

Deşi la început crezuse că toată munca la noul ei

angajament îi va lua trei zile, până la urmă termină totul în doar două zile, pentru că se îndrăgostise atât de mult de cocheta vilă, încât nu-i venise să se stea mult timp departe de ea.

Nevrând însă să fie mai puţin plătită decât se stabilise iniţial, Annabelle raportă terminarea proiectului abia la sfârşitul celei de a treia zile.

De fapt, nici nu fusese prea greu să sfârşească lucrul în două zile, dar ţinuse să mai vină încă o zi acolo, pentru a-şi bea cafeaua şi ceaiul în acea atmosferă de vis.

La începutul serii însă, când tocmai se pregătea cu părere de rău să părăsească acel loc de care se ataşase deja foarte mult, auzi dintr-o dată sunând alarma de la intrare. Cineva se apropiase de casă.

Annabelle se uită repede, pe monitorul din hol şi văzu un bărbat înalt în faţa uşii principale. Nu-i putu zări faţa, pentru că bărbatul îşi întorsese capul spre stradă.

Gândindu-se că poate cei de la Gladstone trimiseseră pe cineva să inspecteze modul cum se achitase de treaba pe care o avusese de făcut pentru ei, Annabelle opri alarma şi deschise uşa.

Bărbatul era încă întors cu spatele spre ea, dar cu toate acestea, figura îi păru dintr-o dată foarte familiară. Semăna foarte mult cu. Dar nu putea fi el.

Apoi, străinul întoarse capul:

- Rand!. .exclamă ea.

- Annabelle.

Nu mai spuseră nimic, dar ochii lor începură să sclipească din ce în ce mai tare şi Annabelle reuşi să îngaime:

- Ce. ce faci aici?

-Am venit cu afaceri în Salt Lake, şi când te-am căutat, Roman mi-a dat adresa asta.

- Am crezut că eşti inspectorul firmei.

- Cine? Asta e ultima ta cucerire?

- Cum? întrebă ea, enervată.

- După ce Roman mi-a spus că ai refuzat postul pe care ţi l-am oferit în compania mea şi că ai respins chiar bonusul pe care ţi l-am dat, mi-am spus că ai o relaţie foarte serioasă cu un bărbat, de vreme ce nu vrei să pleci din Salt Lake nici măcar câteva zile. Cine e? Gerard? Parcă ăsta era numele celui care te-a sunat.

Gerard? Cum naiba şi-a amintit de el?

- Nu fi absurd, replică Annabelle.

-Am fost acuzat de multe lucruri, dar că sunt absurd nu mi-a spus nimeni, niciodată.

- Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, dar Gerard e colegul meu şi nimic mai mult.

- Bine. Nu mă întrebi ce mai fac?

- Nu, pentru că e clar că faci bine. Ce face Caroline?

Rand o ţintui cu privirea.

- Ultima dată când am auzit de ea, era în excursie prin Europa. N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

- Nu pot, trebuie să sosească inspectorul firmei pentru care lucrez. Ah, uite că a şi sosit, adăugă Annabelle, uitându-se spre stradă, pentru că exact în acel moment lângă poarta casei opri o maşină, din care coborî un bărbat între două vârste.

In timp ce veni spre ei, inspectorul se uită lung, când la unul când la celălalt.

- Bună, spuse el, apropiindu-se. Eu sunt Bruce Varney. Am fost trimis să văd dacă v-aţi terminat treaba. Proprietarii se întorc în seara asta.

- Bună, domnule Varney, răspunse Rand, înainte ca Annabelle să fi apucat să spună ceva.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna şi Rand continuă:

- Eu sunt soţul Annabellei.

- Mă bucur să vă întâlnesc. Sunteţi şi dumneavoastră angajat al agenţiei Lufka?

- Da. Lucrăm împreună în cele mai multe situaţii, nu-i aşa, iubito?

- Da, răspunse ea, după o uşoară ezitare. Intraţi, domnule Varney. Totul e gata. Puteţi verifica. Dacă sunteţi mulţumit, după
aceea voi semna contractul.

- Dacă tu trebuie să mai rămâi aici, eu plec acum şi te voi aştepta acasă, iubito. Dacă nu vei fi prea obosită,

vom ieşi să cinăm într-un restaurant drăguţ.

în circumstanţele create, Annabelle nu mai avu de ales şi făcu jocul lui Rand.

- Bine, iubitule.

- Vă promit că n-o voi reţine mult, spuse domnul Varney, întorcându-se spre Rand.

Acesta o sărută pe Annabelle pe gât, făcând-o să roşească.

După ce inspectă la repezeală toată casa, inspectorul declară că era o treabă foarte bine făcută, iar Annabelle semnă contractul, mulţumită.

După ce îşi luă rămas-bun de la domnul Varney, Annabelle se urcă în maşină şi demară.

Fusese necesar să treacă mai întâi pe la agenţie, pentru a duce echipamentul, astfel că, în timp ce inima îi bătea nebuneşte de emoţia reîntâlnirii cu Rand, Annabelle conduse nebuneşte, pentru a reuşi să ajungă cât mai repede acasă.

De ce i-a spus că a venit pentru afaceri în Salt Lake? Ce vroia, de fapt?

Cum putuse să-i facă asta? Cum putuse să se comporte atât de cald cu ea când nu dăduse până atunci niciun semn de viaţă? Nu ştia că el era totul pentru ea? De ce trebuia să se joace astfel?

Nu putea să fie acum cu el. Nu putea să stea cu el doar câteva zile, pentru ca apoi să suporte din nou durerea despărţirii.

Capitolul 9

Rand îşi parcase maşina lângă gard, dar umbrele din jurul casei o ascunseseră atât de bine, încât Annabelle nu-şi dădu seama că el venise deja.

Pentru a şti când soseşte tânăra, Rand nu dezactivase alarma.

Odată ajuns la casa fostei sale logodnice, Rand îşi dădu jos haina de la costum şi-şi ridică mânecile cămăşii, pentru a prepara cina în stil italian ale cărei ingrediente le pregătise încă de dimineaţă. Aranjase masa din sufragerie în mod festiv, cu lumânări colorate, flori, şi câteva sticle de vin, după care se duse în bucătărie şi prepară salata verde.

In timp ce adăugă sosul peste pastele făinoase, auzi alarma de la intrare.

Dintr-o dată, se simţi foarte emoţionat. Auzi cheile în uşă, dar îşi continuă treburile, adăugând uleiul şi oţetul aromat la salată.

Peste câteva momente soneri alarmei se opri şi Annabelle
intră în bucătărie, furioasă.

Oservase în hol haina lui Rand.

- Cine ţi-a permis să intri în casa mea fără să fi fost invitat?

Ducând cu grijă salata în sufragerie, Rand îi răspunse peste

umăr:

- Nu cred că am nevoie de invitaţie, pentru a intra în casa ta. Pentru că ai refuzat atât oferta mea de vacanţă cât si serviciul pe care ţi l-am propus în compania mea, m-am gândit că unicul mod în care îţi pot mulţumi pentru serviciile tale e să-ţi pregătesc cina. Ştiu cât de obosită esti când ajungi acasă si m-am gândit că asta o să-ţi facă plăcere. Am avut noroc că am uitat să-ţi înapoiez cheile când am plecat la Phoenix.

Rand trase adânc aer în piept. N-o căutase o lună, asa că putea să înţeleagă cât o supărase asta, dar dorise s-o facă să-i fie dor de el. însă numai Dumnezeu stia cât de mult suferise el însusi că nu mai stiuse nimic de ea.

- Trebuie. să fac un dus mai întâi, spuse Annabelle, mai calmă acum.

- Fă-l liniştită, răspunse el, bucuros că vede un pic de lumină în ochii ei. Tot timpul petrecut fără ea fusese un adevărat calvar.

în asteptarea Annabellei, Rand se aseză pe un scaun, încercând să citească un ziar, dar, cum nu se putu concentra, îl puse la loc.

După câteva minute, tânăra intră în sufragerie, cu o mină proaspătă si bine dispusă.

în locul tricoului si al pantalonilor, purta acum o bluză albă de mătase, care-i punea foarte bine în

evidenţă pieptul voluptuos şi o fustă neagră foarte strânsă pe corp.

Sandalele italieneşti, din piele, cu tocul foarte înalt, o făceau să pară mai înaltă. Era atât de frumoasă, încât Rand făcu un efort uriaş să n-o strângă în braţe.

- Arăţi minunat, îi spuse el, privind-o cu admiraţie din cap până-n picioare.

- Mulţumesc, spuse ea. Voi merge la un spectacol de balet diseară, cu Janet, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să fiu gata.

Eşti o mare mincinoasă, Annabelle, îşi spuse el, care ştia că Janet renunţase la acest proiect, pentru ca Annabelle să-ţi petreacă seara în compania lui.

- Mergi de multe ori la astfel de spectacole?

- Ori de câte ori am timp, replică ea.

- Atunci, cum cred că n-ai prea mult timp la dispoziţie, să începem să mâncăm, răspunse Rand, surâzând abia vizibil, pentru că-i observă imediat emoţia pe care o simţea în preajma lui.

Atracţia nu se poate masca atât de uşor, îşi spuse el şi nu-i fu deloc greu să observe că îl dorea la fel de mult cum o dorea el.

Rand o ajută să se aşeze la masă, deşi tot ce şi-ar fi dorit în acel moment era s-o strângă în braţe şi să-i mângâie fiecare părticică de corp.

- Ce mai face Bryan? A reparat stricăciunile?

întrebă Annabelle, imediat ce începură să mănânce.

- Da, şi acum are o slujbă permanentă în compania mea.

E foarte drăguţ din partea ta că ai procedat astfel. Cred că e foarte bucuros, răspunse Annabelle, sorbind încet din paharul cu vin.

- Paul îl ajută şi el, uneori.

- Mă bucur că Barret n-a fost implicat în această poveste.

- Da, Paul a avut ochi buni şi doar a observat parola în timp ce fratele lui lucra de acasă. Cred însă că nu-i mai arde de acum încolo să facă astfel de investigaţii.

- Să sperăm că nu.

Urmă o pauză, în care tensiunea dintre ei crescu atât de mult, încât Rand se întrebă ce va urma.

- Spune-mi, te rog, continuă Annabelle, l-ai văzut cumva pe Roman, de când te-ai întors în oraş?

- Da. A vrut să-mi dea discurile pe care i le-ai lăsat tu, dar i-am spus să ţi le înapoieze.

- De ce? Ai găsit un sistem de securitate mai bun?

- Nu, dar de vreme ce tu l-ai creat, cred că doar tu îl poţi instala aşa cum trebuie. Cum Roman mi-a spus că nu eşti interesată să preiei slujba pe care ţi-am oferit-o la Phoenix, nu am putut să accept cadoul tău.

- Dar.

- Am înţeles greşit, Annabelle? Sau te-ai răzgândit?

Annabelle îşi coborî privirile în farfuria din faţa ei.

- Nu. Viaţa mea e aici, în Salt Lake.

- Da, te înţeleg. E un loc foarte frumos şi ai făcut o carieră minunată aici, ce altceva ţi-ai mai putea dori? întrebă el şi aşteptă
cu nerăbdare răspunsul.

Annabelle împinse farfuria într-o parte si se ridică.

- Mulţumesc pentru cină, Rand, a fost delicioasă.

- Cu plăcere, Annabelle.

- îmi pare rău că nu mai pot să rămân, dar s-a făcut târziu. într-un minut, trebuie să ies pe uşă.

- Bine, eu voi spăla vasele. Te superi dacă mai rămân aici până chem un taxi? Mă simt puţin obosit. Poate e schimbarea de altitudine. Oricum, nu voi mai sta mult după plecarea ta.

- Dacă nu te simţi bine, atunci du-te în pat, în dormitorul tatălui meu.

- Nu ştiu ce am, dar nu vreau să profit de situaţie.

- Hai, nu fi ridicol, dacă nu te simţi bine, odihneşte-te. Eşti într-adevăr cam palid. Mă tem însă că n-am nicio pijama să-ţi dau.

- Nu, n-are importanţă. Doar să mă întind puţin.

- Bine, vino cu mine, spuse Annabelle şi Rand se bucură că planul de a-i trezi compasiunea îi reuşise. Spera, acum, s-o determine să nu mai plece.

O urmă, aşadar şi când ajunseră în dormitorul de la

etaj, Rand îşi dădu jos pantalonii şi se vârî în pat, doar în boxeri.

Trase apoi pilota peste el şi închise ochii.

Annabelle, care în acest timp se întorsese cu spatele, când ajunse la uşă, îi spuse fără să-şi întoarcă privirile.

- Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Rand nu răspunse, astfel că Annabelle, îngrijorată că i se întâmplase ceva, se apropie repede de pat:

- Rand, şopti ea.

Bărbatul o ignoră.

Dacă Annabelle pleca, îi putea auzi foarte uşor maşina, pentru că dormitorul avea două ferestre mari, care dădeau spre stradă.

Ascultă, aşadar, câteva minute şi văzând că nu mai aude niciun zgomot, deschise ochii. Se părea că, într-adevăr, aşa cum bănuise, Annabelle preferase să rămână cu el acasă, văzând că nu se simte bine.

Faptul că o ştia sub acelaşi acoperiş îi umplea sufletul de o pace adâncă, după care tânjise toată luna în care n-o văzuse pe fosta lui logodnică.

Se întoarse cu faţa în jos şi îşi închipui că Annabelle era cu el în pat.

In curând, acest vis va deveni realitate, îşi spuse el şi curând adormi.

Când se trezi, camera era invadată de un soare cald

şi strălucitor. Se ridică repede într-un cot şi cercetă ceasul de pe noptieră. Era ora zece şi douăzeci, dimineaţa.

Când intrase în pat, îşi spusese că va dormi, cel mult o oră, după care va coborî în sufragerie, spre surpriza Annabellei, îi va oferi ceva de băut, se vor aşeza pe canapea, după care o va cere de nevastă.

Se vedea, însă, că fusese atât de răvăşit de toată perioada în care stătuse departe de ea, încât acum se relaxase şi dormise nici mai mult nici mai puţin douăsprezece ore.

Se ridică din pat şi îşi puse pantalonii.

- Rand, se auzi imediat, din hol. Ti-am făcut un ceai rece cu lămâie. Tata îmi spunea că e cel mai bun lucru de dimineaţă. Vrei să-l bei acum?

- Da, ar fi grozav.

- Vino, atunci, în bucătărie.

- Bine, tu vezi-ţi de treburile tale, nu vreau să te deranjez.

- Eu m-am trezit mai devreme şi mi-am băut deja ceaiul Rand intră în bucătărie, gândindu-se că relaţia lui cu
Annabelle era un amestec foarte ciudat de dragoste şi război.

Privind-o în halatul subţire de mătase, era imposibil să nu fie conştient de excepţionalele ei atribute

feminine. îi plăcea totul, la ea.

- Cum a fost baletul? întrebă el în timp ce Annabelle îi întinse ceaşca plină cu ceai.

- Eu. Ăăăă. A fost minunat, răspunse ea, cu ochii în pământ.

încă nu eşti conştientă de ceea ce vrei, iubito, îşi spuse Rand, dar te iert, pentru că nu m-ai dat afară azi-noapte.

- Pot să arunc şi eu o privire peste caietul-program? întrebă
el.

- Mă tem că nu, pentru că am ajuns cu întârziere şi n-am mai găsit niciunul. Cum îţi place ceaiul?

- E delicios. Ai pus şi mentă?

- Da, dar foarte puţin. Dacă vrei, îţi mai dau o ceaşcă.

- Ah, da, mi-ar face plăcere. Mai ai făcut?

- Bineînţeles, spuse ea şi mai luă ceai din frigider. Pari mai
bine acum, adăugă ea, în timp ce-i turnă în ceaşcă.

- Da, mă simt mult mai bine. Iartă-mă că te-am încurcat, aşa.

- Se vedea foarte clar că ai nevoie de somn. Dacă vrei să faci un duş, poţi să mergi, pentru că am pus prosoape curate şi o perie de dinţi nouă.

- Mulţumesc, cred o să-mi prindă foarte bine.

- îmi propusesem să strâng eu masa aseară şi să spăl vasele, dar văd că ai făcut-o tu, deja.

- După cina extraordinară pe care ai gătit-o tu, era cazul ca eu să fac măcar atât.

Annabelle făcu o pauză, privindu-l cu atenţie, în timp ce-şi vârî mâinile în buzunarele largi ale halatului.

- Rand. Tu. chiar te simţi bine? întrebă ea.

- Dacă nu mă simţeam bine, îţi spuneam, dar azi sunt în stare să întorc lumea pe dos, replică el.

Acest răspuns aduse în sfârşit pe faţa Annabellei un zâmbet deschis şi Rand continuă să se gândească la această imagine a ei şi când intră sub duş.

Nu putu însă să nu se simtă vinovat de toate minciunile pe care i le spusese aseară, văzând-o pe Annabelle atât de preocupată de sănătatea lui. Ştia prea bine că nu era genul de femeie care să permită oricărui bărbat să-i invadeze spaţiul. îi dăduse chiar aparatul de ras care aparţinuse tatălui ei. Dacă se gândea bine, acesta era un lucru pe care-l aşteptase, pentru că dovedea sentimentele ei profunde pentru el.

în timp ce prepară micul dejun, însă, Annabelle îşi simţi inima strângându-se ca în faţa unei premoniţii. Se temu, astfel, că în dimineaţa aceasta, Rand va pleca si nu se va mai întoarce niciodată.

Faptul că ieri-seară îsi făcuse atât de multe probleme pentru el, dovedea cu prisosinţă cât de mult îl

iubea. O parte a sufletului ei tânjea să-l vadă din nou bolnav în dimineaţa aceasta, pentru că nu vroia să-l vadă plecând. Poate ar fi trebuit să fi insistat să rămână în pat toată ziua.

Imaginaţia ei mersese si mai departe si Annabelle si-l închipui stând întins în pat, alături de ea, spunându-i cât de mult o iubeste si că nu concepe viaţa departe de ea.

Vreau să fiu soţia lui, se pomeni spunându-si.

îsi scutură apoi capul cu putere, ca pentru a alunga aceste gânduri nebunesti, si urcă în dormitorul ei, ca să se îmbrace.

Cuvintele tatălui ei îi răsunară în minte din nou si din nou:

,, Când vei întâlni persoana potrivită, vei sti imediat, pentru că totul între voi va fi perfect si totul ţi se va părea cât se poate de natural.”

Da. Ştiu. că e el, sopti ea. Totul e atât de perfect si atât de normal.

Dar dacă numai eu simt asta, se gândi ea, în timp ce îmbrăcă o pereche de pantaloni de culoarea cafelei cu lapte, la care asortă o bluză de culoarea oului.

După asta, aruncă o privire cercetătoare în oglindă.

Da, părea foarte feminină si, în acelasi timp, desteaptă si stăpână pe ea.

Dacă aceasta era ultima zi în care-l mai vedea, vroia

să-i lase o amintire plăcută.

Işi puse o pereche de sandale maro cu toc înalt şi se mai uită încă o dată la ţinuta abordată.

In minte îi veni imediat figura strălucitoare a Carolinei. Ea nu va arăta niciodată ca femeile cu care fusese Rand până atunci.

Eşti cam nebună, Annabelle, o certă ea imediat pe fata din oglindă. Cele câteva sărutări pe care ţi le-a dat, nu înseamnă că te iubeşte. In plus, ştii foarte bine că vrea o soţie care să stea acasă. Nu cred că s-a schimbat atât de mult în acest ultim an, încât să nu mai dorească asta.

Coborî, apoi, în bucătărie, unde Rand era aşezat deja la masă şi o aştepta.

Durerea din sufletul Annabellei se înteţi şi mai mult, când îşi aduse aminte, din nou, că erau ultimele lor clipe împreună.

- Mai vrei un ou? îl întrebă ea, văzându-l cu câtă poftă mănâncă. Spre deosebire de ea, care abia dacă mâncase două dumicaturi din pâinea prăjită, Rand golise farfuria.

- Da, te rog. Mă simt ca nou în dimineaţa asta, surâse el, bine dispus. Si asta doar datorită ţie, Annabelle. Acum, însă, voi chema un taxi şi vei scăpa de mine, în sfârşit.

- Dar. nu-i nevoie, spuse Annabelle cu inima

bătându-i nebuneşte. Te voi duce eu la hotel. Trebuie să ajung oricum urgent la birou. Roman vrea să-mi dea un alt caz. Mergem?

Imediat ce ieşiră pe uşă, Rand îi înmână Annabellei cheia care fusese la el, până atunci.

- N-ai de ce să te mai îngrijorezi că voi intra neanunţat acum, spuse el, după ce Annabelle luă cheia din mâna lui.

- Dar nici n-am fost îngrijorată, din cauza asta, replică ea.

- Dacă măcar jumătate din lumea asta s-ar încrede aşa în ceilalţi, omenirea ar arăta cu totul altfel, surâse el.

Annabelle încetini pasul fără să vrea, surprinsă de ceea ce-i spuse el. Fusese probabil una dintre cele mai paranoice persoane din lume, dar el o schimbase. Cu gestul ei de azi-noapte îi spusese practic pe şleau, că vroia să fie a lui.

Nu vezi că nu e interesat de tine, Annabelle? îşi spuse ea, furioasă pe ea însăşi.

După ce se urcară în maşină şi Annabelle demară nervoasă, Rand începu să râdă încet.

- Ce e atât de amuzant? întrebă ea, surprinsă, în timp ce se angajă pe şoseaua principală.

- Conduci maşina asta cu o asemenea siguranţă, că mi-am spus că ai fi un foarte bun pilot de formula unu.

- Dacă ţi-e atât de teamă cu mine, poate ar fi fost într-adevăr mult mai bine dacă luai un taxi.

- Dar îţi făcusem un compliment, Annabelle..

Tânăra nu răspunse, dar strânse cu şi mai multă putere volanul.

După un timp, însă, murmură:

- Credeam că la ora asta traficul nu mai e atât de insuportabil. Voi scurta, puţin drumul, luând-o pe o stradă mai lăturalnică.

- Dar nu mă grăbesc deloc, Annabelle.

Dumnezeule, îşi spuse Annabelle, mă simt ca si cum mi s-ar fi sfârşit zilele, se gândi ea şi deschise radioul. Avea nevoie să asculte ceva, orice, numai să nu se mai concentreze asupra despărţirii de Rand. Când va fi singură, îşi va putea permite să intre în agonie.

- După colţ poţi să opreşti, spuse el când ajunseră la un rând de blocuri.

- Dar mai e până la hotelul tău.

- De data asta nu mai locuiesc la Temple View.

Annabelle trase adânc aer în piept:

- Ah, nu ştiam. Dar unde stai, acum?

- Ştii deja că nu-mi plac camerele de hotel, aşa că am făcut alt aranjament.

Are o iubită, aici, în Salt Lake? se întrebă Annabelle.

Gelozia pusese imediat stăpânire pe sufletul ei.

- Şi ea unde locuieşte?

- Ea?

- Persoana cu care locuieşti.

- Dar nu stau cu nicio altă persoană. întoarce, te rog, pe State Street, apoi ţine-o drept.

Când ajunseră la semafor, Annabelle îşi pierdu practic respiraţia de surpriză:

- Vrei să spui că stai în aceeaşi zonă în care am lucrat eu ieri?

- Da. Sper că nu te deranjează, comentă el. Dacă te gândeşti că vei întârzia la serviciu din cauza faptului că a trebuit să vii până aici, mă poţi lăsa puţin mai încolo. Voi merge pe jos.

- Cum să fac aşa ceva?

Chiar îşi închipuia că era atât de lipsită de consideraţie faţă de el? Chiar şi acum, după ce îşi deschisese casa şi inima în faţa lui?

- Stai cu chirie? continuă Annabelle.

- Nu, mi-am cumpărat o casă.

Ce? îşi spuse Annabelle.

- De ce a trebuit să faci asta, când stai atât de puţin în Salt Lake?

- Pentru că m-am hotărât să-mi petrec cea mai mare parte a anului aici.

Capitolul 10

- Dar cum vei putea să-ţi conduci compania de aici?

- Mi-am mutat sediul principal în Salt Lake.

Cerule, asta însemna că-l va vedea foarte des, de acum încolo.. Se simţea de parcă ar fi fost crucificată.

- Se pare că nu prea te bucuri de prezenţa mea aici, nu-i aşa?

- Iartă-mă, dar e o mare surpriză. Nu înţeleg de ce te-ai mutat aici, când viaţa ta e în Phoenix.

- Cândva, nu mi-aş fi putut închipui că m-aş obişnui să trăiesc în altă parte, dar viaţa îţi schimbă uneori perspectivele. Luna trecută, când am fost aici, am realizat că îmi place foarte mult la Salt Lake şi că pot avea aici o nouă carieră extrem de interesantă.

- O nouă carieră? întrebă Annabelle, uimită.

- E cariera pe care o iubeşti şi tu.

Annabelle simţi un fior de emoţie pe şira spinării.

- Vrei să spui că vei fi şi tu detectiv? întrebă Annabelle,
aproape uitând să oprească la stop, de mirare.

- Exact. După ce am colaborat cu tine la cazul lui Bryan, mi-am dat seama de ce consideri tu că această meserie e atât de fascinantă. Nu cred că m-am mai distrat aşa niciodată în viaţa mea.

Annabelle simţise acelaşi lucru lucrând cu el, şi acum nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Ai avut dreptate să rupi logodna noastră. Am fost un prost să-ţi cer să renunţi la o asemenea carieră, pentru care, în plus, ai studiat atât de mult, iubito.

Cerule! exclamă în sinea ei Annabelle.

- Lucrând cu tine, m-am simţit atât de bine, încât mi-a părut rău că ai rezolvat atât de repede cazul. Aş fi vrut să mai am încă alte şi alte experienţe. L-am rugat pe Roman să-mi dea un caz de probă.

Maşinile din spatele Jeepului Annabellei începură să claxoneze, pentru că se făcuse verde de mult, dar ea rămăsese locului, stupefiată.

- Şi ce-a spus Roman? întrebă ea în sfârşit, cu vocea tremurând.

- I-am spus că vreau, pentru început, să te ajut pe tine şi a fost de acord, cu condiţia să aprobi şi tu. Mi-a mai spus că dacă tu nu eşti interesată, atunci nu-mi va putea spune bun venit la bord, împotriva voinţei tale. Annabelle apăsă pe accelerator.

- Şi-acum, încotro o iau?

- Prima la dreapta, casa din capătul străzii.

Casa din capătul străzii? se gândi ea. Curios, era strada pe care lucrase.

- Acum e simplu, spuse el şi Annabellei i se păru într-adevăr că totul era foarte normal. Tot ce-ţi cer, e să te gândeşti la ce ţi-am spus. Cred că îţi dai seama că,

pentru a lua această decizie, am reflectat foarte mult şi mi-am schimbat toate priorităţile.

- Dar poţi să rămâi la Phoenix şi să începi o carieră de detectiv acolo, nu e nevoie să te muţi în Salt Lake pentru asta, spuse Annabelle.

- Da, dar mai am un interes aici, pentru care, de fapt, am făcut totul. Ah, o femeie, se gândi Annabelle imediat.

Ideea aceasta îi provocă o asemenea durere, încât simţi imediat cum lacrimile îi invadează obrajii.

- întoarce acum pe străduţa din stânga.

Annabelle nu avu nevoie de mai mult de o secundă pentru a-şi da seama că erau în faţa micuţei bijuterii franţuzeşti. Doar că astăzi, drumul până la intrarea în casă era străjuit de nişte piloni, înconjuraţi de fire cu trandafiri albi. Arăta ca şi cum acolo ar fi avut loc o nuntă.

Annabelle scoase un hohot de plâns înfundat.

- Ce zici de casa mea? o întrebă Rand, surâzând mulţumit.

Tânăra îşi ascunse capul în mâini:

Ce spun de cea mai adorabilă casă pe care am văzut-o în viaţa mea? M-am visat aici, împreună cu tine, îşi spuse ea, apoi, ridicându-şi capul, răspunse printre suspine:

- E foarte drăguţă. Cine se căsătoreşte aici? continuă
Annabelle.

- Eu.

Annabelle simţi că vroia să moară, în acel moment.

- F. felicitări, răspunse ea, cu respiraţia întretăiată.

- Mulţumesc. Vrei să intri puţin? Viitoarea mea soţie vrea să-ţi mulţumească pentru sistemul de securitate pe care l-ai pus aici. E genul de persoană care doreşte să se simtă în siguranţă în casa ei.

- Sunt sigură că viitoarea ta soţie nu se poate gândi la nimic, acum, decât la nunta ei. Poate altă dată voi intra, bâigui Annabelle, aproape rupând în două volanul maşinii. Acum trebuie să plec. Voi întârzia chiar prea mult, la întâlnirea cu Roman.

- Din întâmplare, Roman e aici, împreună cu familia sa, pentru a participa la nunta mea. Hai să intrăm, te rog.. Vei putea vorbi cu el despre cazul la care se gândeşte să lucrăm împreună, după ce mă voi întoarce din luna de miere. Dacă tu consideri.

- Annie!.. sună o voce familiară, lângă maşină.

Annabelle se întoarse brusc.

- Jane, ce faci aici? o întrebă ea pe prietena ei, care era îmbrăcată într-o rochie lungă, de nuntă.

Totul părea un coşmar.

- Ce crezi? Rand m-a invitat să asist la cununia lui. Haide, toată lumea aşteaptă pe terasă, să înceapă ceremonia. Rand, adăugă ea, mireasa ta e îngrozitor de emoţionată, dacă nici nu vrea să coboare din maşină.

- Da, răspunse el şi, dându-se jos din maşină, se îndreptă spre casă. Vă aştept înăuntru, adăugă el.

Janet se postă lângă portiera din partea prietenei sale.

Hai, Annabelle, trebuie să fii tare, nu-l lăsa să vadă cât de mult te afectează toată povesea asta, îşi spuse fosta logodnică a lui Rand.

- Nu pot să intru acolo, scânci ea, spre uimirea lui Janet.

- Ah, cum să nu poţi? Cu un an în urmă, l-ai părăsit fără să te uiţi înapoi. Ăsta e un prilej să-i arăţi că nu-ţi mai pasă de cele întâmplate în trecut, că ceea ce a fost, a fost. Unde e mândria familiei Forrester? Dacă tatăl tău ar fi fost aici ţi-ar fi spus că e exact lucrul pe care şi l-ar fi dorit şi el să-l faci. Cu asta, durerea ta va dispărea pentru totdeauna.

Janet fusese prima ei prietenă şi întotdeauna avusese dreptate. în totul.

Văzându-l pe Rand căsătorit, va pune capăt agoniei, nu-i aşa?

- B.bine.. V.voi intra, şopti Annabelle, emoţionată.

Dar pentru nimic în lume nu voi fi de acord să lucrez cu el, după ce se va întoarce din luna de miere. E prea destul, cât am fost nevoită să-l suport în toată această perioadă.

- Bine, la asta vei avea timp să te mai gândeşti, acum vino să te revigorezi puţin, înainte de începerea ceremoniei. Gerard ne-a ţinut scaunele, pe terasă. Ca de obicei, s-a dovedit extrem de grijuliu.

Gerard? Era şi el, acolo? Dar de ce chemase toată lumea de la agenţia lui Roman? Era într-adevăr hotărât să lucreze pentru el, indiferent dacă-şi dădea ea acceptul sau nu?

Imediat ce se apropiară de uşa de la intrarea principală şi atinseră puţin clanţa, un sunet infernal începu să dea ocol casei. Chiar dacă ea însăşi instalase această alarmă, în acele momente simţi că e cel mai nesuferit sunet din lume pe care-l putea cineva auzi.

- Ai făcut o treabă excelentă, Annie, spuse Janet, râzând din toată inima. Zgmomotul ăsta scoală şi morţii din morminte.

- E doar vina lui Rand dacă alarma va porni în timpul ceremoniei, spuse ea, încă în şoc, în timp ce Janet o conduse spre dormitorul mirelui.

- Diana a avut grijă ca totul să iasă perfect, spuse Janet.

Diana s-a ocupat de organizarea ceremoniei pentru căsătoria
lui Rand? se întrebă Annabelle, nevenindu-i să creadă. Dar cum se făcea că acceptaseră cu toţii să-i facă toate aceste servicii?

- Vom intra în dormitorul mirelui, spuse Janet, surâzând complice, şi luându-şi prietena cu drag de braţ.

- Ştiu că aici e dormitorul principal, răspunse Annabelle, bosumflată. N-am lucrat trei zile în casa asta? O ştiu ca-n palmă.

Janet deschise uşa, şi în acel moment alarma se opri.

Rand era în picioare în mijlocul camerei, în costum negru de mire.

Annabelle nu-l văzuse niciodată mai atrăgător. Eleganţa şi rafinamentul care se degaja din toată alura şi atitudinea lui, o subjugară cu totul. Şi nu putea fi al ei, asta era dureros. Nu putea îndura această situaţie!... Nu putea îndura să vadă că-l pierduse şi se căsătorea acum cu altă femeie. Nu se va obişnui niciodată cu acest gând. îi va lipsi toată viaţa. Nimic pe lume n-o va putea face să-l uite. Fusese atât de plină de el, întotdeauna, încât nu mai rămăsese loc pentru altcineva. Cum va mai putea trăi cu gândul că tot ce ar fi putut fi fericirea ei i-a

fost destinat alteia?

- Aţi sosit tocmai la timp pentru a mă ajuta să fac nodul la cravată. Mulţumesc, Janet, eşti grozavă. îţi voi fi recunoscător.

Janet înţelese imediat că i se cerea să-i lase singuri şi se retrase, închizând uşa după intrarea Annabellei.

Aceasta îşi pierdu respiraţia, văzându-se singură cu Rand. Ce pusese la cale? Ce era toată această atitudine? De ce fusese adusă acolo, când lucrul cel mai normal din lume ar fi fost ca, în acele momente, Rand să fie cu viitoarea lui soţie. Cum putea să-i facă asta? Bărbatul ăsta împingea lucrurile mult prea departe.

- Ce se întâmplă, aici, Rand? întrebă ea alarmată, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Nu fusese niciodată mai puţin stăpână pe ea însăşi, ca în acele momente. Durerea o făcu să se piardă cu totul. De ce-i era dat să trăiască toate acestea? Nu vroia decât să fie lăsată în pace, singură cu nefericirea ei.

- O nuntă, răspunse el surâzând ştrengăreşte şi înfuriind-o şi mai mult. Nu e evident? întrebă el, foarte degajat şi amuzat.

- Ce se întâmplă acum? întrebă ea, din nou, ridicând şi mai mult tonul. Ai vrut să ai un ultim flirt de holtei? Pentru a pune punct trecutului şi a-ţi începe viaţa ta nouă liniştit? Ce Dumnezeu ai în pieptul ăla, în loc de

inimă? izbucni ea, scrâşnind din dinţi.

- Exact asta am avut în minte, răspunse el, cu ochii sclipind periculos. Am vrut să te ţin în braţe şi să-ţi vorbesc, înainte de ceremonie. Apropierea ta e ca o apă vie pentru mine, dintotdeauna.

- încetează, Rand!...

- Ce e cu tine, iubito? Ce nu-ţi convine? De ce eşti atât de furioasă? Vreau ca astăzi să zâmbească toată lumea, şi în special tu, iubito.

- Nu, nu-mi spune iubito!. Mă dezgusti!.. Om fără suflet, ce eşti! Mă deprimă să văd că există persoane atât de iresponsabile şi de insensibile.

în următorul moment, Rand o prinse în braţe şi o întinse pe patul larg, nupţial.

- Hai să vorbim despre noi, îi şopti el la ureche. Numai asta contează. Să fim fericiţi împreună.

- Te rog, nu-mi face asta, murmură ea, încercând să se ridice de sub povara lui.

- De ce nu?

- Pentru că e o greşeală. în câteva minute vei fi căsătorit.

- E adevărat. Tocmai de aceea, mi se pare firesc să avem câteva momente de intimitate înainte, numai noi doi, fără nimeni altcineva în jur. în câteva momente, voi fi căsătorit. E foarte adevărat, surâse el fericit.

- Atunci, de ce stai aici, acum, cu fosta ta logodnică?

- Pentru că mi-ai intrat în sânge şi nu pot să mă despart de tine. Nimic nu mă va putea face vreodată să mai renunţ la tine.

- Logodnica ta actuală ştie despre asta?

- Da.

- N-ai putut să-i faci una ca asta asta!

- Să-i fac ce? întrebă el, dând târcoale gurii ei, mângâind-o şi prinzându-i buzele într-ale lui, cu delicateţe, ca şi cum ar fi fost un fruct la care râvnise toată viaţa şi acum îl putea savura, în sfârşit. Annabelle îşi dădu capul într-o parte, încercând să-şi ferească buzele.

- Ştii foarte bine ce vreau să spun, Rand Dunbarton.

- Mă tem că nu înţeleg. Trebuie să-mi explici mai bine ce vrei să spui.

- Cum să-ţi explic când stai atât de aproape de mine? Mă sufoci!.

- Exagerezi, iubito, avem o convorbire intimă şi nimic mai mult.

- Dar eşti atât de masiv, nu realizezi ce greu eşti? Mă înăbuş.

- Nu voi uita asta, spuse el şi o sărută prelung pe gură, împotriva icnetelor ei de protest.

O sărută cu pasiune şi disperare, ca atunci când

simţi că faci asta pentru că nu poţi altfel.

Annabellei îi fu imposibil să nu răspundă unei astfel de pasiuni, deşi nu-i ieşise nicio clipă din minte faptul că, în tot acest timp, mireasa lui îl aştepta undeva în acea casă. După câteva minute, Annabelle reuşi în sfârşit să-ţi desprindă gura de a lui.

- Biata soţia ta, spuse cu un zâmbet în colţul gurii Annabelle. E Caroline, nu-i aşa?.

Degetele lui începură să-i răsfire părul. Ochii lui începură să-i cerceteze insistent corpul.

- Nu aş fi făcut tot ceea ce am făcut în ultima lună, dându-mi toată viaţa peste cap, nici pentru Caroline, nici pentru nicio altă femeie din lume. Există o singură femeie care a avut această putere asupra mea şi ea e acum în braţele mele.

Trecură câteva momente bune, până când Annabelle realiză ce-i spusese Rand.

- Dar tu nu mă iubeşti, spuse ea, după o pauză în care se priviră cercetător în ochi, fără nicio altă mişcare. Sunt sigură de asta. Am aşteptat un semn din care să-mi dau seama că mă iubeşti, dar nu.

- Nu?

- Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti, de când ne-am revăzut.

- Am crezut că e mai bine să-ţi demonstrez, răspunse

Rand.

- Nu mai glumi cu mine, Rand, nu mai rezist.

-Amândoi am crezut la fel, unul despre celălalt, replică Rand.

- Ce vrei să spui?

-Am crezut că ţi-e clar cât de mult te iubesc şi acum mă întreb dacă şi tu simţi pentru mine pasiunea devastatoare pe care o simt eu pentru tine.

- Nu te iubesc? apăsă ea cuvintele, în timp ce lacrimile începură să-i înece ochii. Cum nu te iubesc?. Poţi să-mi spui asta după ce ţi-am permis să stai în casa mea şi am trăit atâta timp într-o atmosferă atât de intimă? Chiar dacă nu ne-am culcat împreună. Eu n-am mai locuit niciodată în aceeaşi casă cu un bărbat, în afara tatălui meu, bineînţeles. După ce ai plecat din Salt Lake, am vrut să mor, continuă ea. Te ador, Rand, murmură, apoi, cu ardoare, privindu-i buzele cu o dragoste şi o dorinţă cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei până atunci. Completă şi răvăşitoare.

In momentul următor, bărbatul puse stăpânire pe gura ei şi lumea toată păru să dispară, în afara pasiunii lor fără sfârşit. O căldură binefăcătoare îi inundă toată fiinţa, făcând-o să simtă că nu mai vrea să se desprindă din braţele lui niciodată. Nici un alt bărbat din lume nu i-ar fi putut da mai multă bucurie, era sigură de asta. Era

o femeie norocoasă.

- Dacă mă vei părăsi vreodată, voi muri subit, şopti ea într-o pauză de respiro din ploaia săruturilor nebuneşti.

- Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne!..

Tonul pe care rostise aceste cuvinte o făcu pe Annabelle să creadă că le aşteptase dintotdeauna.

Când o cuprinse cu braţele după gât, apăsându-şi din nou buzele peste gura ei şi apoi acoperind-o cu sărutări, Annabelle scânci, din nou, protestând.

- Rand.

Bărbatul se desprinse uşor şi spuse, privind-o cu căldură nemăsurată în ochi:

- Ai dreptate, iubito, mai întâi ne vom căsători. Vom avea destul timp să ne îmbrăţişăm în luna noastră de miere.

- Luna de miere? spuse ea, fericită.

- Dacă ţi-ai fi făcut timp să te uiţi peste biletele pe care le-am lăsat pentru tine la agenţia lui Roman, ai fi văzut că erau pentru domnul si doamna Rand Dunbarton. Vom pleca în Spania mâine dimineaţă, asa că trebuie să ne grăbim să le facem pe toate, pentru că nu ne-a mai rămas mult timp pentru pregătiri.

- Dar. vrei. într-adevăr, să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea aproape soptit, clipind des din pleoapele cu

gene incredibil de lungi şi de dese. Chiar eşti sigur că mă vrei într-adevăr pe mine şi numai pe mine?

- N-am fost niciodată mai sigur de ceva, în toată viaţa mea.Am pus această casă pe numele tău, Annabelle, sper să-ţi placă.

- Dumnezeule, e cea mai fermecătoare casă din lume, răspunse ea, entuziasmată.

In sfârşit, îşi spuse Rand.

- Asta înseamnă că vei fi soţia mea, comentă el.

- Aş vrea să te fac atât de fericit, Rand, am stat aici şi m-am visat cu tine în acest spaţiu. Sunt atât de fericită.. Eşti totul pentru mine. Vreau să umplem casa asta cu iubire, Rand. Vreau să te fac fericit, Rand, repetă ea.

Bărbatul îi prinse obrajii în palme:

- M-ai făcut fericit întotdeauna când am fost împreună, iubito. Incă de când te-am văzut prima oară, pentru că a fost o bucurie să te privesc.

- Eu am ştiut că te iubesc de la prima noastră întâlnire. Mi-a plăcut totul la tine, de cum te-am văzut. Niciodată un bărbat n-a
mai avut această putere asupra mea.

- Iartă-mă că am fost atât de arogant, iubito şi ţi-am cerut să-mi dăruieşti totul, renunţând la profesia ta, dar te iubeam atât de mult încât mă temeam să te împart

cu cineva sau cu ceva chiar şi numai câteva ore. Acum te iubesc şi mai mult, cred, pentru că înţeleg mai bine cât de multă nevoie ai de profesia ta. Sunt un om norocos, dacă ai acceptat să te întorci la mine. Dar m-am schimbat şi vreau să-ţi demonstrez asta.

- Şi eu am greşit, Rand. Am fost inflexibilă, în loc să stau să-ţi ascult argumentele şi să înţeleg ce simţi. Ultimele douăsprezece luni au fost iadul, pentru mine. Tot ce-mi doresc acum, e să fiu soţia ta. Să-ţi dăruiesc un cămin fericit.

- Annabelle.

Buzele lor se uniră din nou, cu pasiune.

Bătaia din uşă, însă, îi întrerupse, deşi cu mare greutate.

- Hei, voi de acolo, le strigă Janet, toată lumea de pe terasă se întreabă dacă va mai avea loc vreo cununie astăzi. în special ofiţerul de la starea civilă. Ce să le spun?

- Spune-le că vom fi acolo imediat ce Annabelle va îmbrăca rochia de mireasă.

- Dar nu e aici.

- Ba da, e aici. I-am dat lui Janet cheile de la casa ta în timp ce tu lucrai aici, şi ea a luat rochia de mireasă a mamei tale şi a adus-o aici, pentru că ştia că e dorinţa ta de a îmbrăca această rochie şi nu alta.

- Ah, te iubesc, Rand. Şi vreau să-ţi spun ceva, pentru că nu vreau să existe nicio minciună între noi. N-am fost la balet aseară, n-am putut când am văzut că nu te simţi bine, m-am temut să nu ţi se întâmple ceva.

- Dacă tot suntem la ora confesiunilor, vreau să-ţi spun că n-am fost deloc bolnav, dar am pretins asta ca să stai cu mine. Am ştiut că nu ai plecat, pentru că nu am auzit nicio maşină.

- Ai ştiut?!.

- Da. Pentru că ai refuzat toate ofertele mele, a trebuit să vin cu o nouă strategie, ca să te prind.

- Ah, eşti un geniu. Am spus-o, întotdeauna.

Rand îşi afundă gura în părul ei:

- înainte de apleca de la tine, acum o lună, am citit faxul pe care i l-ai trimis lui Janet. Am ştiut atunci că şi tu mă iubeşti şi pe baza acestor semne clare, am întreprins toată acţiunea mea viitoare, cu privire la căsătoria noastră. Azi-noapte, când mi-ai permis să dorm în dormitorul tatălui tău, am avut ultima confirmare a acestui fapt şi am demarat ultima parte a planului.

- Sincer, Rand, m-ai pus sub tortură, când mi-ai spus că te căsătoreşti.

- Am vrut doar să te fac să fii sigură de sentimentele tale. Acum vom fi fericiţi pentru tot restul vieţii.

- Da, Rand, iubitule, spuse ea, şi-l îmbrăţişă cu putere.

După asta, Rand o prinse în braţe şi o ajută să se ridice din pat.

Surâse uşor, pentru că bătălia se terminase şi planurile lui
reuşiseră până la urmă perfect. Iubita lui îndărătnică fusese în sfârşit convinsă că era iubită şi că, alăturându-se lui, va fi fericită
pentru totdeauna.

Niciun moment din viaţa mea n-a fost mai frumos decât ăsta, îşi spuse Rand cincisprezece minute mai târziu, când îl auzi pe ofiţerul stării civile declarându-i soţ şi soţie şi simţi buzele Annabellei apăsându-i, cu dragoste, buzele.

- Pot să fiu eu primul care sărută mireasa, binecuvântând-o? întrebă Gerard, în spatele lor, după care Annabelle îşi simţi imediat faţa în mâinile lui. Urmă un sărut entuziast pe obraji.

- Visez de mult timp să fac asta, doamnă Dunbarton, spuse Gerard, surâzând cu toată gura. Doar că nu mi-ai permis niciodată să mă apropii atât de mult de tine.

- Intr-una din zilele următoare, aş vrea să te sărut şi eu pe obraji, la căsătoria ta, Gerard, îi răspunse Annabelle cu căldură.

- Gata, gata, ajunge, interveni Phil, apropiindu-se, e rândul meu.

In tot acest timp, Rand fu felicitat, de asemenea, cu cea mai mare căldură.

După Phil, Cal şi Diana, fu Roman cel care o prinse cu căldură în braţele sale pe Annabelle.

- Ştiu că de acum înainte nu vei mai lucra pentru mine, spuse el, emoţionat. Dar sunt fericit pentru tine.

Annabelle abia mai putu rosti printre nodurile din gât:

- Am făcut treabă bună împreună, aşa că vom continua. Il vom lua şi pe Rand în echipă, nu-i aşa?

- Ai grijă, voi fi foarte dur cu el.. Nu-l voi scăpa nicio clipă din ochi. E răspunsul la care te aşteptai? mai adăugă el şi o îmbrăţişă din nou. Bucuraţi-vă de luna de miere, după care vă aştept. Sunt nişte cazuri interesante care vă aşteaptă. Sunt sigur că doar voi doi le-aţi putea rezolva.

- Ah, sunt atât de fericită, Roman, răspunse Annabelle, lăsându-şi capul pe umărul lui. Sunt atât de fericită.

- Ştiu. E exact ce s-a întâmplat cu Brittany şi cu mine. Te simţi ca şi cum ai fi înviat din morţi şi te-ai trezit în Paradis.

- Amin, spuse Rand, luând-o pe Annabelle din braţele lui Roman şi strângând-o cu putere, ca şi cum s-

ar fi temut să n-o piardă.

„Dragă Janet,

Multe salutări din Minorca!.. Vreau să-ţi spun că sunt, într-adevăr, în Paradis. Tot ce am de făcut aici e să mă bucur de norocul şi de fericirea care mi-au fost dăruite. Mă crezi, dacă îţi spun că e slujba care-mi place cel mai mult pe lume? Fişierul vieţii mele personale e în sfârşit, plin. Te iubesc. A.

P.S. După ce mă voi întoarce, te voi ajuta să-ţi umpli şi tu fişierul. Trebuie doar să încerci. Orice femeie din lume poate avea parte de această fericire pe care o trăiesc eu acum. Are nevoie doar de puţină strategie.

Aceeaşi, cu dragoste, A.”

Sfârşit